

OSMOSIS

3. kötet – Háborúra készülve

71. fejezet

Néhány nap volt már csak hátra az olimpia megnyitójáig. A halpiacon elég szépen alakult a forgalom, hála a temérdek érdeklődőnek, akik csakis az esemény miatt látogattak a szigetre. A standoknál nagy volt a sürgés-forgás, egészen alkonyatig, amikor kezdtek megritkulni a sorok. Zurab is ezt az időszakot használta ki, hogy Emmát különböző nyelvi leckékkel okosítsa, ahogy ezt előzőleg elvállalta.

Csakhogy ekkor megállt a stand előtt egy elhízott polgár, aki egyébként visszatérő vásárlója volt Zurab édes-savanyú levesének és főtt rákjainak, mellette pedig egy kopaszodó, negyven év körüli férfi állt, akit Zurab eddig még sosem látott, de a fizimiskája alapján semmi jót nem tudott elképzelni róla.

– Idefigyelj, te Zurab! – kezdte a dagadt férfiú. – Én most mindenféle ételeket összevásárolok tőled, de épp itt lenne az ideje, hogy másmilyen szolgáltatásokat is felajánlj nekem, nem gondolod?

– Nagy tisztelettel meghallgatom a rendelésedet, jó uram – válaszolta a halárus –, aztán a tőlem telhető legnagyobb odaadással foglak kiszolgálni, ahogy mindig is szoktam.

– Hát, pedig most pont nem olyasmit kérek tőled, amit szoktam – vigyorgott a kövér nemes, és a könyökével megbökte a mellette álldogáló társát, aki már alig állt a lábán, annyira be volt rúgva. De a bökés hatására ő is elkezdett vigyorogni, mintha most tért volna belé vissza az élet.

– Nem nagyon értem, mire gondolsz, nagyuram – vonta össze a szemöldökét Zurab.

– Elmesélem – emelte fel a mutatóujját a kövér nemes, aztán egészen furcsa történettel állt elő: – Otthon lenyugtattuk azzal az asszonyokat, hogy ételért megyünk, meg egyébként is friss levegőre van szükségünk. Ezt nem

vitatták. No de! Van egy afféle évforduló nálunk. Eszünk-iszunk. – Itt megint megbökte a kopaszodó férfit, aki újra magához tért, és kettőt-hármat harciasan belecsapott a levegőbe. – A te édes-savanyú levesed kell nekünk, Zurab, mert olyat otthon senki sem tud főzni! De nekünk már nemcsak az kell, hanem valami jó picca is.

A halárus úgy tett, mint aki nem hallotta meg az utolsó szavakat, és megpróbált az ételre koncentrálni. De hiába.

– Az a szőke lány, akit magad mögött rejtegetsz, pont megfelelne nekünk – fejtette ki a dagadt. – Azt mondták az asszonyaink, hogy olyat vigyünk haza, aki csinos, belevaló, hamvas és nagy a csöcse. Hát, ennek megfelel.

Zurab körbepillantott a téren, hogy feltűnnek-e valahol a köztársaság katonái, mert sejtette, hogy ebből sok jó nem fog kisülni. De azért megpróbálta lecsillapítani a kedélyeket:

– A szőke lány szabad polgár. Nem rabszolga, akit kénye-kedve szerint használhat bárki. Így hát nekem sincs jogom az ő nevében nyilatkozni. De biztos vagyok benne, hogy rossz helyen kereskedtek, nagyurak. Talán a déli városrészben kellene próbálkoznotok, Stribek örömtanyáján, ott nagyobb sikerrel járnátok.

A dagadt polgár átnyúlt a pulton, mert rendkívül erősnek és belevalónak érezte magát a sok bortól, aztán hátulról megragadta Zurab nyakát, és próbálta maga felé húzni, de mivel ez nem sikerült, inkább az ő feje közelített az ételes tálak fölé, és a homlokán meginduló izzadság a rákos tálra csöpögött.

– Iszonyat jó segge van a kis kurvádnak, és ha még holnap is itt akarsz árulni, akkor ajánlom, hogy add ide nekünk! Majd holnap visszahozzuk, de ma éjszakára kell nekünk, világos?

Zurab lefejtette a nyakáról a különös habitusú vásárlója kezét, aztán jó norling parasztlegényként úgy megszorította a csuklóját, hogy a dagadt polgár térdre esett a pult előtt, de aztán Zurab felrántotta, és az arcába sziszegte a mondandóját:

– Többé ne merj a pultom elé kerülni, te mocskos gazember!

Osmosis büszke polgára kihúzta magát, és nagyon magabiztosan üvöltötte a halárus arcába:

– Tudod te, hogy melyik képviselő a barátom? Holnapra neked véged van, csakis egy szavamba kerül!

Zurab lenyúlt oldalra, és egy marék rezedazöld mártást markolt fel, és a részeg dagadék pofájába törölte:

– Ha meg én úgy akarom, akkor még ma véged van. – És hogy a tanítás alapos legyen, a kövérkés polgárnak jó alaposan beleverte a fejét az asztal szélébe.

A kopaszodó útitárs pont olyan elképedve nézte a jelenetet, mint Emma. Kettejük között azonban jelentős különbség volt. A kopaszodó fickó néha már magáról sem tudott, annyira be volt rúgva, Emma viszont ura volt minden pillanatnak.

72. fejezet

Attila és Szubotáj türelmetlenül kérelték Guzelt, hogy mondjon el mindent, ami a landoláskor történt vele, és eleinte reménykedtek, hogy jó híreket fognak hallani az expedíció egyetlen nőtagjáról, Oleszjáról, de hamar csalódniuk kellett.

– Amikor már nagyon közeledtünk a hegyekhez, akkor rám parancsolt, hogy álljak az ajtóhoz, és ha szól, akkor ugorjak ki – mesélte a baskír. – Kérdeztem, hogy vele mi lesz, de azt felelte, hogy nem hagyhatja el az úrsiklót, amíg bármilyen remény van rá, hogy épségben le tudja tenni. Aztán megnyugtatóan, hogy ne féltsem őt, mert ha úgy alakul, akkor katapultálni fog. De hogy ez megtörtént-e, azt nem tudom, mert a kiugrás után elvesztettem szem elől az úrsiklót. Hiába próbáltam felnézni, a saját kinyíló ejtőernyőm éppen eltakarta előlem a további a történéseket.

– Szegény kicsi lány – jegyezte meg Szubotáj. – Biztos vagyok benne, hogy az utolsó utáni pillanatig próbált mindent megtenni, hogy teljesítse a kötelességét. Nem ismertem nála keményebb és elhivatottabb pilótát az egész zászlóaljunkban. Sok dologban túltett még a férfiakon is.

– Melyik hegységnél történt mindez? – érdeklődött Guzelhez fordulva Attila. – Azóta sikerült már betájolnod?

– Pontosan annál a hegynél, amelyet az anagur törzsek szentként tisztelnek, mert úgy tartják, hogy annak a tetején lakik a Világügyelő Férfiú – felelte a baskír.

– Tehát a Fehér-hegynél – állapította meg a magyar. – Állítólag tényleg lakik rajta egy öreg remete. Legutóbb azt mesélte nekem a Farkas törzs főnöke, hogy egyszer le is ereszkedett közéjük a hegyről az ősz szakállú ember, de megvallom őszintén, nem sok hitelt adtam a szavainak. Egészen szürreálisnak hatott, amit erről a találkozásról mesélt. Úgy gondoltam, hogy talán valamilyen álmot vagy látomást kever össze a valósággal, legfőképpen azért, hogy a harcosait megerősítse a hitükben.

Guzel mélyen hallgatott.

Szubotáj viszont fátyolos tekintettel emelte fel a poharát, és patetikus hangon így szólt:

– Oleszja, kicsi lány, sohasem fogjuk elfelejteni a hősie és önfeláldozó viselkedésedet. Akárhol is vagy most, tudd és halld meg, hogy tisztellek haló poraidban is. Oleszja Konsztantyinovna Ahmatova hadnagy, nyugodj békében! – Azzal egy hajtásra kiitta a poharat.

Egy darabig csönd telepedett a társaságra, aztán Attila szólalt meg, nagyon halkán és óvatosan:

– Mélységesen tisztetem az érzéseidet és az emlékeidet, Szubotáj, de arra kérlek, ne zárd ki a lehetőségét annak, hogy Oleszja esetleg mégis életben lehet, hiszen lám, Guzelről sem tudtunk semmit öt kerek esztendeig, mégis itt van most a körünkben, láthatólag jó erőben és egészségben.

Szubotáj a társára nézett. Még mindig könnyek csillogtak a szemében, amikor átkarolta Attila vállát:

– Adja az Isten, vagy adja a Világügyelő Férfiú, bárminek is nevezzük, hogy igazad legyen, magyar testvérem.

A tatár aztán igyekezett összeszedni magát. Korántsem arról volt szó, hogy szégyellte az elérzékenyülését, hiszen semmiféle okot nem látott erre. Sőt, akkor érezte volna hitvány alaknak magát, ha meg sem karcolja a lelkét egy olyan hír, amely egy női bajtársával volt kapcsolatos. De azt is tudta, hogy egy katonaember nem merülhet el hosszasan mindenféle szentimentális érzésekben. Úgyhogy megköszörülte a torkát, és a baskírhoz fordulva megérdeklődte:

– Aztán mivel töltötted az elmúlt éveket, Guzel? Mi történt veled, miután földet értél a kiugrás után?

– Bejártam Evilág szinte minden táját, megtanultam az itteni nyelveket, aztán...

Egyelőre nem derült ki, hogy mi történt aztán, mert ekkor Dariosz úgy kiáltott fel, mint aki éppen megoldást talált egy olyan problémára, amely már egy ideje kínozza:

– Megvan! Tudom már, hogy honnan ismerlek! Te vagy az, aki pár évvel ezelőtt azért járultál elém, hogy engedélyt szerezz egyház alapítására. Jól mondom?

– Igen – ismerte el a baskír.

– Tudtam én, hogy valahonnan ismerős vagy nekem! – örvendezett a kormányzó. – Amióta beléptél ebbe a helyiségbe, egyre csak azon morfondíroztam, honnan ismerhetlek, és most végre beugrott. Még arra is emlékszem, hogy hóbortos marhaságnak tartottam az ötletedet, de olyan meggyőzően beszéltél, ráadásul akkora elszántság áradt a tekintetedből, hogy beadtam a derekam, és aláírtam az oklevelet. Bevallom, egy ártalmatlan félnótásnak tartottalak, és jót nevettem magamban, miután elhagytad a hivatalomat. De hát úgy voltam vele, hogy Osmosis Törvénykönyve nem tiltja az ilyesmit, márpedig amit a törvény nem tilt, azt szabad. Na de, mondd csak, sikerült azóta híveket toboroznod? – vigyorgott a kormányzó, és látszott rajta, hogy körülbelül annyira veszi komolyan a dolgot, mint annak idején, amikor rányomta a pecsétjét az engedélyre.

– Minden a terv szerint alakul – jegyezte meg sejtelmesen Guzel.

– Nekem is ismerős vagy valahonnan – csatlakozott a beszélgetéshez Mario is. – Én azonban a kormányzóval ellentétben képtelen vagyok rájönni, hogy honnan. De hogy nem ma néztünk először egymás szemébe, abban szinte biztos vagyok.

– Még az is megeshet – ismerte el a baskír.

– Sokszor megfordultál a Kalrund Fejedelemségben? – firtatta az olasz fiú, de rövid időn belül másodszor is Guzelben ragadt a szó, mert ekkor kopogtattak.

Dariosz fölemelkedett a helyéről, odament az ajtóhoz, és kinyitotta. Az őrség parancsnoka állt odakinn, és halkán jelentést tett:

– Bocsánatodat kérem a zavarásért, méltóságos kormányzó, de van itt egy ifjú hölgy, aki bebocsáttatásért esedezik. A halpiacról futott idáig, eléggé meg van rémülve, és a portai tolmácsunk szerint mindenáron beszélni szeretne veled egy téged is érintő, fontos ügyben. Járt már itt a palotában, annak a fiatalembernek az oldalán – mutatott Marióra a katona. – Mi az utasításod, uram? Beengedhetjük, vagy küldjük haza?

73. fejezet

Természetesen Dariosz azt az utasítást adta, hogy haladéktalanul kísérjék fel a hölgyet a hivatalába. Amikor Emma belépett a helyiségbe, és a katona kívülről becsukta utána az ajtót, meglehetősen rémült arccal nézett körül. Mario persze azonnal odalépett hozzá, megfogta a kezét, és faggatni kezdte, hogy mi történt. Guzel pedig tanúbizonyságot tehetett róla, milyen kiválóan beszéli a norling nyelvet, mert a többieknek ő fordította mindazt, amit Emma riadtan elhadart a halpiacon történeteikről.

– Szóval egy képviselőre hivatkozott ez a dagadt féreg – gondolkodott hangosan Dariosz. – Mit nem adnék érte, ha kiderülne, hogy vajon melyik lehet a százból!?

– Most tényleg csak erre tudsz gondolni? – méltatlankodott Sztavrila, aztán ő is felpattant a helyéről, odament a lányhoz, és magához ölelte.

Dariosz lemondóan csóválta a fejét:

– Úgy tűnik, nem tudok tőled elégszer bocsánatot kérni azért, mert én vagyok itt a kormányzó. Mélységesen elnézést kérek, amiért a sziget első embereként nagyon is érdekel, hogy melyik képviselőnk a hivatkozott barátja ennek a perverz dagadéknak!

A görög nő azonban már ügyet sem vetett rá, Emmát próbálta vigasztalni. Bár tisztában volt vele, hogy a lány egy szót sem ért abból, amit mond, de bízott Mario fordításában, meg abban is, hogy a lány a hanghordozásából érezni fogja, hogy itt biztonságban van, és jóakarátú emberek veszik körül.

– Az ég szerelmére, hát ültessétek már le ezt a leányzót – kiáltott oda az asztal túloldaláról Attila. – Percek óta álldogáltok ott, az ajtó előtt, mint valami alabárdosok a színpad hátuljában, ez a szegény kislány meg csak

mesél idegesen, és tisztán látszik, hogy semmi nem tenne most jobbat neki, mint egy pohárka szíverősítő.

Dariosz igazat adott a magyarnak, és próbálta visszaszerezni a kezdeményezést. Széket hozott Emmának, majd bort töltött neki a jó erős vörösből, utána pedig felszólította a társaságot, hogy nyugodjon le mindenki, nem történt semmi olyasmi, amit ne lehetne helyrehozni.

– Hát én vagyok ennek a szigetnek a kormányzója, a rohadt életbe már! – fakadt ki elkeseredetten. – Megtennétek azt a kedves figyelmességet, hogy megpróbáltok jobban bízni bennem? Ha ez a dagadt, perverz disznó panaszt tesz a halárus ellen, legfeljebb kegyelmet adok neki. De tudtommal nem történt ilyesmi.

Ám végül nem is ez hatott nyugtatólag a kedélyekre, hanem Guzel megmozdulása, aki egyszer csak felemelkedett a székéről, odament Emmához, letérdelt az akkor már az asztalnál ülő lány mellé, megfogta a kezeit, és mélyen a szemébe nézve így szólt:

– Nincs miért aggódnod. Hidd el, rendben lesz minden.

Hamarosan újra két csoportra oszlott a társaság. Az asztal egyik végében Mario és Sztavrila vigasztalta Emmát, és szép sorban beavatták abba a tervbe, amelyről a nap folyamán már megállapodtak. A lány megkönnyebbülve vette tudomásul, hogy nem kell többé Zurabnak dolgoznia, és megértette azokat az érveket, hogy a későbbi terveire miért lenne ez rossz hatással, még a ma esti incidens nélkül is. Azzal meg aztán pláne. Rögtön a szívébe zárta Sztavrila úrnőt, és a jótevőjét látta benne. És afelől is megnyugodott, hogy a kormányzó megígérte, Zurabnak nem eshet bántódása a történetek miatt.

Az asztal másik végén viszont Guzel felemelt egy papírlapot, amelyen az ozmózis szó szerepelt, és nyomban ráhibázott, hogy mi történhetett korábban, még az ő megérkezése előtt:

– Próbáltátok kitalálni, hogy mit üzenhet a sziget neve?

– Ahogy mondod – bólintott Szubotáj. – Kicsit elkeserítettem a társaságot, amikor megadtam a definíciót.

– Miért is kell elkeseredni az ozmózis definícióján? – értetlenkedett a baskír.

Szubotáj rövid tájékoztatást nyújtott a nem oly régen lezajlott eszmecseréről, mire a Tanító így szólt:

– Ha van valami, ami teljességgel indokolatlan, hát az elkeseredés mindenképpen az. Az ozmózis nemcsak kémiai és fizikai fogalom, hanem például biológiai is. De nem is ez a lényeg. Például hallottatok már a fordított ozmózisról? Mert bizony ez is egy létező jelenség.

Guzel még hosszan ecsetelte a dolgot, és mindenféle képleteket is előterjesztett, de a hallgatósága csakis egy szóra bírt koncentrálni. Arra, hogy *fordított*.

Attila újra felfedezte a lelke mélyén a reményt. Szubotáj örült, hogy a tudása nem bizonyult elég alaposnak eme tárgykörben. Dariosz pedig szinte kedélyesen kiáltotta oda Sztavrilának:

– Hallod, úrnőm? Már megint megdőlt az az elméleted, hogy te innen soha többé nem juthatsz haza!

74. fejezet

Mario és Emma hazafelé gyalogoltak a Kormányzói Palotából. A lány először félt az éjszakai sétától, de a kedvese azon a véleményen volt, hogy ha leesik a lóról az ember, akkor azonnal vissza kell ülni rá, különben megette a fene az egészet. Különben is, csak öt sarok, mit kell ettől annyira rettegni?

– Történhetnek rossz dolgok velünk. Történnek is. Pont neked magyarázzam? – tette fel a költői kérdést az olasz fiú, miközben átkarolta a szerelme derekát. – De nem rendezhetjük be az életünket arra alapozva, hogy mikor milyen rossz dolgok történhetnek velünk... Láttad ezeket az embereket? Megfigyelted az arcukat? A tekintetüket? Csupa jószándékú, rendes és tisztességes férfi. Számíthatunk rájuk. Nem is beszélve Sztavriláról, aki aztán tényleg a legnagyobb jóindulattal van irányunkban. Nem lehetünk eléggé hálásak neki.

– Ebbe igazad van – ismerte el Emma. – Legszívesebben térdre borútam vóna előtte. Csuda egy nőszemély, az már biztos. Alig várom, hogy nála legyünk, oszt összeismertessen avval az öreg nénivel, aki majd megmutogassa nekem a csudás növényeit. De azért majd ugyi a

fejedelemségbe is visszamegyünk, hogy én is elhozhassam onnet, amiről én tudom, hogy ezek az itteniek nem is ismerik a pompás hatásait?

– Hát persze. Úgy lesz, ahogy akarod – nézett le biztatóan a lányra Mario. – Én mindenben segíteni fogok neked, amiben csak tudok.

Egy darabig némán lépdeltek egymás mellett, aztán Emma kibökte:

– Azér én mégiscsak aggódok emiatt a Zurab miatt. Mi lesz, ha az a nemes úr főjelenti? Mer az rendbe van, hogy mámma este nem csinyát belőle nagy ügyet, mer alig bírt a két lábán hazatántorogni, de ha hónap majd magáho tér, akkor kitanáhatja, hogy csak jó lenne eztet a koszos halárust bepanaszóni a bíróságon, oszt akkor Zurabnak annyi.

Mario már jó ideje nem tudta megmagyarázni magának, hogy mit érez, és Emma felvetése ezt csak megerősítette. Hálásnak kellett volna lennie az általa csak ostoba halárusnak tartott férfinak, elvégre mégiscsak hős lovag módjára védte meg Emmát. Másrészt pontosan ez a hős lovagiasság zavarta, hiszen ez nyilván imponált a kedvesének is. Viszont ha nem védi meg, és szó nélkül tűri a megvető szavakat, netán együtt nevet a nemes urakkal, akkor neki most majdnem ugyanúgy kéne utálnia Zurabot, amiért nem védte meg Emmát, mint azt a dagadt úriembert, meg a részeg haverját.

Elég nehéz volt ebben dűlőre jutnia, de kénytelen volt elismerni, legalább saját maga előtt, hogy tiszteli Zurabot azért, amit tett. Hangosan azonban csak annyit mondott:

– Kérlek, bízz a barátomban, a kormányzóban. Ő majd mindent elsimít, ha netán odáig fajulna a helyzet, elvégre mégiscsak ő a sziget első embere.

Egy mellékutcából öttagú, vidám társaság bukkant elő. Látszott rajtuk, hogy Osmosis messze földön híres boraiból már alapos kóstolót vettek az este folyamán. Ezenkívül azonban semmi baj nem volt velük. Nem látszottak kötekedőknek, agresszíveknek, egyszerűen csak élvezték az életet, és meori nyelven kiáltoztak valamit, a harsány szónoklataikból pedig csak az olimpia szó volt felismerhető. Talán egy másik helyszínre igyekeztek, ahol még várható volt, hogy megkínálja őket a házigazda. Ki tudja?

Emma mégis reszketni kezdett, és szorosan odabújt Marióhoz. A fiú magához ölelte a lányt, és belesúgta a fülébe:

– Amíg velem vagy, nem érhet baj. Én vagyok a Sebezhetetlen. Nyugodj meg, kedvesem.

A vidám társaság elhaladt mellettük, minden baj nélkül. Sőt, Mario még barátságos mosolyokat is kapott. Emma csak ezért nem, mert riadtan fúrta bele az arcát Mario vászoningébe.

Az utca végén aztán az ügyeletes őrjárat lekapcsolta a társaságot. Nyilván feltették nekik azt a kérdést, hogy minek örülnek ennyire éjnek idején, és miért zavarják fel a környék aludni vágyó polgárait.

– Látod, édesem, itt vannak a katonák is, akik vigyáznak ránk – biztatta Mario a még mindig reszkető lányt, de nem sok sikerrel.

Továbbindultak. És Emma még mindig remegett, ezt az olasz fiú pontosan érezte. Csak már nem tudott ellene tenni semmit.

Végre odaértek a házuk elé. Mario előhalászta a kulcsot, és kinyitotta a nagy kaput. Előrement, körülnézett, jelezte, hogy nincs semmi baj, aztán udvariasan maga elé engedte Emmát, és felhágtak a lépcsőkön a lakásuk felé. Az udvar csendes volt, csak a folyton üzemelő csobogó neszezett.

A szolgák közül ketten a konyhaasztal mellett kornyadoztak, és várták a jöttüket. Mario az oldalsó helyiségbe ment, és rámutatott a dézsára. Ebből érthető volt, hogy fürödni kívánnak, így hát az idősebbik asszony az őrlánghoz sietett, aztán egy fáklyával alágyújtott a nagy edénynek, amelyet vízmelegítésre tartottak fenn. A fiú intett a személyzetnek, hogy innentől kezdve ő is meg tudja oldani a dolgokat, nyugovóra térhetnek. A szolgák ezt sűrű meghajlásokkal és látható megkönnyebbüléssel fogadták.

Emma a hálósobában üldögélt az ágy szélén, meredten nézett maga elé, és nyilvánvaló volt, hogy még mindig a történteken járhatja az agyát. Mario odalépett elé, gyengéden felemelte, aztán elkezdte levetkőztetni:

– Most kapsz egy finom fürdőt, és magad mögött hagyod ennek az utálatos napnak minden rossz emlékét, édes szerelmem.

A lány hagyta magát. Úgy lépdelt oda a dézsához, mint aki félig már alszik. Történjen, aminek történnie kell. Ahogy belemerült a testét körbeölelő finom melegvízbe, egyszeriben eltöltötte a biztonság érzése. Itt vannak ebben a teljesen veszélytelen lakásban, odakinn katonák vigyázzák a

rendet, a kedvese pedig, a Sebezhetetlen éppen a melleit mossa le a fürdőszivaccsal, és ez milyen boldogító érzés.

Mario aztán beült a nagy kádba, szemben vele, és biztosan érdekes meg vicces dolgokat mondott, de Emma ezt már nem tudta követni. Csak azt látta, hogy az úrfi nevet és jól érzi magát, és ettől ő is belemélyedt egy csodás állapotba, amiből soha nem is akart volna kikeveredni.

Talán kicsit el is aludt, de egyszer csak azt vette észre, hogy Mario kiemeli az illatos habok közül, és beviszi az ágyra, aztán végigtörölgeti a testét. Most már nem is akarta kinyitni a szemét. Érezte, ahogy a kedvese csókolgatja a nyakát, aztán halad lefelé a melleihez, a jobb mellbimbójánál hosszan elidőz, utána az ajkai folytatják az utat lefelé, és megállapodnak a hasán.

Igazából sosem volt kibékülve a hasával. Mindig nagynak látta, és nem értette, miért is lehet ekkora egy has, amikor olyan sokszor éhezett, hogy azt elmondani lehetetlen. De Mario úrfinak tetszett, és semmi más nem számít. Azt mondta, ő a gömbölyű hasú nőket szereti. Mondjuk ezt nehéz elfogadni egy olyan fiatalembertől, aki nem is olyan régen még szűz volt, de boldogító a tudat, hogy valóban így gondolja.

Mario közben még lejjebb haladt, és az ajkaival az imádott nő combjainak belső felületein haladt végig. Ez nagyon izgató volt, és Emmának már eszébe sem jutott, hogy ellenkezzen. Minden sóhajtásával jelezte, hogy ez most jó neki, és örületes vágytól eltelve várta, hogy Mario végre odaérjen ahhoz a ponthoz, amelyet minden mozdulatával felkínált neki. Aztán, amikor a fiú az ajkait kezdte csókolgatni, megragadta a haját, és teljesen egyértelműen jelezte számára, hogy hol várja el a csókjait és a nyelvének minden simogatását.

Nem fogta vissza magát. Felszabadultan és minden béklyót lerázva elélvezett. Amikor visszatért a valóságba, ő is érezte, hogy nagyon hangos volt, de egyáltalán nem gondolkodott semmi ilyesmiről. Átjárta az a tudat, hogy életében először élt át ilyen élményt a szerelme által, és most mindennél jobban szerette volna magához ölelni a fiút.

Könnyekig megható élmény volt számára, hogy Mario pontosan ugyanezt érezhette, mert odakúszott mellé, magához ölelte, és azt suttogta:

– Téged szeretlek a legjobban a világon. Ha te mellettem leszel, és szeretni fogsz, akkor nekem semmi több nem kell már az életben.

Odabújt a fiúhoz, és másra sem vágyott, mint hogy így aludhasson el, testével ráfonódva a kedvesre, biztonságban érezve magát, és tudva azt, hogy valaki őt szereti a legjobban a világon.

75. fejezet

Másnap délelőtt Dariosz feldúltan sietett ki a Nagytanács üléséről. (A tanácskozáson rajta kívül legfőképp az országnagyok vettek részt, így a testület gyakorlatilag Osmosis kormányát jelentette.) Az öreg Trin, a derék titkára ott loholt a nyomában, és maga sem volt derűs hangulatban.

Amikor a kormányzó észrevette, hogy valaki követi, bosszúsan fordult hátra, és nem túl barátságosan szólt oda a legfőbb bizalmi emberének:

– Szerinted nem kaptam még elég ostoba kérdést a délelőtti folyamán? Mivel akarsz még táncolni az idegeimen?

Trin nem válaszolt. Megvárta, amíg becsukódik mögöttük a kormányzói hivatal helyiségének ajtaja, és csak négyszemközt kezdte el szelíden megdorgálni Darioszt:

– Nem gondolom, hogy bármelyik országnagy indokolatlan kérdést tett volna fel neked, uram. Ostobát meg főleg nem. Talán nem ártana kissé lehiggadnod, és alapos önvizsgálatot tartanod.

– Már látom, hogy nem úszhatom meg a mai fejmosást sem – roskadt bele kedvenc bőrfoteljébe a kormányzó. – Na, essünk túl rajta! Mesélj, derék titkárom, miben kellene önvizsgálatot tartanom?

Trin is helyet foglalt, pont szemben a kormányzóval, az íróasztal túloldalán, és a maga nyugodt módján belekezdett a mondandójába:

– Teljesen megértem, hogy az olimpia ügyei elég sok idődet elveszik mostanság, uram. Azt viszont nem tudom elfogadni, hogy minden más feladatot a háttérbe szorítasz emiatt. És nemcsak én érzek így, hanem az országnagyok többsége is, amint azt ma tapasztalhattad. Fontos államügyek nem szenvedhetnek halasztást egyetlen új terv miatt.

– Mondd csak, miről beszélsz? – méltatlankodott Dariosz. – Melyik feladatokat nem láttam el megfelelően az olimpia miatt? Nem szoktál te ilyen ködösen fogalmazni, hát most se általánosíts, hanem beszélj nyíltan. Azt pedig képtelen vagyok elfogadni, hogy nem látjátok, máris mekkora sikere van az olimpiának. A kikötő forgalma emberemlékezet óta nem volt ilyen nagy, a városban meg nincs egy fogadó, egy étkezde vagy elárusítóhely, ahol ne verdesné az eget a forgalom.

– Van ám itt más is, uram – szólt közbe Trin. – A Kormányzói Palota folyosói tele vannak pletykákkal. Már nemcsak országnagyok és területi felelősök, hanem egészen alacsony rendű hivatalnokok is arról pusmognak, hogy kiket látsz vendégül, kikkel múlatod az időt, sokszor fél napokra bezárkózva. Az embereid nem értik ezt az egészet, és ilyenkor óhatatlanul megindulnak a találgatások, amelyek nem ritkán a legvadabb elméletekbe torkollnak. Az ilyesmit nem lehet sem megállítani, sem rossznéven venni.

– Már az is baj, hogy diplomáciai kapcsolatokat építetek? – tárta szét a kezét Dariosz. – Ha nem tűnt volna fel ezeknek a pusmogóknak, két anagur törzsfő is érkezett az Olimpiai Játékokra!

– Megkérdezhetem, hogy Sztavrila úrnő, vagy például az a karcsú fiatalember melyik törzsnek a feje? – firtatta a szokásos higgadt hanghordozással, de metsző éleslátással a titkár.

A kormányzó már egy ideje készült az efféle kérdésekre, úgyhogy meglehetősen nagy magabiztossággal adta elő magyarázatát:

– Megalapítottuk az Olimpiai Tanácsot. Sztavrila úrnő a Szigetvilágot képviseli, a fiatalember az északi fejedelemségeket, a nomád törzsfők pedig a pusztai népeket. Azon vagyunk, hogy majdan évről évre sikeresebbé tegyük ezt a rendezvényt.

– Az úrnő képviseli az egész Szigetvilágot? – csodálkozott a titkár.

– Tudsz talán valakiről, aki magas diplomáciai rangban van, és valamely másik szigetről érkezett? – vágott vissza Dariosz. – Az az érzésem, hogy a meori testvéreink legkülönbözőbb uralkodóházai kezdettől fogva gúnyos lesajnálással, vagy éppenséggel irigykedve szemlélik az egész olimpiai tervemet. Nem rajtam múlt, hogy egyik királyi udvarból sem érkezett ide senki. Nemhogy uralkodói rangban, de még csak diplomáciai szinten sem.

Pedig én a Belső-tenger minden szigetére időben elküldtem a követeimet a meghívókkal, még Aldeára is, ahol a legutóbbi látogatásom során kizárólag megaláztatásban volt részem... Na jó, Nerideát az ismert okok miatt kihagytam, de talán nem túl nagy baj, hogy az orzók söpredék kalóznépségét nem kívántam vendégül látni az Olimpiai Játékokon.

– Mindezt értem – bólogatott a titkár –, de mit remélsz Sztavrila úrnő tevékenységétől?

– Nem ismerek mást, aki az elmúlt esztendőkből a Belső-tenger valamennyi szigetén megfordult volna. Te talán igen? – kérdezett vissza újfent Dariosz. – Amíg élt a férje, bejárták az egész Szigetvilágot, és főnemesi rangjuknak köszönhetően mindenhol jó kapcsolatokat építettek ki. Ráadásul Sztavrila egy igen megnyerő, csinos, okos, figyelemreméltó nő. Nem igazán tudok nála alkalmasabb jószolgálati követet elképzelni, aki ennek az ügynek az élére állhatna, és eredményesebben képviselhetné Osmosis érdekeit a meori népek körében.

– És mi a helyzet a Tanítóval, aki tegnap délután érkezett?

Dariosz egy pillanat alatt kizökkent magabiztos alapállásából. A beszélgetés ezen pontjáig még büszkeséget is érzett, amiért ilyen folyékonyan és meggyőzően tudta palástolni a valódi történeteket, amelyeket a derék öreg titkára valószínűleg úgysem értene meg. De most egyetlen név elhangzása beléfojtotta a szót, és csak nagy sokára volt képes egyáltalán visszakérdezni:

– Hogy kicsodával?

– A Tanítóval. Tegnap délután érkezett.

– Nem ismerek semmiféle Tanítót.

– Pedig tegnap minden kétséget kizáróan ő kapott bebocsáttatást ebbe a hivatali helyiségbe, ahol most is ülünk.

– Nahát, milyen megnyugtató, hogy itt mindig, mindenki, mindenről ilyen jól tájékozott! – csattant fel Dariosz. – Az anyagcserém különböző vonatkozásairól esetleg nem vezetnek naptárszintű táblázatot valahol ebben a csudás épületben? Eddig azt hittem, én vagyok itt a kormányzó, és én döntöm el, hogy kit és miért kell megfigyelni, de már látom, hogy

súlyosan tévedtem, és ez itt nem a Kormányzói Palota, hanem egy konkrét pletykafészek!

Trin leplezetlen érdeklődéssel figyelte Dariosz kirohanását, egy pillanatra sem vette le a szemét az arcáról. Heves szónoklatok már régóta meg sem karcolták a lelkét. Amióta az eszébe jutott, Osmosis államigazgatásában szolgált, ilyenképpen túl sok efféle hallott ahhoz, hogy meghassa bármilyen szenvedélyes önsajnáltató monológ.

– Tehát nem tudod, hogy ki a Tanító? – kérdezte szenvtelenül, miután véget ért a színpadias kifakadás.

– Nem tudom – erősítette meg a kormányzó. – Mit kellene róla tudnom?

– Négy évvel ezelőtt került először a látókörünkbe – kezdte a titkár, de Dariosz azonnal felemelte a mutatóujját:

– Bocsánat! Hogy értem ezt a többszámot?

– Osmosis államigazgatásának látókörébe – pontosított a titkár.

– Jól emlékszem, hogy már akkor is én voltam itt a kormányzó?

– Minden csip-csup ügyről nem számolnak be neked a szolgálatok, uram.

– Na ja. Azok csak azt figyelik, hogy miféle csip-csup ügyek alanyai lépnek be a hivatali helyiségem ajtaján...

– Folytatnám, ha megengeded – jelezte Trin. – Szóval, ez a férfi számos érdekes esemény kapcsán hívta fel magára a figyelmet. Leginkább az alsó néprétegek körében tevékenykedett, őket segítette, lelki támaszt, erkölcsi támogatást nyújtott számukra.

– Na és? Mi ezzel a baj? Bárcsak minden osmosisi polgár ilyen odaadó lenne!

– Csakhogy abbéli vélekedésének is hangot adott, hogy közelít egy nagy változás, amely alapvetően fogja átrendezni Osmosis társadalmát, addig pedig arra intette a befolyása alá került embereket, hogy legyenek türelemmel. Olyan köztársaságot ígért, amely sokkal több igazságot, emberséget és szeretetet hoz majd el, amire érdemes lesz várakozni.

– Remek – nyugtázta Dariosz. – Tehát nem egy felforgatóval van dolgunk, aki meg akarja dönteni a köztársaságot. Még mindig nem értem, hogy mi ezzel a probléma.

– Talán az, hogy kétféle értelmezése is van a történeteknek – fejtette ki a titkár. – Az egyik az, hogy a habókos férfi egy ártalmatlan önjelölt hittérítő, aki a saját egyháza alapításához akar híveket toborozni, és ennek megvan a jogi alapja is, mivel annak idején te magad írtad alá a kérelmét.

– Tehát minden egyes aláírásomról tudtok. Most már mindenképpen szeretném látni a táblázatot, amelyet ez a csodálatos államapparátus az anyagcserém adatairól vezet – szólt közbe gúnyos mosollyal a kormányzó.

– A másik értelmezés pedig az – folytatta Trin, nem hagyva kizökkenteni magát –, és ennek is jelentős számú híve van a Nagytanács tagjai között, hogy ez a férfi egy isteni személy, akit az égiek küldtek közénk, és ez többeket arra az időre emlékeztet, amikor te lettél a sziget bajnoka az arénában, és megjelent az Égi Jel, aztán feltűnt a mennybolton Osmosis csillaga, utána pedig kormányzóként elhoztad nekünk a sziget virágkorát.

Dariosznak jelenleg egyetlen dolog járt a fejében. Ha záros határidőn belül nem hoz létre egy saját titkosszolgálatot, akkor talán az összes tervét kidobhatja az ablakon. Csakhogy egyelőre semmiféle ötlete nem volt arra nézvést, hogy kire bízhatná ennek az egésznek a megszervezését.

76. fejezet

– Megkérdezhetem, milyen nyelven beszélgettek ilyenkor egymással, kormányzó? – érdeklődött az öreg titkár. – Mármint ezeken a titkos, mindenki elől elzárt üléseken, amit te Olimpiai Tanácsnak nevezel.

Trin szavaiban annyi bújtatott, meg nem fogalmazott vád volt, hogy Dariosz nem is tudott egyhamar visszazökkenni a gondolataiból, amelyek Osmosis új titkosszolgálati rendszere körül forogtak. Szerencsére a titkár úgy értékelte a hosszadalmas hallgatást, hogy érdekesebb máshonnan megközelíteni a dolgot:

– Nézd, nagyuram! Én hűségesen szolgálak, amióta csak hivatalba léptél. Számtalan alkalommal meggyőződhettem róla, hogy jó hazafi vagy, aki nemcsak az aréna bajnoka, hanem a becsület, az igazságosság és a könyörület bajnoka is. De nem tagadom, most elbizonytalanodtam. Az utóbbi napok eseményei kissé megtépázták a hitemet. Sokat segítenél nekem, ha néhány kérdésemre azonnal és szívedből válaszolnál.

Szükségem van erre, hogy újra teljes mellszélességgel képviselhesselek mindenhol, ahol a...

– Csak három kérdés – szögezte le hirtelen Dariosz, és úgy hunyorgott, mint aki valamiféle rossz álomból ébredt.

A titkár elhallgatott. Hosszan nézett maga elé, mielőtt megszólalt:

– Azt gondolom, mindig őszinték voltunk egymáshoz, kormányzó. Talán ez adta a kapcsolatunk különlegességét. Én bízhattam benned, és te is bízhattál bennem. Amikor a hazugság megjelenik egy ilyen kapcso...

– De nem jelenik meg – jelentette ki határozottan Dariosz, aztán hátradőlt a fotelben, és hogy oldja kicsit a feszültséget, csevegő modorra váltott: – Nézd, ma ebédre hívtam meg az Olimpiai Tanács tagjait. Hamarosan indulnom kell. Három kérdésre van időm. De ez nem jelenti azt, hogy később nem tehetsz fel nekem újabbakat, ha úgy alakul. És megígérem, hogy erre a három kérdésre most a legteljesebb őszinteséggel fogok válaszolni. Mert szerintem is ez a kapcsolatunk alapja, és én sokkal jobban tisztellek téged, mint hogy bármiféle hazugságokkal szereljem le az érdeklődésedet. Halljam hát a kérdéseidet!

Trin összefonta az ujjait, és majdhogynem imára kulcsolva a kezét próbált arra koncentrálni, hogy vajon mit lenne érdemes kérdezni ebben a különleges helyzetben. Aztán kibökte az elsőt:

– Nektek, mármint akik benne vagytok ebben az úgynevezett Olimpiai Tanácsban, van egy közös nyelvetek, amit mindannyian megértetek?

– Igen – vágta rá azonnal Dariosz.

– Kapcsolatban álltok egy másik világgal, netán az istenekkel, amit egyszerű evilági halandó nem ismerhet?

– Igen – jött az újabb válasz.

Trin arcáról mindig nehéz volt leolvasni, hogy mit gondol, de most annyira tisztán látszott rajta a megkönnyebbülés és a csodálat, hogy az bárki számára nyilvánvaló lett volna. Mindenesetre alaposan megfontolta, hogy mi legyen a harmadik kérdése, és aztán a következőképpen fogalmazott:

– Van-e félnivalóm Osmosis jövőjét és a népem sorsát illetően, ha arra gondolok, hogy milyen tevékenységet kívánsz kifejteni az elkövetkezőkben, akár az új barátaid oldalán?

Dariosz csak nézte ezt a ráncoktól barázdált, markáns arcot, és egyszeriben elfutották a szemét a könnyek. Nem igazán volt rá jellemző a meghatódás, de most nyílegyenesen a szívét találták el ennek a kiváló embernek a szavai, akinek nincs se felesége, se gyereke, talán már nincs is sok hátra neki Evilágon, mégis amiatt aggódik, hogy mi lesz a népével. Ha ez az idős titkár, ez a szürke eminenciás nem igazi államférfi, akkor senki sem az.

– Megnyugtathatlak, semmilyen félnivalód nincs, drága öreg barátom – közölte halkan, de annál határozottabban a kormányzó. – Az eskümhöz halálomig hű leszek, és azon fogok igyekezni, hogy Osmosis népét felemeljem.

Nagyon ritkán történt meg ilyesmi, de Trin elmosolyodott, és azzal az érzéssel állt fel a székéből, hogy lényegében minden fontos dolgot megtudhatott, amit csak akart.

Dariosz nem hazudott, valóban ebédre várta a földi embertársait, és mivel az időjárás úgy követelte, a Kormányzói Palota hátsó kertjében terített meg nekik. Amikor megérkeztek, Szubotáj volt az első, aki szóvá tette az elviselhetetlen kánikulát.

– Hogy bírjátok ezt a pokoli hőséget? – csodálkozott a tatár, és a korábbiakkal ellentétben most már csöppet sem volt ellenére a bekészített jeges citromos víz, bár azért ebben a másnapossága is jelentős szerepet kaphatott.

– A nyárutó hava már csak ilyen mifelénk – tájékoztatta Dariosz. – De mi tagadás, nekünk sem a kedvencünk, ilyenkor nagy hasznát szoktuk venni a minket legyezgető szolgálóknak, ám most nyilvánvaló okokból ettől el kell tekintenünk.

– Miért? Van olyan rabszolgád, aki beszél angolul? – akadékoskodott a tatár, miközben helyet foglalt az asztalnál.

Aztán az arcára fagyott a cinikus mosoly. De nemcsak ő viselkedett hirtelenjében igen furcsa módon, hanem Attila is.

Dariosz egyelőre nem értette, mi történt. Ő csak annyit csinált, hogy a nagy melegre való tekintettel lazított egy kicsit a fűzős nyakú felsőruházatán,

miáltal annak nyakkivágásából előbukkant a medál, amelyet egy ezüstláncon viselt.

A magyar és a tatár ettől a pillanattól kezdve olyan arcot vágtak, mint akiket valami ártó varázslat merevített le. Le sem tudták venni a tekintetüket a medálról, olyannyira, hogy Szubotáj még a száját is eltátotta kissé.

Attila volt az, aki hamarabb tért vissza a valóságba, és nagyot nyelve megkérdezte:

– Ha megengeded, kormányzó..., megnézhetném azt a medált, ami a nyakadban lóg?

Dariosz előzékenyen levette a nyakláncát, és odanyújtotta a két férfi felé, akik az asztal túloldalán ültek, éppen vele szemben. Attila vette át a mívés tárgyat, érdekes módon úgy fogva meg a medált, mintha egy hímes tojás lenne. Hosszasan szemlélte, majd jelentőségteljesen Szubotájra nézett. A tatár megbabonázva bámulta a kékséges követ a medál közepén, aztán a társára nézett, és bólintott.

– Elárulnátok nekünk is, hogy mit bámultok annyira? – érdeklődött kissé türelmetlenül Dariosz.

– Azonnal – nyugtatta meg Attila, de nyomban vissza is kérdezett: – Honnan származik ennek a medálnak az ékköve, kormányzó?

Dariosz nehezen viselte, hogy kissé lassan bontakozik ki a felvilágosítás:

– Fogalmam sincs. Nerid királytól kaptam ezt a láncot ajándékba, sok egyéb mellett, amikor menedéket kért a népének Osmosis kikötőjében. Biztosan az ő szigetén készült, amelyet most az orzók tartanak uralmuk alatt. De miért olyan fontos ez nektek?

– Ennek a medálnak az anyaga ridezit – felelte Szubotáj. – Ez az ásvány az összes járművünk üzemanyaga. Ennek a kibányászása céljából küldtek minket egy távoli bolygóra.

77. fejezet

Mario meglehetősen csalódottan ült a Kormányzói Palota hátsó kertjében, a hús lugasban megterített ebédlőasztal mellett. Arra készült, hogy a két legfontosabb barátjának mond egy szép köszönőbeszédet, amelyben

kifejezi, mennyire hálás nekik mindenért. Sztavrila reggel futárt küldetett a birtokára a fiatal szolgálólányáért, aki délben meg is érkezett, és örömmel vetette bele magát a munkába Zurab segítőjeként a halpiacon. A kormányzó pedig intézkedett, hogy a környéken megkettőzzék a járőrszolgálatot, hogy a tegnapihoz hasonló atrocitásokra ne kerülhessen sor.

Mindezek eredményeként Emma most nyugodtan pihenhetett otthon, és várhatta a délutánt. Az volt a terv ugyanis, hogy amikor alábbhagy a hőség, elindulnak Sztavrila úrnő vidéki birtokára, és ott Emma megismerkedhet az idős nénivel, aki valami javasasszony, vagy mifene. És mindehhez Dariosz szó nélkül biztosított egy tolmácsot, ráadásul egy olyat, aki a kardforgatásnak is mestere, tehát még a két nő biztonságára is volt gondja.

Mario nagyon szeretne volna elmondani, mennyire nagyra értékeli a barátai önzetlen segítségét, de hát erről szó sem lehetett immár, mert ez a ridezit, vagy mi a bánatos kórság elvitte a pálmát. Mindenki Dariosz hülye medálját nézegette izgatottan.

Az olasz fiú persze hamar belátta, hogy Emma – szerencsére – csakis az ő szerelme, és így természetesen egyedül számára a legfontosabb, hogy a drága lány hogyan érzi most magát. A többieket teljes joggal foglalta le az új felfedezés, hogy ezen a bolygón is megtalálható az az ásvány, amivel életet lehetne lehelni a tatár imádott vadászgépébe, amelyet előszeretettel nevezett az ő kis Golub madárkájának.

– Gondolom, egy ekkora darab kaviccsal még nem sokra mennél – fordult a kormányzó Szubotájhoz. – Kéne még jó pár ilyen nyaklánc, hogy a...

– Ez csakis a tisztaságától függ – vágott közbe a tatár. – Meglepődnének, ha tudnátok, hogy egy ekkora darab, mint a medálod ékköve, tiszta állapotban mi mindenre lenne elég.

– Ám ez legfeljebb hatvan százalékos ridezit – mustrálgatta a nyakláncot Guzel, mire a pilóta erősen meghökkent:

– Hát ezt meg honnan tudod?

A baskír ártatlan arccal nézett fel:

– Hiszen erre kaptunk kiképzést annak idején, az expedíció útnak indítása előtt, nem igaz? Hogy teljes magabiztossággal ismerjük fel a ridezitet.

Attila meghökkenve szólt közbe:

– Nem emlékszem, hogy olyan része is lett volna a kiképzésnek, amikor ránézésre kellett megállapítanunk a ridezit tisztaságát. Vagy ezek szerint nekem kimaradt néhány foglalkozás.

– Most ne a régi emlékeken nosztalgiázzatok már, az ég szerelmére! – szólalt meg izgatottan Dariosz. – Nem hiszem el, hogy egyikőtök sem látja át, mekkora jelentőségű ez a felfedezés! Hogy is mondtad az előbb, Szubotáj? Meglepődnénk, ha tudnánk, mi mindenre elég egy ekkora darab? Hát mesélj, mire lenne elég?

A tatár úgy válaszolt a vendéglátójának, hogy közben egy pillanatra sem vette le a szemét Guzelről:

– Pontosan tudom, hogy mit mondtam. De a kijelentésem a száz százalékos tisztaságú ridezitre vonatkozott.

– Csakhogy ez itt legfeljebb hatvan százalékos – erősítette meg korábbi kijelentését Guzel.

– Ezt mégis honnan tudod? – firtatta a tatár. – Mi van a te szemedben, egy beépített spektrométer?

A baskír nem válaszolt. Visszaadta a nyakláncot Dariosznak, aztán egykedvűen nézett maga elé.

Szubotáj most már a kormányzó felé fordult, és tájékoztatta:

– Egy ekkora darab tiszta ridezit elegendő üzemanyagot biztosítana ahhoz, hogy a Siklós-tótól, ahol a gépem elsüllyedt, elrepüljek idáig. A visszaútra már valószínűleg nem lenne elég, de hogy légvonalban idáig eljusson az én kis madárcám, arra simán elég lenne.

– Na, ne szédíts! – hitetlenkedett Dariosz.

A tatár szemléltetésképpen felemelte az asztalról a boroskancsót, amelyik nagyjából két litert tartalmazhatott Osmosis szőlőinek finom levéből, és így szólt:

– Mivel is közlekedtetek leggyakrabban a 21. század elején? Autókkal, ugye? Na, akkor most képzelj el egy embert mondjuk Kolumbusz Kristóf korából, akinek azt mondod, hogy létezik egy olyan folyadék, amelyből mindössze ennyit kell a járműved üzemanyagtartályába önteni, és utána minden különösebb nehézség nélkül el tudsz vele jutni ötven-hatvan

mérfölddel távolabbra. Mindenféle lóvontatás, meg hasonló segítség igénybevétele nélkül. Hitetlenkedne az az ember? Naná, hogy azt tenné. Pontosan úgy, ahogy te hitetlenkedsz most. Hát, nagyjából ez a különbség a 21. század harmincas éve, és a 23. század első éve között.

– Ebben igazad van, de Kolumbusz kora és az én földi korom között jóval nagyobb időbeli különbség van, mint a példában szereplő két... – kezdett bele az akadémikuskodásba a kormányzó, de Szubotáj letorkolta:

– Azt azért nem gondolhatod komolyan, hogy Kolumbusz kora és a te korod között pont ugyanannyit fejlődött az emberiség és a technika, mint a 21. század és a 23. század között. Arról nem is beszélve, hogy ha nem lett volna például a múlt században az a nagy...

– Nem biztos, hogy ilyesmikről mesélnünk kellene – vágott közbe erélyesen Guzel. Ez nemcsak azért volt megdöbbenő, mert ilyen hangon még sosem hallották megszólalni a baskírt, hanem azért is, mert a tekintete is rendkívül különös volt. Valami egészen furcsa módon a tatár és a magyar is meghunyászkodni látszott tőle, és amikor a kínosnak ható jelenet után először megszólaltak, a legnagyobb egyetértésben fogalmazták meg:

– Persze, persze... igazad van... teljesen jogos... nem mesélhetünk a 22. századi történelemről olyan embereknek, akik régebben éltek... nem lenne etikus...

Dariosz, Sztavrila és Mario elhűlve nézték a rövid, de annál sokatmondóbb jelenetet, és kezdték magukat nagyon furcsán érezni.

78. fejezet

A kellemetlen hangulatnak az vetett véget, hogy megjelentek a felszolgálók, és kihordták az ebéd különböző fogásait az asztalra. Hirtelen mindenki visszazökkent a rögválóságba, egyedül talán Guzel mentesült ez alól, ő ugyanis azt közölte, hogy nem kér semmit.

A kínálat szerfölött bőséges volt. A Szigetvilágban oly közkedvelt savanyú levesek képezték az első fogást, majd apró rákok és különböző halak következtek főzve, pirítva, bundában és roston, a legváltozatosabb köretekkel, végül gazdag gyümölcstál zárta a menüsört, mindenki nagy örömeire, kivéve a mindvégig egykedvű Guzelt.

Természetesen a borok is fogyatkoztak a kulináris tobzódás közepette, és ettől Attila olyan bizakodó hangulatba került, hogy a vacsora egy pontján nekiszegezte a kérdést Dariosznak:

– Mondd csak, kormányzó! Van neked valamiféle mesterembered, aki jól ért a réz megmunkálásához? Már csak azért kérdezem, mert ahogy elnéztem ezt a szigetet, itt aztán mindenféle kézművesség igen magas fokon van jelen. Szerintem az ipar is itt a legjelentősebb, még a nyugati fejedelemségekben sem láttam olyasféle eszközöket és találmányokat, amelyek nálatok már beépültek a mindennapi életbe.

– Ne köntörfalazz, derék törzsfő! – hunyorított jelentőségteljesen Dariosz, miközben a villájára tűzött egy dinnyekockát és egy olajbogyót. – Áruld el, mire lenne szükséged, hátha tudok segíteni.

– Tudod te, hogy mi az a pálinka? – kérdezte a magyar.

– Fogalmam sincs – ismerte el Dariosz.

– Akkor eddig hiába éltél, bármelyik világban – vélekedett Attila. – Na most, ennek a csodálatos folyadéknak a lepárlásához olyan rézből készült edények szükségesek...

Amíg a társa a pálinkafőzés nagyszerűségéről beszélt, Szubotáj felemelkedett a székeről, és bár tudta, hogy ez udvariatlanság, mégis megbontotta az asztalt, még az étkezés befejezése előtt, és mintha csak a csodálatos lugast akarná szemügyre venni, körbesétálta a helyszínt. Aztán megállapodott Guzel mögött, és rátette a vállára a kezait.

– Hej, de sajnállak, drága baskír testvérem, hogy nem fogyaszthatsz ezekből a remek étkekből! – sóhajtozott együttérzően, miközben olyan vehemensen kezdte el masszírozni Guzel vállait, mint aki valamit keres a bőre alatt. – De hát nincs mit tenni, ha egyszer tegnap elrontottad a gyomrodat, akkor ki vonhatja kétségbe, hogy nem csiklandja az ínyedet az itt felszolgált számtalan remek fogás?

Aztán otthagytá az imént még lelkesen masszírozott baskírt, de előtte alig észrevehetően odaszólt Attilának, mégpedig anagur nyelven:

– Ungo del din tei.

A magyar egy pillanatra sem hagyta abba a Darioszhoz intézett szózatát, amely a pálikafőzés rejtelseiről szólt. Egyrészt több évtizeden keresztül

játszott színpadon, és pontosan tudta, milyen váratlan helyzetek adódhatnak ennek során. Átélt ilyen rögtönzéses szituációt, nem keveset. Másrészt jól ismerte a társát, és feltétel nélkül megbízott benne, tehát amikor a tatár jelzett neki, akkor csak egy általuk ismert kézmozdulatot kellett beépítenie az amúgy is folyamatos gesztikulációjába, hogy biztosítsa Szubotájt, értette a jelzést, és ennek megfelelően cselekszik.

A kormányzó érdeklődéssel hallgatta Attila előterjesztését, amely arra vonatkozott, hogy miképpen lehetne hasznosítani a hulló gyümölcsöket, és ígéretet tett arra, hogy amint lehetséges, készített egy ilyen lepárló szerkezetet, mert maga is kíváncsi a végeredményre.

Az összejövetel egy későbbi pontján a magyar és a tatár gyors tárgyalást bonyolított le a lugas legtávolabbi szegletében, aztán mindketten visszaültek az asztalhoz. Dariosz, Sztavрила és Mario ekkor éppen egy olyan viccen kacagtak, amelyik csak földi emberként volt megérthető.

Később egyre többször előjött a Föld, mint minden régi emlékek otthona, és egy darabig csak úgy sorjáztak a hajdani anekdoták és a személyes történetek, aztán egyszer csak csönd lett.

A nosztalgikus hangulatban Attila törte meg a csendet, nem is akárhogyan. Rázendített egy édes-bús nótára, és kellemesen zengő hangján a következőt dalolta:

*Lement a Nap, le is haladt
Le is haladt, babám*

*Búban kapott s búban hagyott
Búban hagyott, babám*

*Bánattal teli poharam
Bánattal teli, babám*

*Búval terített asztalom
Búval terített, babám*

– Nagyon szép dal – jegyezte meg Dariosz. – Az anyanyelveden énekelted?

– Igen – felelte Attila –, mert csak az anyanyelvemen ismerem a szövegét.

– És mit jelent a szövege? – érdeklődött a tatár. – Az is olyan szomorú, mint a dallama?

Attila lefordította a szöveget a hallgatóságnak, illetve egyelőre csak próbálkozott, mert nem mindannyian értették meg. Mario előtt például a „*búban kapott s búban hagyott*” kitétel volt rejtélyes.

– Ez a dal leggyönyörűbb sora. Legalábbis számomra. A szomorúságról szól – magyarázta Attila. – Úgy is fogalmazhatna például, hogy „egész nap szomorú voltam”, ám az túl kézenfekvő lenne. Nem volna benne semmiféle költőiség. De milyen más ezt egy csodálatos képpel érzékeltetni! Lemegy a Nap. Ez még nem annyira különleges kijelentés, ugyebár. Hanem ami ezután jön! A Nap engem búban kapott, vagyis amikor reggel felkelt, már akkor is szomorú voltam, és búban is hagyott, tehát napnyugtára sem múlt el a bánatom.

– Már értem! – csillant fel az olasz fiú szeme. – Tényleg nagyon szép!

Attila már eddig is sűrűn vetett mindenféle lapos pillantásokat, Guzelre, de most egyenesen a baskír felé fordult, és megkérdezte:

– Neked hogy tetszett a nóta?

– Tényleg nagyon szép – ismerte el Guzel.

– Más mondandód nincs róla? – faggatózott tovább a magyar. – Már csak azért kérdezem, mert ez egy baskír dal.

Egyszeriben minden tekintet Guzelre tapadt.

– Továbbmegyek, ez egy nagyon ismert, sok száz éves baskír dal – ütötte a vasat Attila. – Én azt aláírom, hogy a magyar szövegét nem ismerhetted, bár az is igaz, hogy utána részletekbe menően lefordítottam. Viszont az, hogy a dallamát sem ismered, számomra elég megdöbbenő. Körülbelül annyira, mintha arról értesülnék, hogy Mario barátunk nem ismeri fel az olasz himnusz dallamát.

– Mit akarsz ezzel mondani? – kérdezte Guzel.

– Én inkább kérni szeretnék tőled valamit – pontosított Attila csöndesen, de határozottan. – Elárulnád nekünk, hogy ki vagy? Mert hogy te nem vagy baskír, arra én a nyakamat teszem.

79. fejezet

Most már nem szegeződött minden szempár Guzelre. A tatár szándékosan

nem nézett rá. Inkább maga elé bámult, tekintetét a tányérja szélén futó mintára fókuszálta, és láthatóan erősen koncentrált. Aztán elkezdett motyogni:

– Ezt nem hiszem el. Egyszerűen nem akarom elhinni. Ilyet nem csinálhattak...

Aztán felnézett, és szinte szuggesztíven bámult Guzelre, miközben megkérdezte:

– A Kuznyecov professzor-féle kognitív skálán hanyas vagy?

– Hatos – felelte nyugodt hangon a baskír.

Szubotáj olyan hevesen pattant fel a székéről, hogy az fel is borult mögötte, majd kimért, döngő léptekkel fel-alá kezdett járkálni. Néha a fejét fogta, máskor pedig összekulcsolta a kezeit a háta mögött, és közben egyvégtében káromkodott az anyanyelvén.

– Most mi van? – fordult hátra Attila, mire a tatár visszament az asztalhoz, felállította a székét, és idegesen leült rá. Immár nem a baskírra bámult szuggesztíven, hanem a magyarra:

– Tényleg nem érted? Csak gondold végig. Nem eszik, nem iszik. És nem ismeri a dalodat, pedig baskírnak mondja magát. Na? Dereng már a megfejtés?

– Azt mondta, elrontotta a gyomrát, azért nem eszik – felelte a bortól kissé elnehezült fejű Attila.

– Hát persze. Te meg elrontottad a petefészkedet, igaz?

– Hogy tessék?

– Nem tudsz elrontani egy olyan szervet, amilyened nincs is, ugye? – magyarázta a tatár. – És azt még meg is értem, hogy valaki nem él a borral. Az ő baja. De a rohadt életbe már, itt ülünk ebben az elviselhetetlen hőségben, ez meg még csak egy korty vizet sem vett magához hosszú órák óta! És egyáltalán nem izzad!

Szubotáj egy darabig elkeseredve nézett a magyar értetlen arcára, aztán felsóhajtott:

– Ha valami csoda folytán akadna a zsebemben egy nejlonzacskó, ráhúznám Guzel fejére, és akkor végre megértenéd, hogy nemcsak ételre vagy italra nincs szüksége, de még levegőre sem.

Az asztal másik vége felől ekkor felharsant Dariosz türelmetlen hangja:
– Megosztanátok velünk is, nyomorult 21. századiakkal, hogy mi a fenéről beszéltek?

– A 20. század is jelentkezik – emelte fel a kezét Sztavrila, mintha csak az iskolában lenne.

Szubotáj odafordult feléjük, és miközben Guzelre mutatott, szikár tényként közölte:

– Ez egy kibaszott android.

80. fejezet

Szubotáj közleményét, ahányan csak voltak az asztal körül, annyiféleképpen próbálták feldolgozni. Dariosz például még a száját is eltátotta kissé. Mert az igaz, hogy már a 2030-as években is – mielőtt átkerült Evilágba – eljutott hozzá néhány hír a mesterséges intelligencia fejlődéséről, és azt is számtalanszor hallotta innen-onnan, hogy az ember feladatait egyszer majd robotok fogják átvenni, az életnek szinte minden területen. Sőt, azzal is tisztában volt, hogy bizonyos fejlesztési irányok kifejezetten az emberhez hasonlító robotok megalkotását célozzák. De azt azért soha nem hitte volna, hogy valaha is találkozni fog egy ilyen példánnyal. Még a földi életében sem, nemhogy Evilágon.

Mariónak is hasonló gondolatok jártak a fejében, de közben olyan, soha nem tapasztalt és teljesen megmagyarázhatatlan érzések keringtek benne, amelyeket e percben még csak körülírni sem lett volna képes.

Sztavrila egyelőre meglehetősen értetlennek mutatkozott, és arról faggatta Szubotájt, hogy pontosan hogyan is kell értelmezni az android kifejezést:

– Bocsáss meg nekem, de én 1983-ban kerültem át ide – szabadkozott a görög nő, hozzátéve, hogy a sci-fi műfaja sohasem állt közel hozzá.

– Ő itt a megtévesztésig úgy néz ki, mint egy ember – mutatott újra Guzelre a tatár –, de ez csak a látszat. Legfőképp szintetikus anyagokból felépülő és mesterséges intelligenciával ellátott lény.

Sztavrila úgy érezte, bárcsak sohase tudta volna meg mindezt a baskírról. Vagyis hát... nem a baskírról, mert hiszen az volt az egész purparlé kiindulópontja, hogy kiderült, ez a fickó nem is baskír. Szóval akkor erről

a... ki tudja, kiről? Hiába kutakodott magában, nem talált olyan szót, amellyel megfelelően leírhatta volna, kicsoda is lehet ez.

Lopva oldalra pillantott, először Dariosz, majd Mario arckifejezését lesve, és azt látta, hogy ők itt hárman, a 20-21. század fordulója környékének földi emberei nagyon is hasonló érzésekkel küszködnek.

Ekkor különös dolog történt. Guzel is oldalra fordult, és feléjük nézett. De valami olyan lebilincselő tekintettel, amelyből ellenállhatatlanul áradt a megmagyarázhatatlan hatású érzések egész sora. Amikor később hárman fölelevenítették maguk között ezt a jelenetet, hamar megállapították, hogy mindannyian ugyanazt a nyugalmat érezték, és egyszeriben az összes rossz gondolatuk elszállt. Valamiféle zsongító békesség szállta meg őket, a félelmeik egy csapásra feloldódtak, és olyan harmóniát éltek át, mint korábban csak életük legboldogabb perceiben. De a legfurcsább az volt, hogy mindhárman váltig állították: Guzel ebben a percben kifejezetten az ő szemükbe nézett... pedig hát ez egy mégoly tökéletesen megtervezett szempár esetében is lehetetlen, főleg, ha kifejezetten az emberi látószerv mintájára alkották meg.

Dariosz a megnyugvás után hamar visszanyerte a kezdeményezőkézségét az árnyas lugasban, és kíváncsian tudakolta Szubotájától:

– Miért borultál ki ennyire a felismeréstől, hogy Guzel egy android? Ha jól értem, a ti korotokban már nem annyira meglepő ilyesféle lényekkel találkozni.

Na, a három fent említett szereplőtől eltérően a tatár még messze volt attól, hogy megnyugodjon. Idegesen járt a lába az asztal alatt, és a következő percekben felváltva beszélt a kormányzóhoz, illetve kérdezett Guzeltől. Egy külső szemlélő megesküdtött volna rá, hogy valamiféle kezdő tolmáccsal van dolga, akinek ez az első feladata, és teljesen lebénítja a lámpaláz.

– Hogy miért borultam ki? Hát csak azért, mert ilyen expedíciókra nem szoktak androidokat küldeni – válaszolta a kormányzó kérdésére Szubotáj.

– Ilyesmi szóba sem kerülhet. Én pedig kurvára nehezen viselem, ha olyan hadihelyzetbe csöppenek, ahol nem világos, hogy kik és miért akarnak engem bevetni, kockáztatva a számukra szart sem érő, nyomorult életemet.

Aztán Guzelhez fordult:

– Szó nem volt itt semmiféle eltévedésről, meg rendszerhibáról, igaz? Pontosan ez a bolygó volt az úti cél már eredetileg is, ugye?

– Igen – felelte szenvtelenül Guzel.

– Már megint nem értek valamit – szólalt fel újra Dariosz, és még mindig a tatártól várta a választ. – Miért ne lehetett volna az eredeti küldetésnek részese egy android? Őszintén szólva én azon csodálkozom inkább, hogy miért nem csupa robotot küldenek a te korodban egy ilyen expedícióra.

– Van fogalmad róla, mennyibe kerül egy ilyen? – kérdezett vissza a tatár. – És most ne csupán ennek az egy darabnak az előállítási költségét nézd, sokkal inkább a mögötte lévő kutatást, fejlesztést, az ipari és technológiai titkokat és egyebeket. Melyik az a hülye világhatalom, amelyik egy ilyen lazán kiküld a világűrbe?

Dariosz kicsit csillogtatni szeretne volna ez irányú tudását, és így okoskodott:

– Arra célzol, hogy mondjuk a hackerek rákapcsolódnak az agyára, feltörik a rendszert, aztán eltérítik a szóban forgó űrhajót? Vagy megsemmisítik?

– Jaj, dehogy célzok erre! – fogta a fejét Szubotáj, pillanatokon belül földbe tiporva a kormányzó magabiztosságát. – Elfogják az űrhajót, megkaparintják az androidot, és kész. Szimpla ipari kémkedés. Nincs az a nagyhatalom, amelyik ilyesmit kockáztatna. Meg egyáltalán minek, ha azt a pár órás feladatot el lehet végeztetni senkinek sem hiányzó fegyencekkel is? A feláldozható börtöntöltelékek vagy hadifoglyok élete kit érdekeli?

Biztosan nem hasonlítható össze egy ilyen brigád összértéke Guzel mesterséges körmének a hegyével sem. Egy szó, mint száz, a magát baskírnak valló barátunk jelenléte egy bányászati expedícióban több mint indokolatlan. Gyakorlatilag kizárt.

– Félelmetes – sóhajtott Sztavrila, és határozott mozdulattal a borospohara után nyúlt.

– Jut eszembe! – fordult újra az android felé Szubotáj. – Mi van a többiekkel, akik ott rohadoznak az űrállomáson a hibernátorok búrái alatt? Járulékos veszteség?

– Egyetlen emberi lény sincs a Zvezda úrállomás fedélzetén. Sem élő, sem holt – jelentette ki tárgyilagos modorban Guzel. – Még a küldetés útnak indítása előtt kicserélték őket oszladozó holttesteket imitáló szintetikus preparátumokkal. Ezt ti már nem érzékelhettétek.

Most már Szubotáj is nagyot harapott a borból. A nagyjából kétliteres kancsóból, amelyet nem is olyan régen még mindenféle hasonlatok bemutatására használt, most gazdagon töltött magának. Amint kiürítette a poharat, le is csapta az asztalra, és igen szigorú hangon szólt Guzelhez:

– Áruлд el, hogy mi történt a bajtársaimmal, és ne merj hazudni nekem, mert az összes evilági és földi istenekre mondom, kegyetlenül megbánod! Már ha egyáltalán létezik ilyen érzelem a kibaszott mesterséges intelligenciádban.

– Értem, hogy kikre gondolsz – nyugtázta egy galamb szelídségével az android. – Mosztovoj parancsnok, Kaladze fedélzeti mérnök és a te tatár pilótatársad sem indult el erre a küldetésre. De nem voltak beavatva, az utolsó pillanatban parancsolták le őket az úrhajóról. Így hát ők most háborítatlanul élik mindennapjaikat a földi életükben.

– Rendben. Hiszek neked – bólintott Szubotáj. – És mi a helyzet Oleszjával és Maximmal?

81. fejezet

– Én is azon a napon láttam őket utoljára, mint te. De majdnem biztos vagyok benne, hogy Oleszja és Maxim életben vannak – jelentette ki Guzel, a tatár legnagyobb meglepődésére. – Nem gondolom, hogy bárkit is cél nélkül helyeznének át a Földről Evilágba.

– Rendben – csapta az asztalra mindkét tenyerét Szubotáj. – Akkor nekem innentől kezdve elsőszámú célom a két bajtársam megkeresése. Nézzük először a kicsi lányt. Tudsz róla valami pontosabbat is, mint amit a lebukásod előtt meséltél? – faggatta az androidot. – Tényleg igaz, hogy kiugrottál az úrsiklóból, és azóta nem tudsz Oleszjáról semmit?

– Tényleg igaz – felelte Guzel.

Attila az asztal végén most elérkezettnek látta az időt, hogy színpadiasan felemelje a mutatóujját:

– Hallottátok? Senkit nem helyeznek át ide cél nélkül... Megtudhatnánk erről valami többet is? – fordult a már nem baskír felé.

Az asztal túlvégéről is hasonló kívánság fogalmazódott meg:

– Csatlakozom a magyarhoz – szólalt meg Dariosz. – Mielőtt megérkeztél közénk, fél napokon keresztül tanakodtunk azon, vajon mi lehet a célja bárkinek azzal, hogy ide kerültünk. A magam részéről kifejezetten örülök, hogy végre itt van az emb... szóval az a személy, aki felvilágosítással szolgálhat ez ügyben. Én már nyolc éve erre várok, ez a szegény nő pedig – mutatott Sztavrilára – kereken egy évtizede.

Guzel egyelőre nem volt túl informatív:

– Megtisztelnétek, ha a jövőben nem akadna meg a nyelvetek, amikor embernek kell neveznetek engem – kérte szelíden. – Egyrészt a saját identitástudatom is igen közel áll ehhez, másrészt pedig a későbbiekben akár komoly probléma is lehet ebből, ha olyan helyzet adódik, amikor el kell magyaráznotok egy beavatatlan személynek, hogy ki vagyok.

– Ezt aláírom – bólintott Dariosz. – Próbálom elképzelni, ahogy például az öreg titkáromnak mesélem el, hogy ki is vagy, csak nem nagyon sikerül. Tippem sincs, hogy meori nyelven hogyan írnám körül mondjuk azt a fogalmat, hogy szintetikus.

– Már meg ne haragudj, kormányzó, de most vajmi kevésbé érdekelnek az öreg titkárod képzeletbeli problémái – szólt közbe idegesen Szubotáj. – Nem lehetne visszatérni az eredeti kérdéshez? – Azzal visszafordult az android felé: – Tehát Guzel, vagy hogy is szólítsalak... elmesélnéd nekünk, hogy...?

– A Guzel névvel semmi problémám nincs – szögezte le az android. – Ez egyébként valóban egy baskír keresztnév, és azt jelenti, hogy *tökéletes*.

Attila jóízűen felröhögött az asztal végén. Ám amikor megszólalt, hamar kiderült, hogy inkább gúnyosan keserédes volt az a nevetés:

– Hát ez jó! A tökéletes baskír, akinek mindössze a baskír kultúra évszázadokon átívelő emlékeit felejtették el betáplálni a memóriájába.

– Igaza van Attilának, ez eléggé ellentmondásos – vélekedett Mario. – Ha például egy videojátékot adnának ki ilyen hibával, a kommentelők hamar szétszednék a gyártót a neten.

– A kicsodák a micsodán? – nézett az olasz fiúra Sztavrila, és egyre rosszabbul érezte magát amiatt, hogy zsong a feje a sok új információtól, és szinte már semmit sem ért a körülötte zajló beszélgetésből.

– Rátok nézve is igaz, hogy a földi idő szerint korábbról érkezettnek nem szerencsés és nem is etikus olyasmikről mesélni, amiket nem ismerhet – figyelmeztette Mariót az android.

Szubotáj lába újra elkezdett járni az asztal alatt. Végül nem is bírta tovább, idegesen felcsattant:

– Ti mindannyian szándékosan húzzátok az időt? Kit érdekelnek most holmi baskír népdalok, kommentelők meg videojátékok? Sokkal lényegesebb kérdésekre kellene választ kapnunk! Létezne, hogy titeket nem érdekelnek ezek a válaszok? Talán félték tőlük, vagy mi van? – Aztán a társához fordult, és őt is leteremtette: – Te is félsz az igazságtól, azért szabotálod, hogy végre alaposan kikérdezhessük Guzelt?

– Éppen ellenkezőleg! – bizonygatta Attila. – Hát nem érted? Nagyon is érdekel, hogy akik ezt az egész projektet szervezik, azok milyen képességekkel rendelkeznek. Egyelőre az derült ki számomra, hogy a felkészültségük hagy némi kívánnivalót maga után. Gondold csak végig! Bedobnak közénk egy androidot, akinek a világ összes nemzeti identitását kitalálhatnák, de ők pont a baskírt választják. Annak ellenére, hogy tudják, a projektben egy tatár és egy magyar is szerepel. Két olyan nép képviselője, akiknek azért van valamiféle kapcsolódási pontjuk a múltban a baskírokkal.

– Milyen kapcsolódási pontunk van nekünk a baskírokkal? – hunyorgott értetlenül Szubotáj.

Attila megütközve nézett a társára, aztán így szólt:

– Most már elhiszem, hogy tényleg nem a történelem volt a kedvenc tantárgyad az iskolában. Csakugyan nem tudsz erről az egészből semmit? Hát akkor elmesélem neked, hogy a baskírok nyugati nyelvjárása nagyon közel áll a tatár nyelvhez. Rólunk, magyarokról már nem is beszélve! Évezredekkel ezelőtt egymás szomszédságában éltek a népeink, a honfoglaló magyarság két törzsének neve, a Gyarmat és a Jenő a baskír törzsrendszerben is megtalálható.

– Talán nem tudták rólad, hogy ekkora tudósa vagy a különféle nyelvrokonságoknak meg az őstörténetnek – vélekedett Szubotáj.

– Az azért nem vagyok – szerénykedett Attila –, de a kultúra utazó nagykövete igen. Egy magyar színész vagyok, az ég áldjon már meg! Felleptem Baskírföldön is, kevesebb mint egy évvel az ideutazásunk előtt!

– Lehet, hogy erről nem is tudtak, vagy ha mégis, hát akkor nem tulajdonítottak neki túl nagy jelentőséget – vonogatta a vállát a tatár. – Esetleg pontosan azért választották ki a baskír identitást Guzelnek, mert manapság már ez az egyik legalacsonyabb lélekszámmal rendelkező kisebbség Oroszországban.

Dariosz elnéző mosollyal szemlélte a két anagur törzsfőt. Kortyolt egyet a borából, aztán kedélyesen odaszólt nekik:

– Az azért elég vicces, hogy az imént még mi voltunk a kerékkötői Guzel kikérdezésének, most pedig, ha jól értem, több ezer éves történéseken polemizáltok, mit sem törődve a jelennel, amelynek kínzó kérdéseire alig egy perccel ezelőtt még sürgős válaszokat akartatok kapni. Mi volna, ha befejeznétek a tippelgetést, és meginterjúvolnátok magát a delikvenst erről a baskír dologról?

– Hiába kérdeznének, én is csak tippelni tudnék – közölte Guzel.

– Hogy mi van? – vont össze a szemöldökét Szubotáj.

– Jól hallottad. Csak tippelni tudok. És ha mindenképpen mondanom kellene valamit, akkor amellet tenném le a voksot, hogy szándékosan kaptam a baskír identitást. Én ezt tartom a legvalószínűbbnek.

– Na, álljon meg a menet! – fakadt ki a tatár. – Arról volt szó, hogy te benne vagy ebben az egész projektben! Mindent tudsz például az úrhajón történetekről. Eleve be voltál avatva, már az indulás előtt. Erre most lazán a képünkbe tolod, hogy csak tippelni tudsz? Fogalmad sincs, hogy miért lettél pont baskír?

Guzel felemelkedett a székéről, mint aki hosszabb szónoklatra készül, és már megint olyan furcsa energiák áradtak a tekintetéből, hogy hirtelen síri csend lett az asztal körül.

– Úgy érzékelem, hogy ti mindannyian téves következtetéseket vontatok le a szavaimból – kezdett bele a mondandójába. – Bizonyos értelemben

csakis annyira vagyok része ennek a projektnek, mint bármelyikőtök. Persze vannak dolgok, amikről többet tudok, de ez egyáltalán nem jelenti azt, hogy bármilyen kérdésekre azonnali és kimerítő választ tudok adni. Arra kérlek benneteket, hogy próbáljatok megbízni bennem. Ez nem csupán egy egyszerű kérés, a jövőben mindent meg fogok tenni azért, ami csak a képességeimből telik, hogy elnyerjem a bizalmatokat. Továbbá megígérem, hogy minden olyan információt, amit megoszthatok veletek, kellő időben és kellő mélységben a rendelkezésetekre fogok bocsátani. Most azonban sajnos mennem kell, hamarosan fontos dolgom lesz a déli városrészben. Ma csak ennyire volt időm, de talán ez nem is baj, nyilván van mit megemésztetek és átbeszéltek, de immár a jelenlétem nélkül... Kormányzó, köszönöm a vendéglátást! Béke veletek, és ne feledjétek, hamarosan újra találkozunk!

82. fejezet

Osmosis déli városrészében, egy jellegzetes épület előtt Stribek türelmetlenül toporgott. Fölötte, a homlokzaton rózsaszín zászló lengedezett, amelyik azt adta hírül az egyszeri vándornak, hogy amennyiben testi örömökre vágyik, és van elég pénze, akkor itt megértő szívekre és egyéb női testrészekre találhat.

Az épület tulajdonosa, Stribek, ez az alacsony, sunyi képű kis fickó legfőképp a bevétele miatt aggódott, elvégre a Tanító megígérte neki, hogy kifizeti a pincében számára fenntartott helyiség bérleti díját, de eddig még híre-hamva sem volt. Bezzeg a követői már mind ott szorongtak támlátlan székeiken a dohos helyiségben, legalább ötvenen.

Végül aztán megnyugodhatott az örömtanya tulajdonosa, a várva várt férfi befordult a sarkon, és gyors léptekkel haladt a rózsaszín zászlós ház felé.

– Már azt hittem, sosem érkezel meg, nagyuram, de most nagy boldogsággal veszem tudomásul, hogy a híveid nem hiába vártak – hízeltetett tenyérbemászóan nyálas modorban a kis Stribek. – Ha esetleg elkerülte volna a figyelmedet, a bérleti díjat előre kérem.

Guzel szenvtelenül nyúlt az övéhez, és lecsatolt róla egy aprócska bőrzacskót:

– Parancsolj, itt a jussod. Hálásan köszönjük a szolgálataidat.

A sunyi képű tulajdonos körbetekintett az utcán, majd betessékelte a Tanítót az épületbe, és kinyitotta neki az ajtót, amelyik a pincehelyiségbe vezetett.

Odalenn nem üdvözlőfogadás fogadta Guzelt, sokkal inkább mély elcsendesedés. A zümmögő beszélgetések elhaltak, mindenki lélegzetvisszafojtva várta, hogy a közöttük elhaladó Tanító mit fog mondani, amikor odaér a pulpitushoz. Akik valamiféle fontos közleményre számítottak, azoknak nem kellett csalódniuk.

– Mozgalmunk él, egyre terjeszkedik, és hamarosan kibújhatunk a föld alól – jelentette be Guzel. – Nem kell már tovább rejtőzködnünk, semmilyen értelemben. Lesz épületünk, és lesz lehetőségünk is megmutatni magunkat.

Na, erre már kitört az ujjongás, de a Tanító hamar lecsillapított mindenkit a pusztá tekintetével. Nem lett volna szerencsés, ha éppen most hívják fel magukra a figyelmet, amikor úgy fest, hogy kezd minden jóra fordulni.

83. fejezet

Miután Guzel távozott, még jó darabig csönd honolt a Kormányzói Palota hátsó kertjének lugasában. Az ebédlőasztal körül mindenki a gondolataiba merülve üldögélt. Aztán poharak csengése törte meg a csendet. A kormányzó koccintott a jobbján ülő Marióval, és kijelentette:

– Most már teljesen megértetek azért, amit a fejedelemségben csináltál.

– Nem egészen világos, hogy mire gondolsz – jelezte az olasz fiú.

– Tudod, most én is ellenállhatatlan vágyat érzek az iránt, hogy bevedeljem az összes bort, ami előttem van az asztalon, aztán kidőljek. És abban reménykednék, hogy amikor holnap felébredek, csak egy rémálomnak fog tűnni ez az egész. Az engem körülvevő emberek pedig mind emberek lesznek, nem valami szintetikus izék.

– Nem javaslom a módszert – csóválta meg a fejét Mario. – Amint láthatod, nekem sem vált be.

– Akkor mit szóljak én? – fakadt ki Sztavrila. – Még annyit sem értek ebből az egészből, mint ti. Azt sem tudom eldönteni, hogy mi volt számomra az ijesztőbb. Egy tökéletesen embernek kinéző valami jelenléte, aki nem is

ember? Vagy az, hogy már a ti szavaitokat sem értettem a végén? – mutatott Darioszra és Marióra.

A tatár lassan rákönyökölt az asztalra, a kezébe temette az arcát, és halkán azt morogta:

– A legdurvább az, hogy még annyit sem tudunk arról a projektről, amibe belecsöppentünk, mint az ebéd elején. Én legalábbis most úgy érzem magam, mint aki nagyjából három darab konkrét választ kapott, de közben támadt ezer új kérdése.

– Ha már a kérdésekről van szó, nekem volna egy – kapott az alkalmon Dariosz, és Szubotájhoz fordult. – Emlegettél kezdetben valami skálát, amin ez a Guzel nevű android a saját besorolása szerint hatos fokozatú. Az mit jelent pontosan?

A tatár nagyot sóhajtott, és először is a boroskancsó után nyúlt. Látszott rajta, hogy most tényleg ő az, aki időt akar húzni. Teletöltötte a poharát, aztán mentegetőzni kezdett:

– Nem vagyok a téma szaktekintélye. Meg hát kétszer is elhangzott nem is olyan régen ennél az asztalnál, hogy nem etikus, sőt talán nem is ajánlatos olyan dolgokról mesélni, amelyek...

– A fenébe már, hát lényegében az életünkről van szó! – csattant fel Dariosz. – A sorsunkról, amivel valakik szándékosan játszanak! Rosszul emlékeznék? Nem azt beszéltük meg korábban, hogy minden tudásunkat összeadjuk, mert csak így juthatunk el a megfejtésig?

Szubotáj fenéig kiitta a poharat, és közben erősen mérlegelte a kormányzó szavait. Végül úgy döntött, megkeresi ebben a dologban az arany középutat, ezért először is visszakérdezett:

– Ismered a Richter-skálát?

– Amivel a földrengések erősségét jelzik?

– Azt. Mennyire vagy képben róla?

– Csak nagyjából – ismerte el Dariosz. – De azt azért tudom, hogy egy hármas erősségűnél még nincs ok aggódni, viszont egy 8-as erősségűnél már pánikolni kell.

– Remek – nyugtázta Szubotáj. – A Kuznyecov professzor-féle skála az androidokkal kapcsolatban valami hasonló. Egytől tízig terjed. Az egyes

fokozatút úgy értsd, mint valami szimpla konyhai kisegítőt. Tud takarítani meg zöltséget szeletelni, és annyira intelligens, hogy eközben a beépített védelmi mechanizmusok miatt felismeri a macskádat, és nem fojtja bele a felmosóvízbe, továbbá nem is szeleteli fel. Nagyon kedves figyelmesség tőle, de ennyit tud. A skála másik végén a tízes van, de azokról az androidokról már egy kurva szót sem fogok mondani nektek, mert a ma délutáni fejlemények kapcsán tartok tőle, hogy esetleg pillanatokon belül megjelenne a fejem fölött egy katonai drón, amelyik engem statáriális eljárás keretében kivégezne a picsába, ti meg legfeljebb üríthetnétek poharaitokat az emlékemre, a füstölgő maradványaim fölött.

– Megértelek – bólogatott Dariosz –, de nem is a tízesre akarok rákérdezni, hiszen Guzel a saját bevallása szerint ezen a skálán hatos fokozatú. Az mit tudhat?

– Képes tanulni – válaszolta szikáran a tatár.

Némi értetlen csönd fogadta a bejelentést.

– Ennyi? – firtatta a kormányzó.

– Nem érted ennek a jelentőségét? – csodálkozott Szubotáj. – Nem csupán az előre betáplált programot futtatja, hanem képes a környezetéből adatokat gyűjteni, feldolgozni, rendszerezni, következtetéseket levonni, ezek hatására a cselekvési metódusát korrigálni, az újabb tapasztalatokat eltárolni, összehasonlító elemzéseket pillanatok alatt lefuttatni, és a ciklus végtelen. Ez a hatos fokozat.

– Kezdek rosszul lenni – fogta meg Dariosz kezét Sztavrila az asztal alatt. – Nem indulhatnánk már?

– Ahogy akarod – nyugtatta meg a kormányzó, aztán felemelkedett a helyéről, és búcsúzkodni kezdett: – Biztosan sok tanulságos megbeszélés vár még ránk, akár Guzellel, akár nélküle, de most egy darabig nélkülözőnőtök kell a társaságunkat. Mit ne mondjak, én is úgy érzem, hogy rám fér egy nyúlfarknyi kikapcsolódás Sztavrila úrnő vidéki birtokán. Nekem is sok mindenem el kell gondolkodnom. De ti továbbra is a Kormányzói Palota kedves vendégei maradtok, tisztelt anagur törzsfők. A személyzet pedig természetesen a rendelkezésetekre áll. Éreztétek jól magatokat! Aztán találkozunk az olimpia megnyitóján!

84. fejezet

A kormányzó hintója hamarosan elindult Sztavrila úrnő vidéki birtoka, Orgil felé. Meglehetősen különös volt a kocsi zárt fülkéjében az utazás, hiszen a három földi ember, Mario, Dariosz és Sztavrila értették egymást, Emma viszont a nyelvi akadályok miatt csak az olasz fiúval tudott kommunikálni. Ez eleinte nagyon zavarta, és ha nem a végtelenül kedves úrnő mellett ült volna, akkor pont olyan feszélyezve érezte volna magát, mint azon az estén, amikor bebocsáttatást kért a Kormányzói Palotába. De Sztavrila néha átölelte a vállát, Mario pedig lefordította neki, hogy ilyenkor mit mondott ez az édes nő, úgyhogy igazán jó hangulatban várta a megérkezést.

Az olasz fiú megérdeklődte a mellette ülő Dariosztól – természetesen angolul –, hogy nagyjából mennyi időt vesz igénybe az utazás, mire a kormányzó így felelt:

– Alig több, mint egy óra. Mármint a földi emlékeim szerinti időérzésem alapján. Jut eszembe, Latum mestert hamarosan rá fogom vezetni, hogy találjon már fel valamiféle időmérő szerkezetet, mert kezd elegem lenni abból, hogy Osmosisban kizárólag a főtéri templom tornyán lévő napórához lehet igazodni.

– Mindenesetre ez az egy óra sokkal kevesebb, mint amennyire számítottam – jegyezte meg Mario.

– Ez kizárólag ennek a szurdoknak köszönhető, amelyiken éppen most haladunk keresztül – húzta el a sötétítőfüggönyt Dariosz az ablaka elől. – Ha meg kellene kerülnünk ezt a sziklás hegyvonulatot, akkor nagyjából négyszer ennyi időt venne igénybe az utazás.

– Igazán elhúzhatnánk a függönyöket – vélekedett Sztavrila. – Mindjárt alkonyodik, és többnyire nyugatnak haladunk, semmi ok nincs rá, hogy elfedjük az ablakokat ezekkel a rusnya színű fürmedvényekkel.

– Milyen igazad van! – csatlakozott az ötlethez a kormányzó, és a maga oldalán máris félrerántotta a görög nő által fürmedvényeknek nevezett bársonyszöveteket. – Mostanában legfőképp a Palota és az Aréna között utaztam ezzel a hintóval, és rendszerint délidőben, úgyhogy szinte rutinná vált a lefüggönyözés az elviselhetetlen hőségben.

Mario és Emma is végrehajtották a maguk oldalán a műveletet, és megkönnyebbülve vették tudomásul, hogy immár szabadabban jár a levegő a kocsi belsejében. Aztán a lány előrehajolt, és kicsit félénken kérdezte meg a kedvesétől:

– Ti mostan voltaképp milyen nyelven beszéltek? Mán csak azér kérdezem, mer ez ugyi nem lehet meori, aztat te nem érted. Ugyanúgy, ahogy én se. De akkó meg micsoda?

Mario előzőleg túl sok bort fogyasztott a lugasban ahhoz, hogy ennek a faggatózásnak különösebb jelentőséget tulajdonítson, így hát nagyvonalúan legyintett egyet, és norling nyelven így válaszolt:

– Majd egyszer elmesélem, kicsit se foglalkozz most vele, édes szerelmem! Na de mutatok én neked valamit! Vagy inkább valakit! – Azzal előrehajolt, kidugta a fejét a kocsi középső ablakán, és jobbra-balra tekintgetve keresett egy bizonyos illetőt a szemével. Amikor megtalálta, gyorsan rámutatott:

– Látod azt a fickót? Ő lesz a tolmács. Aki majd közted és az öreg néni között lefordítja, amit kell. De nem ám csak tolmács! Akkora harcos, hogy a kormányzó már tavaly kitüntette valami érdemrenddel, aminek most nem fog eszembe jutni a neve, ám ez nem is fontos. A lényeg az, hogy a fickó irtózatosan veszélyes! Aki csak megkísérel belekötni, az ott hal meg nyomban, mert ez leüti egy szó nélkül!

Emma alaposan szemügyre vette a hintó mellett lovagló testőrök között feszítő harcost, ám a kedvesével ellentétben úgy látta, hogy a fickó leginkább irtózatosan ronda, de hát nem tudhatta, hogy Mario kifejezetten azt kérte Dariosztól, nehogy valami jóképű vitézt osszon be erre a feladatra, mert akkor ő eret vág magán a halpiacon, és belecsorgatja a véréét Zurab hallevesébe. Aztán persze jót nevettek, mert a kormányzó megérdeklődte, hogy ezt a műveletet milyen eszközzel tervezi végrehajtani.

Az utazás hamarosan véget ért, a hintó a kísérettel együtt befutott az Orgil-birtok főépülete elé. A kormányzói testőrség tagjai lepattantak a lovaikról, körbeszaladták az épületet, egyesek odabenn is szétnéztek, és amikor mindent rendben találtak, a parancsnok fennhangon kijelentette:

– Az épület biztonságos! A kormányzó úr kiléphet!

Mind a négyen megkönnyebbülve szálltak ki a hintóból. Sztavrila utasításokkal látta el a már ott tüsténkedő intézőjét, aztán kedvesen invitálta a vendégeit az épületbe. Plusz még a rusnya arcú katonát is, és hamarosan létrejöhetett a nagy találkozás. Egy hangulatos filagóriában Emma és az öreg néni egymásra talált, és a nem túl esztétikus külsejű testőr-tolmács segítségével máris a gyógynövényekről folyt a lelkes értekezés.

Közben az udvarház emeletén a szolgák lefektették az egyik vendégszobában Mario úrfit, mert az olasz fiú egy ilyen nehéz nap után már nem kívánt a társasági életben részt venni. Így hát Dariosz és Sztavrila hamarosan kettesben maradt az aulában.

– Kérsz valamit inni? – kérdezte Orgil úrnője, és odalépett a különféle italokkal felszerelt asztalka elé.

– Naná! Szerintem a mai események igencsak megkívánják a fogyasztást – vágta rá azonnal Dariosz. – De nem szeretnék egyedül italozgatni. Ha te is velem tartasz, akkor persze más a helyzet.

Sztavrila nem szólt semmit, csak elővett két poharat, és mindkettőt teletöltötte.

– Orgil a férjed volt, ugye? Róla kapta a nevét a birtok, ha jól sejtem – kérdezte óvatosan a kormányzó, de ezzel máris sikerült kivívnia a vendéglátója haragját:

– Naná, majd az erdőkerülő nevééről! Hogy tudsz ekkora baromságot kérdezni?

– Egyszerűen csak csevegni akartam, bocsáss meg.

– Orgil egy főnemes volt, Osmosis szigetének jelentős embere. Hogy vagy képes kormányzóként ekko...?

A görög nő azért hallgatott el, mert ekkor Dariosz már mögötte állt, és hátulról magához ölelte, gondosan vigyázva arra, hogy intimebb testtájakat ne érintsen. Aztán csöndesen vigasztalni kezdte:

– Jól van, nyugodj meg. Érzem, hogy feszült vagy, és meg is értem. De már nincs semmi baj, itthon vagy. Kimerítő nap volt, szó se róla, de hát majd csak túl leszünk ezen is.

Sztavrila mozdulatlanul állt. Akárhogy is vívódott magában, nem szándékozott viszonzni a férfi érintéseit. Így aztán kibontakoztak az ölelésből, és leültek a pamlagra. Sztavrila vigyázott rá, hogy ne túl közel egymáshoz. Ám a hangulata korántsem volt kiegyensúlyozott:

– Téged nem borzaszt el ez az egész, ami itt történik? – kérdezte feldúltan.

– Túl sok minden borzaszt el, hogy tudjam, konkrétan mire gondolsz – felelte Dariosz.

– Ne legyél már ilyen kimért és értetlen! – fakadt ki Sztavrila. – Velem ne a diplomácia nyelvén beszélj! Pontosan tudhatod, hogy mi borított ki. Ott voltál. Téged nem ijeszt meg, ami ma történt?

– Én nem az ijedelem szót használnám minderre, sokkal inkább az elgondolkodtató kifejezést – felelte Dariosz.

– Én már egyáltalán nem érzem magam biztonságban – folytatta szinte sírós hangon Sztavrila. – Hihetetlenül ijesztő azt megélni, hogy valakiknek a játékszere vagyok. A túsza. A foglya egy hülye játékban. Amiből kezdek semmit sem érteni.

– Azt gondolom, hogy először is a pozitív fejleményeit kell szemügyre vennünk ennek az egész történetnek – szögezte le Dariosz. – Ma is közelebb jutottunk az igazsághoz. Valamit megtudhattunk. Egy mozaikdarabka megint a helyére került. Most már biztosak lehetünk benne, hogy semmi sem történik velünk véletlenül.

– Hát ez aztán baromi nagy segítség! – kiáltott fel gúnyosan Sztavrila, aztán egy hajtásra kiitta a poharát. – Csak még idegenebbnek érzem magam ezen a világon, amióta találkoztam veletek. A nem is emberi lényről már nem is beszélve!

Ugyan távol ültek egymástól, de most Sztavrila feltette a lábait a pamlagra. Dariosz kapott az alkalmon, és először csak óvatosan simogatta végig a nő lábszárát, aztán a lábfejét kezdte masszírozni.

– Csodaszép – mondta ki akaratlanul is, mire a vendéglátója csodálkozva kérdezte:

– Micsoda?

– A lábad – felelte Dariosz, anélkül, hogy felpillantott volna. – Tudod, engem már a földi életemben is nagyon vonzottak a szép női lábak. És

most, hogy a tiéd a kezeim közt lehet, igen csekély mértékben érdekelnek Osmosis Köztársaság nyűgjei, Szubotáj skálája az androidokról, de még a szimpatikus magyar fickó színházművészeti emlékei is. Most csak az számít, hogy veled lehetsz, és legalább erre az éjszakára elfelejthetünk mindent, és úgy lehetünk együtt, mint amikor megismerkedtünk.

Sztavrila úgy érezte, átszakadt benne is valamiféle gát, és már őt sem érdekli a holnap, csak a most és az itt. Beleült a kormányzó ölébe, ledobta a ruháit, és amikor a férfi a szájába vette a mellbimbóját, már nem foglalkoztatták semmiféle következmények.

85. fejezet

A másnapi út Osmosis felé különös hangulatban telt. Van annak valami diszkrét bája, amikor az előző éjszakán két ember szeretkezik egymással, ám ez nem publikus. Sőt, egyenesen titok. Mario nem is akarta firtatni a dolgot, de számára is egyértelmű volt, hogy a mellette ülő kormányzó és a vele szemben helyet foglaló Sztavrila újra egymásra találtak. Legfőképp azon járt az agya, hogy ez most milyen következményekkel lesz Dariosz terveire nézvést, már amiket ismert belőlük, és esetleg napirenden van-e valamiféle esküvő.

A gondolataiból a görög nő megjegyzése zökkentette ki:

– Csodás kis szerelmed van neked, hallod-e! Becsüld meg őt, mert egy igazán imádnivaló embert sodort melléd az élet.

– Én is így gondolom – felelte mosolyogva Mario.

– Tényleg nagyon rokonszenves kis teremtség – csatlakozott Dariosz. – És bár a megismerkedésünk idején felvettem, hogy talán túl nagy a korkülönbség köztetek, ma már, Emmát látva és némileg megismerve, egyáltalán nem hiszem, hogy ez bármiféle akadályt jelentene.

A kedélyes beszélgetést a lovak rémült felnyerítése, majd a kocszi hirtelen megállása szakította meg. A következő pillanatban pedig felharsant egy olyan vezényszó, amelynek jelentőségét csak Dariosz ismerhette:

– Akanda!

A menet élén haladó egyik katona szájából tört fel az ordítás, aki a következő pillanatban már halott volt. Ez a rövid vezényszó a

kormányórság tagjainak körében volt használatos, és azt jelentette, hogy a védett személyt támadás érte. Ilyenkor minden testőrnek kötelessége volt – bárhol is tartózkodott az alakzatban – a védett személy irányába indulni, és az élete árán is elhárítani az ellene indított támadást.

Ez a kormányzati személy most a legfőbb méltóság, azaz Dariosz volt, aki a vezényszó hallatán félrehúzta a kocsija függönyét, és elhűlve nézte, ahogy egy seprűnyélnél is vastagabb nyíl süvít a levegőben, és a becsapódása után leteríti a kocsija mellett haladó egyik testőrének lovát.

Pillanatok alatt hatalmas káosz keletkezett. A sziklás hegyoldal irányából egyre-másra suhogtak a nyilak, Osmosis katonái pedig sorra holtan buktak le a nyeregből. Sztavrila a kocsi belterének sarkába húzódva sikoltozott, miközben egy felfoghatatlan méretű nyílvessző úgy haladt át a kormányzó hintóján, hogy az északi oldalon lévő középső ablakról letépte a függönyt, majd a déli oldalon távozott. Egy másik hatalmas nyílvessző Dariosz ülése mellett hasította át a kocsi két ablaka közötti deszkát, és a kormányzó fejtámlájába csapódott. Ha egy pillanattal korábban talál be, akkor Osmosis Köztársaságnak már nem élt volna a vezetője, ám Dariosz éppen ekkor ugrott oda Sztavrila elé, és szinte az ölébe ülve, a testével védte a várható becsapódásoktól.

Mario ekkor kinyitotta a kocsi ajtaját a déli oldalon, körbepillantott, aztán – a sebezhetetlensége tudatában – odament egy már halott osmosisi katonához, és elragadta a kardját és a pajzsát. A levegőbe emelve a fegyvert azt ordította:

– Gyertek, ti rohadékok! Álljatok ki velem! Ne a fedezékből legyetek bátrak! Küzdjünk meg úgy, ahogy férfiakhoz illik!

Eddigre már abbamaradt a nyilazás, és a szurdok mindkét oldaláról álarcos férfiak rohantak elő a sziklák mögül. Mario kivont karddal várta őket.

Dariosz szintén kilépett a kocsiból az északi oldalon, előhúzta rövid törét, és felkészült a küzdelemre. Ekkor vette észre, hogy ott hever előtte egy harcos, Zangerija, aki még a földön fekvé is életjeleket mutat. De nem tudott ezzel foglalkozni, hiszen e pillanatban hárman rontottak rá, és a kardcsapásokat kellett elhárítania.

Az első álarcost egy rövid szúrással azonnal megölte. A második merénylő sújtása előtt félrehajolt, és viasszúráva a veséje tájékán döfte át a jól megtermett férfi testét. A harmadik támadó azonban már leterítette, rövid tusa után rátérdelt a mellkasára, és éppen lesújtani készült a szablyájával, amikor egy másik kard pengéje bukkant elő a hasából. A szájából vér bugyogott ki, és amikor oldalra dőlt, Dariosz számára láthatóvá vált a mögötte álló Zangerija, aki az utolsó erejét összeszedve megmentette a kormányzója életét, aztán holtan esett össze.

A kocsi túloldalán is véres jelenet zajlott eközben. Marióra is többen rohantak rá a sziklák közül, bár nem azonos tempóban, mert az egyikük kissé lemaradt. Egy másik martalóc azonban, aki a leghamarabb ért oda az olasz fiúhoz, máris átszúrta Mario védtelenül hagyott hasát, de aztán döbbsenten tapasztalta, hogy a delikvens ezen csak nevet. A következő pillanatban pedig erős ütést érzett a fején, amelyet a megtámadott a kardja markolatával mért rá.

A többi álarcos, aki az imént még oly nagy lelkesedéssel rohant a hintó felé, a jelenetet látva annyira elbizonytalanodott, hogy szinte mindannyian megtorpantak. Az összhatáshoz bizonyára az is hozzájárult, hogy a vérszemet kapott Mario a természet meghazudtoló üvöltözéssel fokozta a saját harci kedvét:

– Na mi van, ti szarháziak? Ilyet még nem láttatok, ugye? Hát tudjátok meg, hogy én vagyok a Sebezhetetlen, és mindannyiótokat a pokol fenekére küldelek!

A merénylők egyetlen szót sem értettek az ordítózásból, mindenesetre óvatosan hátrálni kezdtek, némelyek még halk imákat is elmormoltak a visszavonulásuk közben, és már az sem érdekelte őket, hogy az előzőleg lemaradt társukat is maguk előtt tudhatták, aki térdre borulva motyogott valamit, és még a szemét is lehunyta közben.

Amikor Mario előrefelé lépdelt, és odaért a térdre borult merénylőhöz, az álarcosok már jó tíz méternyire hátráltak. Az olasz fiú keményen felszívta magát, aztán felemelte a kardját, és amikor lesújtott, a behunyt szemmel térdelő embernek hamarosan a földre gurult a feje. Ennek láttán az addig hátráló merénylők hanyatt-homlok menekülni kezdtek a sziklák irányába, azon versengve, hogy melyikük tud hamarabb elrejtőzni a varázserejű fiú előtt.

A hintó túloldalán azonban teljesen másképp alakult a küzdelem. Dariosz alig tápázkodott fel, máris újabb álarcosokkal kellett szembenéznie, és hiába vette fel velük bátran a harcot, az egyikük végül beledöfte a kardját a kormányzó mellkasába, aki aléltan rogyott össze.

Miután elhárult az utolsó akadály is, a merénylők feltépték a hintó ajtaját, és a túlsó sarokban félholtan remegve kuporgó Sztavrila úrnőre akartak rátámadni, ám ekkor vad csatakiáltás ütötte meg a fülüket. A szurdok keleti vége felől két lovas harcos rontott rájuk. Már a harci üvöltésük is annyira hátborzongató volt, hogy az álarcosok közül ketten is lemerevedtek, de ami utána jött, az minden elképzelést felülmúlt.

Szubotáj és Attila – merthogy ők voltak ezek a kiváló lovagok – már az első roham során olyan pusztítást vittek végbe a merénylők között, hogy hatuk közül négyet azonnal levágtak, már lóhátról. A tatár volt az, aki elsőként szállt le a nyeregből, és miközben a jobbjaiban kardot fogott, a bal kezével erősen integetett az egyik maradék merénylőnek:

– Na gyere, csak gyere! Közelebb, kis barátom! Ne félj tőlem, nem gyilkolok úgy, hogy sokáig fájjon!

Aztán felemelte a kardját, de a mozdulat tetőpontja előtt visszatáncolt, utána pedig félig letérdelve, alulról egy heves döféssel megszúrta az álarcos férfi ágyéktáját, majd a kardot félig elfordítva felvágta az ellenfele hasát egészen a bordáig. A térdelésből visszalépve újra felegyenesedett, és már csak azt kellett végignéznie, ahogy a merénylő holtan dől el.

Már nem takarta ki előle a látványt, ahogy Attila is végez az áldozatával. Végzőra pedig megjelent körükben a lélekszakadva odarohanó Mario. Először észre sem vették, de mértani pontossággal állták körül Dariosz földön heverő testét.

86. fejezet

A kormányzói hintó mellett, a két anagur törzsfő és Mario által alkotott egyenlő oldalú háromszög ebben a percben akár négyszöggé is alakulhatott volna, ekkor ugyanis befutott Guzel. De szó szerint, hiszen rohanvást érkezett. Ám a négyszögből nem lett semmi, mivel a Tanítónak esze ágában sem volt geometriai kirakóst játszani, inkább azonnal letérdelt a háromszög mértani közepén fekvő Dariosz mozdulatlan teste

mellé, és alapos vizsgálatnak vetette alá.

Attila és Szubotáj elhűlve néztek egymásra. Döbbenetüket nem is lehet csodálni, hiszen a „baskír” nemrég még Osmosis főváros kellős közepén figyelmeztette őket, hogy olyan információk jutottak a tudomására, miszerint a kormányzói hintót veszély fenyegeti az Orgil-birtokra vezető úton. Most meg itt tapogatja az ausztrál fickó élettelen testét az út porában.

A magyar lassan odalépdelt a tatár mellé, és anagur nyelven azt morogta neki:

– Figyeled? Még csak nem is liheg, pedig futva érkezett.

– Tényleg csak ezt tartod különösnek? – csóválta a fejét hitetlenkedve Szubotáj, és mérgelődve súgta vissza a társának: – Ez egy android, próbáld már meg feldolgozni! Se szíve nincs, se tüdeje, mi a bánattól lihegne bármennyi futás után?

– Akkor meg miért néztél rám úgy az előbb, mintha...?

– Hát mert úgy ért ide, hogy sehol sem előztük meg az úton. Vagy te talán emlékszel rá, hogy a lovaink hátán vágatva egyszer csak lehagytuk Guzelt? Mégis, milyen sebességgel képes ez futni? Netán ismer egy rövidebb utat? És úgy kel át a hegyeken, mint a...?

Nem derülhetett ki, miféle hasonlatot szeretett volna alkalmazni a tatár, mert ekkor Guzel fennhangon odaszólt nekik:

– Hiába pusmogtok anagur nyelven, minden szavakat értem. Csak jelzem. Jobban tennétek, ha idefordulnátok, meg egy kicsit közelebb is jönnétek, mert ilyet még biztosan nem láttatok.

Mario közben már a hintó belsejében tartózkodott. Igaz ugyan, hogy kicsivel korábban, egy rövid időre szinte katonán állapotba került, amikor meglátta a kormányzó holttestét, de ezen nincs is mit csodálni. Amióta csak Osmosisba érkezett, mentorának és barátjának tekintette Darioszt. Letaglózó volt számára a tudat – még ha nem is tartott sokáig –, hogy a legfontosabb földi embertársának tekintett férfi meghalt.

De csakhamar felidézte mindazt, amit a kormányzó az első ilyen esetről mesélt, és rögtön bizakodó hangulatba került. Ezzel egy időben azonban a kötelességtudat és a szégyen is mardosni kezdte. Hogyan feledkezhetett meg Sztavriláról? Hogy lehet az, hogy ez a segítőkész, imádnivaló nő csak most jut eszébe?

Fellépett a hintó lépcsőjén az utastérbe, és ott találta Sztavrilát a sarokban, ájult állapotban. Eltartott egy ideig, mire életre pofozta, aztán megfogta a kezét, és biztatta, hogy csak szálljon ki nyugodtan, és győződjön meg a saját szemével róla, hogy már elmúlt a veszély.

A földi emberek hamarosan ott álltak mindannyian a társuk, Dariosz teste fölött. Guzel pedig, aki még mindig a kormányzó mellett térdelt, feltépte a mellkasán a vászoninget, letörölte a vért a szíve tájékán tátongó sebről, és annyit szólt:

– Csak figyeljetek.

Mintha egy gyorsított felvételt láttak volna. A seb a szemük láttára gyógyult be. Mindeközben persze ijesztő volt figyelni a nem lélegző és semmilyen más életjelet nem mutató kormányzót, de a kezdetben még halálos sérülésnek tűnő, véresen tátongó nyílás hamarosan csupán egy összeforrt sebhelynek látszott, és ebben a pillanatban Dariosz kinyitotta a szemét. Körülnézett, megpróbálta felmérni, hogy hol van, aztán végigjáratta a tekintetét a társai arcán. Végül halványan elmosolyodva csak annyit szólt:

– Úgy látom, már megint sikerült visszatérnem.

87. fejezet

Darioszt a többiek felsegítették a földről, amire szüksége is volt, mert egyelőre kótyagos fejjel szédelgett, és olyan benyomást keltett, mint aki nincs egészen tisztában azzal, hogy mi történt ezen a helyszínen a korábbi percek során. Ehhez az is hozzájárult, hogy a társai elég szorosan körbefogták, és ezzel eltakarták előle a látványt.

Szubotáj például még mindig a kormányzó felsőtestén lévő sebeket mustrálgatta, főként az arasnyi vágás nyomát a hasán, amely még öt esztendeje keletkezett, meg a mostani, jóval kisebbet a szíve tájékán.

– Még néhány ilyen hazautazás, és úgy fog festeni a mellkasod, mint egy szabásminta – jegyezte meg a tatár, aztán szorosan Dariosz elé lépett, lehúzta az alsó szemhéját, és közben azt kérdezte: – Biztos, hogy itt vagy már velünk, teljes valódban, vagy félig még otthon jársz? Emlékszel, hogy mi történt ebben a szurdokban?

– Azért az ilyesmit elég nehéz volna elfelejteni – mutatott rá csöndesen a kormányzó. – Tudod, a visszatérés nem igazán megy egyik pillanatról a másikra. A múltkor sem ment, pedig akkor csak pár napot töltöttem a Földön, most meg több hetet. De biztosíthatlak, hogy képen vagyok, úgyhogy kezdünk is hozzá a helyszíneléshez.

– A helyszíneléshez? – nézett megütközve az ausztrál rendőrre Attila. – Igaza van Szubotájnak, te félig még otthon jársz.

Dariosz azonban ügyet sem vetett a megjegyzésre, odalépett Sztavrilához, a füléhez hajolt, és belesúgta:

– Mondanom kell valami nagyon fontosat. De majd később, amikor kettesben leszünk.

Nem mondhatni, hogy a görög nő elolvadt volna ettől a közleménytől. Inkább kissé elsápadt, és úgy érezte, újra kezd kiszaladni a testéből minden erő. Mario is észrevette ezt, úgyhogy karon fogta a bágyadtan szédelgő úrnőt, és visszakísérte a hintóhoz. Miután úgy-ahogy sikerült lefektetnie az ülésen, a tekintete a hatalmas nyílvevesszőre esett, amelyik nem sokkal korábban a szemközti fejtámlába fúródott. Két kézzel rámarkolt, és kitépte a helyéről, legfőképp azért, hogy kivonja Sztavrilá látómezejéből a bizarr látványt nyújtó tárgyat.

Amikor kilépett a fülkéből, konstataulta, hogy Dariosz és Szubotáj épp egy hasonló példányt mustrálgatnak, csak éppen azt az egyik olyan ló teteméből húzták ki, amelyik nem is olyan régen még a hintót vontatta.

– Kíváncsi vagyok, miféle szerkezetből lőtték ki ezeket – forgatta a seprűnyél vastagságú nyílvevesszőt a tatár, közben pedig a kormányzó azt dűnnyögte: – Azt hiszem, az elmúlt időszakban sokkal többet kellett volna beszélgetnem Nerid királlyal.

Ez utóbbi megjegyzést egyelőre senki sem értette, legkevésbé Attila, aki idegesen szólt rá a többiekre:

– Momentán tényleg ez a legfontosabb dolgok? Később is ráérünk buta arccal bámulni ezekre a méretes lövedékekre, most talán inkább vegyük üldözőbe az álarcos rohadékokat! Még nem járhatnak olyan messzire!

Dariosz rátette a kezét a magyar férfi vállára, és higgadtan így szólt:

– Hidd el, nincs rá esély, hogy akár csak egyet is elkapjunk közülük. Gondolod, ha nem így lenne, akkor nyugodtan álldogálnék itt? Jól ismerem

ezt a terepet, csak akkor volna némi sanszunk egy sikeres akcióra, ha valami csoda folytán most itt teremne egy egész ezrednyi katonám, és megparancsolhatnám nekik, hogy vegyék körbe a hegyet, és zárjanak le minden menekülési útvonalat. De amint látod, nem ez a helyzet – mutatott körbe a helyszínen a kormányzó –, csak egy szakasznyi katonám van itt, ráadásul sajnos mind halottak.

– Én azért megteszem, ami a képességeimből telik – szólalt meg Guzel, aki egy ideje csöndesen figyelte a fejleményeket, ám most elindult a szurdok déli oldala felé, a többiek pedig hamarosan szemtanúi lehettek, amint az android úgy kapaszkodik fel a sziklákon, mintha csak valami pók lenne. Olyan magabiztossággal, olyan sebességgel és olyan technikával hágott egyre feljebb, hogy a látvány hatására még a Guzel titkát nem ismerőkben sem keletkezett volna olyan érzés, hogy egy átlagos emberi lény képes lehet ilyesmire.

– Azt a rohadt életbe! – szakadt ki Attilából a csodálkozás, amire a társa furcsa kijelentéssel reagált:

– Ha azt hiszed, hogy ezzel mindent láttál, akkor biztosíthatlak, hogy baromi sok meglepetés fog még érni Guzelt illetően – lapogatta meg a barátja hátát Szubotáj, aztán ő is elindult a hegyoldal felé, mondván: – Nem állítom, hogy hasonló attrakcióra leszek képes, de abban biztos vagyok, hogy még tartogat számunkra ez a helyszín néhány érdekességet, én pedig égek a vágytól, hogy felfedezhessem, végül is miféle szerkezetekből lőtték ki ezeket a nyílveesszőket.

88. fejezet

Guzel meglehetősen hamar felért a sziklás meredély tetejére. Talán már ez a pont is alkalmas lett volna arra, amit tervezett, de ekkor észrevett egy jókora kopasz fát, amelyik még nagyjából hat métert hozzáadott a kémlelési magassághoz, így aztán gyorsan megmászta, és egy vaskos ágon elhelyezkedve hozzákezdett a pásztázási művelethez.

Látószervei szinte azonnal detektálták a keresett célpontokat, innentől kezdve pedig nem volt más dolga, mint fókuszálni, rögzíteni és eltárolni.

Eközben odalenn a szurdokban Szubotáj és Dariosz éppen felfedezték a merénylők lőállásait, és igencsak elcsodálkoztak azon, amit ott találtak. Öt

darab furcsa szerkezet képezte a vizsgálatuk tárgyát, amelyek szakasztott úgy néztek ki, mintha egy mesebeli óriás felnagyított számszerűjákat helyezett volna el a hegyoldal megfelelő pontjain.

A tatár később szemrevételezte a lőállások tágabb környezetét is, ennek eredményeként pedig alaposan leteremtette a kormányzót:

– Nézd, én valahol egy bajtársat és kollégát látok benned, még akkor is, ha különböző évszázadokban éltünk a Földön. Elvégre egy fegyveres testület tagja vagy, én meg katona. De az a határtalan dilettantizmus, az az óvatlanság, ami ezen a helyszínen megvalósul, kétségtelenül a párját ritkítja.

– Miről beszélsz? – nézett fel a brutális méretű számszerűj mellett guggolva Dariosz.

– Várj, próbálok keresni egy megfelelő hasonlatot, amit hamar megérthetsz

– vakargatta az állát Szubotáj, aztán szinte diadalmasan kivágta: – A Kennedy-gyilkosság! Megvan?

– Persze – emelkedett fel a földről a kormányzó.

– Na, hát ez a szurdok pont olyan, mint Dallas belvárosa, ahol az amerikai elnököt szinte odaterelték a célkeresztbe. Nálunk még mindig katonai középiskolai tananyag – jegyezte meg a tatár, aztán a völgysszoros nyugati végére mutatott: – Látod? Ott csatlakozik be az út ebbe a katlanba, olyan éles kanyarral, hogy a lovak kénytelenek lefékezni, ezáltal tökéletes célpontot nyújtanak. Szerinted egy négylovas hintónál hány lovat kell kilőni ahhoz, hogy az egész jármű mozgásképtelenné váljon?

Dariosz nem válaszolt, mert ekkor felkeltette a figyelmét egy másik fegyver, amelyet még soha nem látott. Mindenesetre a tatárt ez nem akadályozta meg abban, hogy tovább szónokoljon:

– Innen, fentről megszemlélve a katonáid holttesteinek elhelyezkedését, azt kell megállapítanom, hogy mintha egyikük sem próbált volna fedezéket keresni, még azok a testőrök sem, akik alól kilőtték a lovat. Pedig azért egy fekvő ló elég jó fedezéket nyújthat. Érdekelne, hogy szerinted mi lehet ennek az oka.

– Az *akanda* – felelte Dariosz. – Ez a vezényszó minden testőrt arra kötelez, hogy a megtámadott kormányzati személy felé igyekezzen, és az élete árán is védje meg a testi épségét.

Szubotáj úgy bámult a kormányzóra, mint aki nem is akarja elhinni, amit hallott. Végül nagy nehezen kinyögte:

– Hát, ez aztán varázslatos... Ezt te találtad ki?

– Jaj, dehogyis! Már régóta életben volt akkor is, amikor én hivatalba léptem – mentegetőzött Dariosz. – Miért, mi a baj vele?

– Hogy mi??? Hát csak az, hogy pontosan ugyanolyan, mint Dallas meg Kennedy elnök! A célkeresztbe tereli az összes katonádat! – háborgott a tatár. – Ki lehetett az a dilettáns barom, aki ilyesmit belefoglalt a szolgálati szabályzatba? Ezeknek az álarcos latroknak a világ legkényelmesebb merénylete jutott! Egy jól elrejtett fedezékből tüzelve csak azt kellett megvárniuk, amíg mindenki, aki a hintón kívül tartózkodik, önként besétál a célzási komfortzónájukba!

– Ne velem kiabálj már, az ég áldjon meg! – fakadt ki Dariosz. – Értsd meg, ezen a szigeten egyáltalán nem divat kormányzót ölni! Főleg nem engem, akiről öt kerek esztendeje úgy tartja a nép, hogy halhatatlan vagyok, és az istenekkel cimborálok!

Szubotáj nagyot fújtatott, és bár próbált higgadtságot erőltetni magára, szükségesnek tartotta kijelenteni:

– Attól még ez a szurdok a személyvédelem állatorvosi lova. Csak nézz fel oldalra, akár nyugatra, akár keletre, és láthatod, hogy a támadóknak még csak megfigyelőpontokat sem kellett kiépíteniük, a természet adta lehetőségeket kihasználva beláthatták az utat mindkét irányban. Mindent összevetve ideálisabb helyszínt tervezni sem lehetne egy ilyen merényletchez!

– Te meg nézz inkább a bokor alá – mutatott oldalra a kormányzó. – Láttál már ilyen fegyvert? Mert én még nem. A mi hadseregünkben egész biztosan nincs rendszeresítve.

Szubotáj a jelzett irányba fordult, majd odasétált a bokorhoz, letérdelt, és kiemelt a fűből egy elhajított tárgyat. Alaposan megszemlélte, és máris kész volt a szakvéleménnyel:

– Ez egy ismétlődő számszeríj. Nem evilági találmány, a kínaiak már a 3. században is használták. Akár tíz nyilat is képes kilőni tizenöt másodperc alatt. Már kadét koromban tanultam róla. Az persze kérdés, hogy milyen úton-módon kerülhetett ide ilyesféle fegyver.

Mielőtt a kormányzó bármit is reagálhatott volna, megérkezett körükbe a hegyről leereszkedő Guzel, és a következőkről számolt be:

– Két egység is úton van a szurdok felé nyugatról. Az egyik egy társzekér, a bakján egyedül ül egy férfi, a körülményeket figyelembe véve kereskedő lehet, a dülöngéléséből következtetve meglehetősen részeg. Mögötte jóval lemaradva a rendes őrzőjárat tart errefelé, ami négy lovas katonát jelent, de a sebességkülönbséget tekintve nagyjából egyszerre fognak a szurdok nyugati bejáratához érni. Ha különös esemény nem történik, akkor a részeg kufár ér ide valamivel hamarabb.

89. fejezet

Guzel jól látta. A társzekér bakján ülő fickó meglehetősen részeg volt. De ugyan mi más is lehetne egy idősödő borkereskedő, ha már a körútja első állomásán sikerül túladnia minden portékáján? A derék kalmár tehát, visszafelé tartván Osmosis fővárosba, valóban dülöngélt kissé a bakon, és közben túláradó vidámsággal gajdolt:

Van-e más öröm itt, ezen Evilágon

Mint mulatság, meg a nők, no meg az ital?

Dariosz kormányzó hadserege bátor

*Mer' minden katonája tüzes bort nyakal! **

Csak akkor hagyta abba a nótázást, amikor meglátott az úton egy férfit. Alaposan szemügyre vette, és közben hátranyúlt, majd a térdére fektette a számszeríját. Amikor odaért a fickó mellé, meghúzta a gyeplőt, mire az addig unottan ballagó ökör megállt, ilyeténképpen a szekér is.

– Útonálló vagy? – szögezte neki a kérdést az ismeretlen vándornak, ezzel egyidejűleg pedig a számszeríjat is készenlétbe helyezte.

– Nem vagyok az, bátyám – jelentette ki a férfi. – A nevem Guzel. Egyszerű tanító vagyok.

A kalmár hosszasan vizslatta a férfi tekintetét. Maga sem tudta volna megmondani, hogy miért, de egyszer csak elpárolgott minden gyanúja, és úgy érezte, semmiféle rossz szándéka nincs ennek a tanítónak.

– No, akkor pattanj fel ide, mellém – biztatta Guzelt, majd furcsa módszert alkalmazva bemutatkozott: – Osmosisba igyekszel? Ne félj, Kozara bácsi szekere elvisz téged is. Ez volna a nevem: Kozara. Érted?

Guzel felült a bakra a kalmár mellé, s közben megnyugtatta, hogy érti, és egy pillanatig sem gondolta azt, hogy a Kozara bácsi a szekeret vontató ökör neve volna. Az idős borkereskedő felnevetett:

– Látom, vicces ember vagy. Ez nagyon jó, mert én szeretem a vicces embereket. Elvégre magam is az volnék. Tudod te, milyen dolog kicsit sem vicces emberekkel együtt utazni?

– Milyen? – kérdezte Guzel.

– Rettentően unalmas – vallotta be Kozara bácsi. – De ne aggódj, ez a veszély nem fenyeget minket, hiszen te nyilván tudod magadról, hogy vicces ember vagy, én pedig épp most árultam el, hogy magam is az volnék, és mivel mások nem tartózkodnak a szekéren, megállapíthatjuk, hogy csupa vicces ember van csak itt. Érted?

– Értem.

– Ezek szerint nemcsak vicces ember vagy, de a felfogásod is gyors – nyugtázta a részeg kalmár. – Tudod, a nem vicces emberekkel az a legnagyobb baj, hogy egyáltalán nem tudják magukról az igazságot. Vagyis azt, hogy ők nem viccesek.

– Ez szörnyű – ismerte el Guzel. – Na de hát mit lehet tenni ez ügyben?

– Egyszerű – jelentette ki Kozara bácsi. – Nem szabad őket felengedni a bakra. Az ilyen savanyú pofák inkább gyalogoljanak. Attól ugyan nem lesznek viccesebbek, de legalább izmos lesz a lábuk. Az is valami. Ráadásul neked nem kell egész úton a savanyú ábrázatukat bámulnod. Na, ez az igazi nyereség!

– Én eddig azt hittem, hogy egy borkereskedőnek nem ez az igazi nyereség
– pendítette meg Guzel, mire a kalmár kihúzta magát a bakon, és rögtön büszkélkedésbe fogott:

– Nagyon jól tetted, hogy megemlítetted a nyereség kérdését, mert ettől csak még jobb kedvre derítettél, fiatal barátom. Látom, hogy nemcsak vicces és gyors felfogású ember vagy, de szívderítő is. Úgy képzeld el, hogy egy szokásos körutat szándékoztam tenni a legjobb boraimmal, de mindjárt az első állomáson eladtam az egész készletet. És tudod, mi volt az első állomás? A Nyugati Helyőrség kaszárnyája. Az utolsó hordóig megvettek tőlem mindent! Hinnye, mondom, ezek nagy ünnepségre készülhetnek, és kiderült, hogy úgy is van! Két katonájuk is indul az olimpián, az egyik birkózásban, a másik íjászatban, és állítólag mind a kettőnek nagyon jó az esélye, hogy bajnok legyen. Úgyhogy a parancsnokaik alaposan bevásároltak nálam a várható dicsőség megünneplésére. Nézz csak hátra!

Guzel hátrafordult, mire a lelkes kalmár megkérdezte tőle:

– Mit látsz a szekéren?

– Csak egy kis szalmát – jött a válasz.

– Hordót nem?

– Hordót egyet sem.

– Megmondom neked, hogy miből származik ez – bocsátotta előre sejtelmesen a részeg kalmár, majd diadalmasan előrukkolt a titokkal: – Abból, hogy a katonák az egész készletemet megvették!

– Hát ez remek! – örvendezett Guzel, amivel kivívta Kozara bácsi minden rokonszenvét:

– Úgy látom, nemcsak vicces, okos és szívderítő ember vagy, de még együttérző is. Nagyon nagy dolog! Ritka manapság az olyan ember, aki őszintén tud örülni mások sikereinek. Persze a siker nem jön magától. Nagyon jól kell hozzá alkudni. Eláruljam neked, hogy én ma hogy alkudtam a vitéz urakkal?

– Igen.

– Nagyon jól – újságolta Kozara bácsi. – Csakhogy volt ám egy hátulütője a dolognak. Ezek a szigorú katonák minden hordómat csapra verették, és megkóstoltatták velem az összesnek a tartalmát.

– De hát miért csináltak ilyet? – csodálkozott Guzel.

– Elárulok neked még valamit – hajolt közelebb a részeg kalmár, és szinte sűgva mondta, mintha attól tartana, hogy az ökör a szekér előtt meghallhatja a titkot: – Ezek a katonák nagyon gyanakvóak. Érted?

– Nem – csóválta a fejét Guzel.

– Elmagyarázom – nyugtatta meg Kozara bácsi, és nem hazudott, tényleg elmagyarázta: – A múlt hónapban vettek néhány hordó bort, de nem tőlem, hanem egy másik kereskedőtől. És az megfosatta őket. Nem a kereskedő, hanem a bora! Érted már?

– Értem.

– Hát persze, hogy érted! Hiszen Kozara bácsi nem árul fosatós bort! Hát mi értelme lenne annak? Ki venne tőlem legközelebb bármit is, ha ez a drága nedű őt előzőleg megfosatná? Hát senki, nem igaz?

– De igaz – bólintott Guzel, érdeklődve tapasztalva, hogy a fosatás témáját már nem tartotta az ökör elől eltitkolandónak Kozara bácsi, elvégre olyan harsányan beszélt róla, mintha egy hajókürtöt akarna túlkiabálni.

– Mondtam is a derék legényeknek: mitől féltek? Hát Kozara bácsi nem árul fosatós bort! Kozara bácsi jó hazafi, tiszteli a katonákat, és pontosan tudja, hogy úgy nem lehet harcba menni, de még gyakorlatozni se nagyon, ha az ember közben folyton lefossa a bokáját! Hát hogy néz már az ki?

– Az bizony nem szép látvány – ismerte el Guzel, de rögtön hozzá is tette: – Csakhogy ez esetben nem fenyeget ilyen veszély, hiszen Kozara bácsi nem árul fosatós bort.

Az öreg kalmár kicsit hátrahőkölt, és szigorú arccal kezdte vizslatni az utasát:

– Hallod-e, te ismersz engem valahonnan, nem igaz? Máskülönben honnan tudhatnál rólam ilyeneket?

Ám hamar elengedte a témát, és részletesen beszámolt a további történetekről:

– Szóval, ezek a derék vitézek csapra verték mind a huszonkét hordómat, és nekem mindegyik borból innom kellett egy pohárral. Tudod te, hogy hány pohár bor az?

– Huszonkettő? – tippelt Guzel.

A kisöreg megint összevonta a szemöldökét:

– Hallod-e, te tényleg eszes ember vagy! És milyen gyorsan számolsz!... Na de mondok én neked még valamit, fiatal barátom. Szerintem ezek a vitézek nemcsak azért itatták ám meg velem azt a temérdek bort, hogy lássák, lefosom-e a bokámat, hanem azért, mert azt gondolták, hogy kapatosan majd sokkal engedékenyebben fogok velük alkudni. Hihehöhöhö! Hát hamarabb keljen fel az, aki azt hiszi, hogy Kozara bácsi bármikor is engedékenyen fog alkudni! Tudod te, hogy milyen árat sikerült végül kapnom a huszonkét hordó boroméért?

– Milyet?

– Akkorát, hogy a végén majdnem én fostam le a bokámat! – röhögött fel jóízűen a részeg kalmár, de aztán hamar komoly arcot öltött, és gyanakodva érdeklődött:

– Tudod te, hogy mi a jó alkudozás titka, fiatal barátom?

– Nem tudom – ismerte el Guzel.

– Helyes. Biztosíthatlak, hogy tőlem sem fogod megtudni – nyugtatta meg a borász. – Elég, ha én tudom ezen a szigeten. Legyél egy kicsit szerényebb. Elégedj meg vele, hogy ilyen vicces, okos, szívderítő és együttérző ember vagy, ne akarj még az alkudozáshoz is érteni.

– Az alkudozáshoz talán nem értek – vont a vállát Guzel –, viszont tudok valamit, ami nagyon érdekelni fog téged, Kozara bácsi. Jobb lesz, ha megállítod az ökrödet, és nem fordulsz rá a szurdokba vezető kanyarra, mert a hely tele van útonállókkal...

** A dalszöveg Tuck barát nótájának parafrázisa. A jó mézsört igencsak kedvelő szerzetes az 1991-ben készült „Robin Hood, a tolvajok fejedelme” című film egyik mellékszereplője volt. Tuck barátot a filmben Mike McShane alakította, szinkronhangja: Vajda László. Sajnos a kiváló magyar*

színművész négy évvel a film bemutatása után, 51 esztendőskorában elhunyt.

Az eredeti dalszöveg:

*Van-e más öröm is ezen a világon,
mint mulatság, meg a nők, no meg az ital?
Richárd király jó király, mer' a csatazajban
a háború közepén, csatában nyakal!*

90. fejezet

A borkereskedő tágra nyitotta a szemét az utasa közleménye nyomán, de mielőtt még igazán megrémülhetett volna, Guzel így szólt hozzá:

– Most én mondom azt, hogy fordulj hátra, Kozara bácsi. Hordót ugyan egy darabot sem fogsz látni, de lovas katonából mindjárt négyet is, akik pillanatokon belül utolérnek minket, aggodalomra tehát semmi ok.

Valóban így történt, az őrjárat tagjai hamarosan körbevették a szekeret, Guzel pedig nyomban nekiszegezte az őrparancsnoknak a kérdést, miszerint akar-e kitüntetésben részesülni. A katona szúrós szemmel mérte végig a Tanítót, aki meg sem várta a választ, hanem részletes tájékoztatást nyújtott:

– A szurdokban útonállók tartózkodnak, épp ezért arra intettem ezt a derék kalmárt, hogy állítsa meg a szekerét. Jobb a bajt elkerülni, nem igaz? Na már most, az lenne a tiszteletteljes kérésem a vitéz urakhoz, hogy egyikőtök vegye maga mellé ezt a védtelen kisöregget, és a hegyet megkerülve lovagoljon el vele Osmosisba. A szekeret majd én a gondozásomba veszem. A maradék három katona pedig tartson velem a szurdokba, és ha úgy cselekedtek, ahogy kérem, mindannyiótoknak kormányzói jutalomban lesz része.

Az őrparancsnok egyelőre nem úgy festett, mint aki hitelt ad a szemtelen férfi szavainak:

– Hát te meg ki vagy, hogy utasításokat merészelsz osztogatni a kormányzó katonáinak? – rivallt rá felháborodottan.

– Gondold csak végig a szavaimat, parancsnok – kérte Guzel, és közben mélyen a rangidős katona szemébe nézett. – Mi okom lenne, hogy a bolondját járassam veletek? Ha ez valami pimasz tréfa volna, akkor számíthatnék rá, hogy záros határidőn belül olyan fenytést kapok tőletek, hogy életem végéig megemlegetem. De ha mégis igazam van, akkor rátok kitüntetés és jutalom vár, nem is akárkitől, hanem a sziget kormányzójától... És ennek a dolognak csakis két kimenetele lehetséges. Vagy igazat beszélek, vagy nem. Ha ez csak egy vakmerő tréfa, akkor én sokat veszíthetek, ti viszont semmit. Ám ha mégis igazam van, akkor ti nagyon sokat nyerhettek. Érted már, hogy semmi okom ugratni benneteket?

Az őrpapancsnok nagyot nyelt, és már korántsem volt olyan felháborodott, mint néhány pillanattal korábban. Még mindig a bakon ülő férfi szemébe nézett, miközben odaszólt az egyik katonájának:

– Közlegény! Vedd a gondozásodba ezt az idős kalmárt!

– Igenis, parancsnok! – harsogta a jól megtermett harcos, aztán odaléptetett a lovával a szekér mellé, majd megragadta Kozara bácsi grabancát, és úgy emelte maga elé a részeg kisöreget, mintha csak egy apró poggyász volna.

– Kerüld meg a hegyet, úgy vidd el ezt az embert Osmosisba – jött az újabb ukáz a parancsnoktól.

Az izmos katona megfordította a lovát, de mielőtt elindult volna a keresztút felé, még megkérdezte:

– Pontosan hol tegyem le?

– A főtéren – vágta rá Guzel. – Ott fogom neki visszaszolgáltatni a szekérét, az ökörrrel együtt, még ma, sötétedés előtt.

– Cselekedj így – hagyta jóvá az őrző parancsnoka.

– Kell még valamit tudnom? – tette fel utolsó kérdését a katona, csak hogy egészen biztos legyen a dolgában, és közben a parancsnokára nézett, de ezt persze az előtte ülő részeg kalmár nem láthatta, ezért hát magához ragadta a válaszadás jogát:

– Igen. Azt, hogy Kozara bácsi nem árul fosatós bort.

91. fejezet

A szurdokban eközben Dariosz végigjárta az útonállók tetemeit, mindegyikükről letépte az álarcot, és hosszan mustrálta az ábrázatukat, de nem vélte felismerni őket. Kivéve talán az egyiküket, akinek a holtteste fölött elidőzött egy darabig, de nem szólt egy szót sem, megtartotta magának a gondolatait.

Aztán szekérzörgésre lett figyelmes, és amikor a kanyon nyugati bejárata felé pillantott, különös látvány tárult a szeme elé. Egy ökrös szekér ballagott az úton, a bakján Guzellel, három katona kíséretében.

Amikor az őrjárat tagjai felismerték a kormányzói hintót, majd magát a sziget első emberét is, akkor habozás nélkül megsarkantyúzták a lovaikat, és legfőbb haduruk elé járultak. Szinte egyszerre pattantak le a nyeregből, felsorakoztak Dariosz előtt, a rangidős pedig szabályszerűen jelentést tett:

– Kormányzó úr, Grobonir őrzető, a napi őrjárat parancsnoka jelentkezem! Méltóságodnak jelentem, őrjáratunk során ez az ismeretlen személy – és itt Guzellel mutatott – közölte velünk, miszerint útonálló tevékenység várható a szurdok területe...

Dariosz felemelte a kezét, ennek hatására hallgatott el az őrparancsnok. De még mindig feldúlt volt, és ezen nincs is mit csodálni, hiszen Osmosis katonájaként eddig még soha nem volt része olyan látványban, amely ebben a szurdokban fogadta.

– Katonák, eskühöz! – harsant fel a kormányzó hangja, mire a három harcosnak reflexszerűen szorult össze mindkét keze, és aztán a jobb öklüket egyszerre emelték a szívükhöz, a balt pedig – könyököket derékszögben behajlítva – a magasba lendítették.

– Amit ezen a helyszínen láttok és hallotok, az kivétel nélkül, a legapróbb részletig és a legapróbb történésig bezárólag államtitok és hadititok – jelentette ki igen szigorú hangon Dariosz. – A fejetekkel játszotok, de talán még a családotok sorsával is, ha eljár a szátok mindarról, amit ebben a szurdokban tapasztaltatok, vagy ezután fogtok tapasztalni. Ezzel szemben a legmagasabb jutalomban részesülhettek, ha becsületes szolgálatot tesztek a hazátok és a kormányzótok felé.

Miután a katonák letették az esküt, Dariosz nyomban kiosztotta a feladatokat. A két közlegényt a szurdok nyugati és keleti végéhez rendelte,

mégpedig azért, hogy lezárják az utat, és se kalmárt, se vándort, se szekeret, se gyalogost ne engedjenek be a területre. Az őrpapancsnokot pedig arra utasította, hogy vágtsa Osmosisba, jelentkezzen a kormányzói testőrség vezetőjénél, és neki, de csakis neki tegyen jelentést arról, hogy a szurdokban történtek kapcsán milyen teendők adódtak.

Miután a katonák futólépésben távoztak, a háttérben álldogáló Guzel odalépett Darioszhoz, és a következőt javasolta neki:

– Mihamarabb fel kellene pakolni a társzekérre a különleges fegyvereket, aztán letakarni szalmával. Nem volna szerencsés, ha a hamarosan megérkező katonai csapatok tagjai a szemtanúi lennének, hogy miféle eszközök alkalmazásával kísérelték meg ezt a merényletet az álarcos banditák.

– Nagyon igazad van – ismerte el a kormányzó. – Hordjuk is le gyorsan a hegyoldalból ezeket a furcsa készségeket, és rejtjük el a kíváncsi szemek elől.

Ez a művelet később sokkal egyszerűbbnek bizonyult, mint azt bármelyikük hitte volna. Amikor például a déli oldalon Szubotáj és Dariosz megragadták az első ilyen nyílkilövő állványt, csodálkozva tapasztalták, hogy sokkal kisebb a súlya, mint azt előzőleg gondolták. Lényegében egy ember is minden megerőltetés nélkül le tudta vinni a szekérhez.

– Kezdem már érteni, hogy mire való ez a két furcsa serpenyő – jegyezte meg Szubotáj, amivel arra utalt, hogy az állványokat olyan fémtárcsák támasztották meg a talajon, amelyekbe a merénylet előzőleg súlyos köveket hordtak össze.

– De vajon miféle fa lehet, amiből ez a csodafegyver készült? – tette fel a kérdést Dariosz. – Olyan könnyű, mint semmilyen másik fajta, ráadásul hajlékony és jól megmunkálható, ahogy azt a mellékelt ábra mutatja. Hol a fenében nőnek ilyen fák?

– Az orzók félszigetein – adta meg a választ csöndesen Guzel, majd miután Szubotáj és a kormányzó csodálkozva fordult felé, vészjóslóan hozzátette: – Teremnek ott még egyéb érdekes növények is, amilyenekről még csak nem is hallhattatok.

A Kormányzói Palota alagsorában, egy jégtömbökkel meglehetősen jól ellátott helyiségben hárman álldogáltak az asztalokra fektetett hullák körül. Dariosz kormányzó mellett Trin, a személyi titkár és Tardillisz hadügyi országnagy szemlélték meg a tetemeket, és közben fontos ügyben készültek döntést hozni, amellyel kapcsolatban három opció merült fel:

1. A merénylet azonnali nyilvánosságra hozása
2. A merénylet eltitkolása az olimpia végéig
3. A merénylet végleges eltitkolása

– A harmadik opciót máris kizárom – szögezte le Dariosz. – Nem is értem, hogyan merülhetett fel benned egyáltalán ilyen eshetőség – nézett méltatlankodva az öreg titkárára.

– Úgy gondolom, kormányzó úr, hogy egy ilyen esemény kapcsán akkor járunk el a leghelyesebben, ha minden eshetőséget számba veszünk – vélekedett Trin –, egyaránt megvizsgálva azok előnyeit és hátrányait.

– Aztán milyen előnyei lennének az örökös titkosításnak? Már ha vannak egyáltalán ilyenek – fogalmazta meg kétségeit Tardillisz.

– Természetesen még nekem sem volt időm alaposan végiggondolni eme három eshetőség összes következményét – jelezte a titkár –, de a végleges eltitkolás kapcsán rögvest eszembe jut mindjárt két dolog is. Az első, hogy a titkosítással megakadályozzuk, miszerint a köztársaság elszórt ellenségei megerősítést kapjanak, hogy nincsenek egyedül. A második pedig az, hogy megakadályozzuk a közbiztonságba vetett hit csorbulását a lakosság körében.

– Nem vitatom, hogy ezek méltányolható törekvések – ismerte el a kormányzó –, de hadd szögezzem le újból: nem vagyok kapható a végleges titkosításra. Csak egy példát mondok: itt van a Zangerija nevű testőröm esete. A családja elveszített egy fiatal, értékes életet csak azért, mert ez a hős komolyan vette az esküjét, és a saját élete árán is kész volt megvédeni az enyémet. Miféle gazember lennék, ha ezt szó nélkül hagynám? Olyannyira nem fogom, hogy még becsületrendet is szándékozom alapítani eme kiváló katonám nevével, és ezt a bizonyos Zangerija Becsületrendet minden hősi halott testőröm meg fogja kapni, aki miattam halt meg ma, a családjaikat pedig tisztas életjáradékban részesítem. De ez

kivitelezhetetlen lenne úgy, hogy közben a merénylet tényét eltitkolom a nép elől.

– Tudomásul vettem – bólintott Trin, és gyakorlatias ember lévén így folytatta: – Akkor már csupán abban kell dűlőre jutnunk, hogy azonnal hozzuk nyilvánosságra a történeteket, vagy ez maradjon az olimpia utánra.

– Én nem lennék semmilyen tekintettel az Olimpiai Játékokra – fogalmazta meg hitvallását Tardillisz. – Ha nem csapunk le azonnal és a legkíméletlenebb módon az elkövetőkre, akkor csak bátorítást nyújtunk az efféle cselekedetek megrendelőinek. Mert kétség nem férhet hozzá, hogy itt komoly megrendelők állnak a háttérben.

– Vajon kik lehetnek ezek a megrendelők? – csapott le a végszóra Dariosz, és kíváncsian várta, mire jut a két legfőbb bizalmi embere.

– Az a baj, kormányzó úr, hogy a merítési lehetőség meglehetősen széles – vélekedett Trin. – Bár megvallom, egészen a mai napig magam sem gondoltam volna, hogy bármelyik ellenséged efféle gáztettre merészeli ragadtatni magát.

– Én azért mégis szeretném, ha legalább említés szintjén végigfutnánk azokon, akiknek nagyon is jól jött volna ez a merénylet – ütötte a vasat Dariosz.

Trin egyébként is egy hajlott hátú emberke volt, de most egyszeriben leeresztette a vállait, és megadóan elkezdte felsorolni a Szigetvilág valamennyi államát, míg végül azt kérdezte:

– Tényleg nem érted, kormányzó, hogy a Szigetvilág összes uralkodója a potenciális ellenséged? Amióta Osmosisnak nincs királya, azóta félnek tőle, hogy a köztársaság eszméje kisugárzik az általuk uralt szigetre, de most elérkeztél egy fordulóponthoz. Lényegében Osmosis eszméjét kezdted hirdetni egy nemzetek közötti játékkal. És azt kérdezed, vajon ki lehetett a merénylet megrendelője? Véleményem szerint erre jelenleg egyetlen szó az igazi és őszinte válasz, mégpedig az, hogy bárki. Ráadásul a Szigetvilágon túl akár még északi fejedelemségek uralkodóházai is szóba jöhetnek. Ezért mondtam azt, hogy a merítési lehetőség meglehetősen széles.

Tardillisz tőle szokatlan módon szerfölött idegesnek mutatkozott, és úgy tűnt, ezúttal minden tekintélyét megkísérli latba vetni, hogy az ő álláspontja győzedelmeskedjen:

– Pontosan ezért lenne fontos mihamarabb közhírré tenni az eseményeket, hiszen ha külső megbízás esete forog fenn, amire igen nagy esély van, akkor azonnali intézkedéseket kell foganatosítani, hogy az életben maradt elkövetők ne menekülhessenek el a szigetről – hangsúlyozta erélyes modorban. – Minden késlekedés közelebb visz minket ahhoz, hogy elveszítsük a maradék ellenőrzésünket is a dolgok fölött.

– Csakhogy ezzel lényegében a megrendelők malmára hajtánánk a vizet – mutatott rá az öreg titkár higgadtan, és el is magyarázta, mit ért ez alatt: – Nyilvánvalóan nem véletlen, hogy a merényletre az olimpia megnyitója előtt egy nappal került sor. Véleményem szerint a cél egyértelműen kikövetkeztethető, ez pedig nem más, mint az Olimpiai Játékok megzavarása, lejáratása, esetleg teljes ellehetetlenítése. A merénylet ugyan nem sikerült, hála a magasságbéli isteneknek, de ha rögtön nyilvánosságra hozzuk a történeteket, akkor a megrendelő szándéka szerint cselekszünk. Elvégre mi magunk fogjuk közhírré tenni, hogy Osmosis korántsem a béke szigete, hanem egy olyan hely, ahol még egy ilyen kiemelt rendezvény idején is megtörténhetnek a legdurvább bűncselekmények, és itt még az ország első embere sem lehet biztonságban.

– De hát a kormányzó él! – harsogta nekihevülten a hadügyi országnagy. – Holnap ő maga fogja megnyitni az olimpiát, tehát mindenki számára nyilvánvaló lesz, hogy Osmosis szigetén semmi esélye nincs azoknak, akik a köztársaság első emberére merészelnének támadni!

Egy darabig eltartott még az érvek ütköztetése a jégveremnek is beillő alagsori helyiségben, és ezalatt Dariosz nem tudott szabadulni a gondolattól, hogy a hullák jelenléte ugyan ad némi bizarr miliőt a tanácskozásnak, de a rekkenő hőségben bizonyos légkondicionálási szempontok is szerepet játszhatnak abban, hogy a két legfőbb bizalmi embere sehogy sem akar dűlőre jutni a kérdésben. Így aztán, megunva a meddő polémiát, hamarosan közölte döntését:

– A merénylet tényének nyilvánosságra hozását az olimpia utánra halasztom. Köszönöm, hogy értékes gondolataitokkal hozzájárultatok ahhoz, hogy megszülessen az elhatározásom.

A kormányzó figyelmét nem kerülte el, hogy Tardillisz a korábbiakkal ellentétben – bár próbálta titkolni, de – komoly csalódottsággal fogadta el a döntését.

93. fejezet

Dariosz azért is szeretett volna mihamarabb véget vetni az alagsori vitának, mert tudatában volt, hogy ma még vár rá egy igen fontos találkozás. Nerid királyt kérette magához, és az idősödő uralkodó hamarosan meg is jelent a kormányzói hivatal helyiségében. Amint bebocsáttatást nyert, és megpillantotta az asztalon heverő hatalmas nyílveesszőt, jelentős változáson ment keresztül az arckifejezése. A döbbenet, a keserűség és a rossz emlékek fölötti vívódás egyszerre volt jelen az ábrázatán.

– Köszöntelek, nagy király – emelkedett fel az asztal mellől Dariosz, és úgy tett, mint aki nem tulajdonít különösebb jelentőséget a trónfosztott uralkodó hangulatváltozásának. – Kérlek, foglalj helyet, nagyon komoly dolgokról szeretnék beszélgetni veled.

Nerid szokás szerint a szakállát kezdte babrálni, és bár lassan leereszkedett a székre, de a tekintetét még mindig nem bírta levenni az asztalon heverő tárgyról.

– Tartozom neked egy vallomással, felség – folytatta Dariosz. – Amikor az első beszélgetéseink lezajlottak annak idején, és arról meséltél, hogy az orzók hogyan voltak képesek a hadsereged fölé kerekedni, őszintén szólva nem adtam túl sok hitelt a szavaidnak.

Nerid végre visszatért a jelenbe, és a beszélgetőpartnerére emelte a tekintetét, bár ebben nem volt sok köszönet:

– Pedig mintha az őszinteségről szónokoltál volna akkortájt, kormányzó – jegyezte meg szigorúan.

– Teljesen igazad van – ismerte el Dariosz. – Kérlek, fogadd legőszintébb bocsánatkérésemet. Mentségemre szolgáljon, hogy nem volt szándékomban a megaláztatásodat azzal is fokozni, hogy kétségbe vonom az elbeszéléseidet a felfoghatatlan méretű nyílveesszők suhogásáról, meg az ördögi ellenséges erők támadásáról.

– Pedig igazat beszéltem.

– Most már tudom. De arra kérlek, próbálj meg belehelyezkedni az én akkori szerepembe. Amikor menedéket kértél tőlem a népednek, akkor is tudtam, hogy Neridea harcosai nem elpuhult legények, és főleg nem szájhősök. Úgy gondoltam, csak a mundér becsületét véded, amikor legyőzhetetlen armádiáról beszéltél az orzók kapcsán. Mert nem akartad elfogadni, hogy a kiváló seregedet, amelynek minden tagja a szigeted függetlenségéért és a királyáért harcolt, le tudta győzni ez az undorító kalóznépség, a Szigetvilág legalja söpredéke. Fordított esetben te nem lettél volna tapintattal irányomban, felség? Tedd a szívedre a kezed, és jelentsd ki, hogy megfogalmaztad volna a kétségeidet egy olyan testvérnép kapcsán, amelynek maradék tagjai éppen menedéket kérnek a te országodban!

Súlyos csönd kerekedett a kormányzói hivatal helyiségében, amelynek során Nerid király igen sokat babrált a szakállával, de aztán kénytelen volt kijelenteni:

– Megértem az indokaidat, kormányzó, így hát a bocsánatkérést is elfogadom.

– Köszönöm – nyugtázta Dariosz, majd előrehajolt, és kézbe vette a hatalmas nyílveesszőt, aztán elgondolkodva forgatni kezdte. – Felség, én mindig is megbíztam benned, ezért most beavatlak egy jelenleg még államtitoknak minősülő történetbe. Nemrég merényletet kíséreltek meg ellenem. A fővárostól nem túl messze történt, egy olyan szurdokban, amelynek mindkét oldaláról ilyen nyílveesszőkkel lőtték a kormányzói hintómat. A testőrségem minden tagja életét vesztette.

Nerid király döbbsent arccal hőkölt hátra a székében.

– Bizony, így történt – erősítette meg a kormányzó. – Hamarosan odaért a nyugati út őrzője három katonával, és kivétel nélkül mindegyikük dárdának nézte ezt a valamit, amit most a kezemben fogok.

– Pedig ezek nem dárdák – szólt közbe komoran Nerid király. – Amikor ezek a halálosztó feneségek elsötétítik az eget, mert annyit lőnek ki belőlük, akkor a legelszántabb parancsnok is tudhatja, hogy a seregének állománya hamarosan a felére apad, amint becsapódnak az ördögi nyílveesszők. Még a pajzsokat is képesek átütöni.

Dariosz hirtelen abbahagyta a szóban forgó tárgy pörgetését. Letette az asztalra, aztán szerényen így szólt:

– Nagy király, ha megkérlek, elmesélnéd újra, hogy mik voltak a benyomásaid, miközben az orzók seregével harcoltál?

Nerid nyelt egy nagyot, és talán a szokásosnál is hevesebben babrálta a szakállát, mielőtt megszólalt:

– Amikor partra szálltak a szigetünk nyugati öblében, még nem vettük igazán komolyan a dolgot. Azok a katonák, akiket odavezényeltem erősítésnek, a legnagyobb áldásnak fogták fel a küldetést. Végre valami igazi feladat! Itt kitüntetést lehet szerezni!... Egy sem él már közülük. De még csak eltemetni sem tudtuk őket, az orzók a tengerbe dobálták a holttesteiket... Aztán hídfőállást létesítettek a nyugati parton, és onnantól kezdve nem volt megállás. Özönlöttek. Nem is értettük, hogy ezeknek egyszeriben hogy lett ennyi hajójuk.

– Leköteleznél, nagy király, ha számokat is mondanál, mert... – próbált közbeszólni Dariosz, de aztán elhallgatott, mert Neridea száműzött uralkodójának könnyekbe fúltak a szavai. El kellett telnie egy kis időnek, amikor folytatni tudta az elbeszélését:

– Olyan fegyverekkel támadtak ránk, amelyeneket még sohasem láttunk. És a közelharcban is félelmetesek voltak, mert már a tekintetük is olyan volt, mintha az ördög hadseregével küzdenénk. Vértfagyasztó volt. Mintha nem is evilági emberek lennének, hanem a sátán katonái. Nem éreztek félelmet, nem éreztek könyörületet, egyáltalán semmiféle emberi vonásuk nem volt, csakis az a hátborzongató és lidérces csatakiáltás, amivel a legelkeserítőbb küzdelembe is belevetették magukat, és lekasaboltak mindenkit, a legborzalmasabb módon, és tisztán látszott rajtuk, hogy ők ezt most élvezik is. Sem az élet, sem a halál kultuszát nem ismerték. Köptek a lovagiasságra. Vért akartak inni.

Dariosz megdermedve ült a bőrfoteljében, és hirtelen nem is tudta eldönteni, hogy melyik világban szeretne tartózkodni ebben a percben.

94. fejezet

Emma az első pillanattól kezdve nagyon jól érezte magát az Orgil-birtokon. Eleve lenyűgözte, hogy ő ezen a helyszínen nem egy utolsó szolgaként,

nem megtúrt jobbágyként van jelen, hanem Mario úrfi kedveseként, és ez nagyon sok előjogot biztosít neki, szinte úgy kezelik, mint valami úrnőt.

Eljött az az idő, amikor kezdett hozzászokni az Osmosisban tapasztalt lehetőségeihez, és ahhoz, hogy ő ebben a köztársaságban szabad ember, illetéknéppen mások is így viszonyulnak hozzá.

Zina nénit, az idős javasasszonyt azonnal a szívébe zárta, már az első estén. A rusnya arcú testőrt, Brogint viszont a legkevésbé sem tartotta rokonszenvesnek, de próbálta sulykolni magában, hogy Brogin nagyon fontos személy, hiszen ő közvetít közte és Zina néni között tolmácsként, máskülönben egymás szavát sem értenék.

Másnap tettek egy nagy kirándulást valamiféle erdőségben, amelyről Emma csak annyit tudott, hogy jó sokat kellett lovagolni kelet felé, mire odaértek. Aztán Zina néni megállította őket egy tisztáson, és közölte, hogy innentől gyalog fogják folytatni az útjukat. Kikötötték a lovaikat, és ezalatt a javasasszony szigorúan felhívta a figyelmüket arra, hogy ne csatangoljanak el, mert a környékbeli erdészek előszeretettel állítanak fel csapdákat a vadaknak, azokba pedig nem szerencsés belefutni.

Amikor Emma Zina néni mögött haladt a csapáson, megállapíthatta, hogy az asszonynak meglehetősen csinos teste van. Ha nem lett volna teljesen ősz a haja, hátulról simán kinézett volna egy harmincas nőnek, mert formás és gömbölyű volt minden tekintetben. Azt pedig már az előző estén is észrevette Emma, hogy ennek a hatvanéves asszonynak olyan finom a bőre, hogy azt jóval fiatalabb nők is megirigyelhetnék. Nyilván a kenőcsei és a fiatalító kúrai miatt lehetett ez, de kétségtelenül volt valami vonzó a személyiségében mindezek nélkül is.

Bizonyára így vélekedett erről Brogin is, mert láthatóan az első pillanattól kezdve vonzódott a nála jó húsz évvel idősebb asszonyhoz. Ezt Emma már szintén az előző estén észrevette, csak akkor még nem nagyon akarta elhinni. Hát hiszen ez a Brogin a fia lehetne a néninek!

Az erdőben azonban történt egy olyan esemény, amely után Emmának nem kellett többé azon gondolkodnia, vajon mennyire vonzódik a sebhelyes arcú testőr a nénihez. Miután egész nap folyt az oktatás, a bemutatás és a helyszíni szemle, sötétedés előtt valahogy különváltak az útjaik, és amikor Emma visszakeveredett a közelükbe, egyszer csak arra

figyelt fel, hogy a Brogin nevezetű katona igen erősen tömködi egy kivágott fa tönkjére fektetve a nénit.

Talán még bele is pirult a látványba Emma, mindenesetre úgy érezte, hogy neki semmi keresnivalója azon a környéken, ahol egy negyvenéves, többszörösen kitüntetett kormányzói testőr éppen a magáévá tesz egy hatvanéves, ám jól karbantartott javasasszonyt, így hát odébb keresett magának elfoglaltságot.

Csak nagy sokára jutott eszébe, hogy Zina néni éppen ettől a tevékenységtől óvta. De akkor már késő volt. Pontosan a csapdák mibenlétéről árulkodott az a tény, hogy Emma egy olyan férfit fedezett fel, aki a lábánál fogva lógott a kötélén, és közben valami egészen furcsa, norling és meori vegyes nyelven könyörgött az életéért.

95. fejezet

Guzel a legkevésbé egy kocsmában tudta álcázni magát. Egy ilyen helyen alapkövetelmény az ivás, hiszen a létesítmény célja pontosan az, hogy a betérő vendégek fogyasszanak. Egy hatos fokozatú android viszont nem él semmiféle folyadékkal, és nem is képes imitálni az ivást, így tehát egy kocsmában meglehetősen nehéz számára a feltűnésmentes elvegyülés.

Guzel azonban mégis kénytelen volt behaladni egy ilyen kikötői szórakoztató intézménybe, ugyanis néhány órával korábban, amikor Osmosis jelenleg rendkívül forgalmas belvárosában lődörgött, egyszer csak jelzést küldött neki a belső protokoll. A jelentés arról szólt, hogy az operációs rendszer beazonosított egy nyaki tetoválást, amely a szurdok tetején került beolvasásra.

Az android természetesen nem azzal a célzattal kereste fel Osmosis főterét, hogy mindenféle azonosításokat végezzen. Ő mindössze Kozara bácsi szekerét szeretne volna visszaszolgáltatni, az ökörrrel együtt. De mivel a mesterséges látószervei folyamatosan kereső üzemmódban dolgoztak, a formai egyezés detektálása után jelzést küldtek.

Innentől kezdve Guzel szinte rátapadt a célszemélyre. Elbúcsúzott az idős borkereskedőtől, és azon volt, hogy a haját varkocsban hordó, kék vászoninges, a nyakán tetoválást viselő férfi többé ne eshessen ki a látóköréből. Az illető hamarosan egy kikötői kocsmába tért be, így hát

Guzelnek nem volt választása, követnie kellett az egyik merénylőként beazonosított személyt.

A savanyú borok szagától terhes söntésben a varkocsos fickó egy korsó mézsört rendelt magának, és egy félreeső asztalnál próbált meg észrevétlen maradni. Guzel szintén kért egy pohár italt, és aztán azzal ült le a kék vászoninges merénylő mellé, a kocsmá legeldugottabb asztalához, amelyhez csak két széket lehetett odaállítani, annyira a sarokban volt.

– Késő éjszaka jön a hajó, igaz? – kérdezte a Tanító.

– Mi van? – nézett fel a varkocsos, aki egészen eddig a söre bámulásával volt elfoglalva.

– Pedig ilyenkor jó lenne egy azonnali kimentés – sóhajtott fel együttérzően Guzel, és még a karjait is széttárta, miközben rendkívül együttérzően nyilatkozott: – De hát az ilyesmi csak hiú ábránd, meg kell várni a hajót, amelyiken el lehet bujdosni, és valahogy vissza lehet jutni Királyrévbe, nem igaz?

– Te mi a faszról beszélsz? – csattant fel a varkocsos fickó, de a háborgását meglehetősen komolytalanná tette, hogy mindezt olyan fojtott hangon adta elő, mintha attól tartana, hogy akár a szomszédos asztaloknál ülők közül is bárki azonnal leüthetné egy korsóval.

Ilyesmi ugyan nem történt, de Guzel azért rámarkolt a varkocsos fickó csuklójára, és közben tájékoztatta a várható fejleményekről:

– Amikor hamarosan a kormányzó előtt fogsz beszámolni a merényletről, szerintem legyél nagyon őszinte. Ezt az egyet tanácsolom neked, fogadd meg. Az őszinteség a legtöbb esetben hozzásegít minket ahhoz, hogy a minimálisra redukáljuk mind a lelki, mind a testi szenvedéseinket.

A varkocsos még mondani akart valamit, de Guzel már nem várta meg az újabb kifakadást. Felrántotta a székeről a fickót, és elkezdte kivonszolni a helyiségből. A tetovált merénylő ugyan próbálta visszarángatni, aztán ütlegelni az ismeretlen férfit, de nem járt sikerrel. A csuklóját vasmarok szorította, és ez ellen nem tehetett semmit.

Némi esélye csak a kijáratnál adódott, amikor egy hatalmas termetű ajtónálló lépett eléjük, és megkérdezte:

– Valami baj van?

Guzel rögtön kész volt a válasszal:

– Ez a nyomorult tetű már az én kocsmámban is állandóan balhézott, hát most hazaviszem, mert itt is arra készülne a rohadék. Megtanítom neki, hogy mit is jelent a visszafogott ivás, és azt is elmagyarázom a bolond fejének, hogy ha mindenhol ki fogják tiltani, akkor nem marad kocsmá, ahol ihasson.

A varkocsosnak láthatóan más véleménye volt az esetről, de ebben a pillanatban Guzel akkorát szorított a csuklóján, hogy azonnal térdre esett, és csak fájdalmas nyögések jöttek ki a száján.

Az ajtónálló felröhögött:

– Nagyon igazad van, testvér! Az én nevemben is rúgjál egy büdös nagyot a picsájába!

Guzel kivonszolta a rabját az utcára, és közben egyetértőleg intett vissza a kocsmái teremőrnek. Az ajtó becsukódása után azonban már azt kezdte pásztázni, hogy hol lehet a legközelebbi őrzőjárat.

96. fejezet

Dariosz az olimpia előestéjét a három földi férfitársával töltötte a kormányzói hivatal helyiségében. Meglehetősen levert hangulatban volt, és ezt nem is próbálta titkolni:

– Azt hiszem, amióta kormányzó vagyok, ilyen nehéz időszakon még nem kellett keresztülmennem – sóhajtott fel. – Nagyon köszönöm, hogy mellettem vagytok. És ha jól emlékszem, még azt sem volt érkezésem megköszönni, amit ma értem tettetek. Így hát most fogadjátok legőszintébb elismerésemet és hálámat.

– Amikor esküt tettem a szolgálatodra, azt komolyan is gondoltam – jelentette ki Mario.

– Részünkről is semmiség volt az egész – legyintett Attila. – És jómagam sem tréfából mondtam azt nemrégiben, hogy az anagurok támogatására mindig számíthatsz.

– Tényleg, ti végül is hogy kerültetek a helyszínre? – emelte fel a fejét a kormányzó. – Ezt még nem volt alkalmunk tisztázni.

– A belvárosban sétafikáltunk, amikor találkoztunk Guzellel – válaszolta Szubotáj. – Félrevont minket, és elhadarta, hogy olyan információk birtokába jutott, miszerint a kormányzói hintót támadás fenyegeti a szurdokban.

– Azt nem mondta, hogy honnan szerezte az értesüléseit? – firtatta Dariosz.

– Egy szóval sem, mi pedig nem kérdeztük, elvégre szorított az idő – mutatott rá a tatár. – Úgyhogy az Arénához siettünk, és attól a két harcosunktól, akik a lovas íjászat versenyszámában fognak holnap színre lépni, kölcsönvettük a lovaikat, és lélekszakadva vágattunk azon az úton, amelyről Guzel azt mesélte, hogy az az egyetlen, amelyik nyugat felé vezet ki a városból. A többit pedig már tudod.

– Félelmetes volt az érkezések – idézte fel a jelenetet Mario. – Még most is borsódzik a hátam, amikor eszembe jut az a csatakiáltás.

– Tatár találmány – szerénykedett Attila. – Az én drága törzsfőnök kollégámnak majdnem egy évébe került, mire megtanította nekem ezt a különös torokhangokkal vegyített harci üvöltést – karolta át Szubotáj vállát a magyar. – Talán ha operaénekes lennék, akkor hamarabb ment volna a dolog, de hát én prózai színész vagyok.

– Ez azon kevés dolgok egyike, amik megmaradtak nekem a dicső ősök hagyatékából – tette hozzá nosztalgikusan a tatár. Aztán rákönyökölt az asztalra, és így szólt: – De most már inkább beszéljünk a jelenkori összefüggésekről. Van már valami elképzelésed róla, kormányzó, hogy ki követhette el ezt a merényletet?

– Ma délután elég komoly tárgyalásaim voltak mind a saját főembereimmel, mind pedig Nerid királlyal, de egyelőre nem jutottunk semmire – ismerte el Dariosz. – A gyanúsítottak köre túl széles, és nincs semmiféle olyan adatunk, amelynek segítségével akár csak egy milliméternyit is szűkíteni lehetett volna a kört.

– Nekem csak egy dolog nem fér a fejembe – vette át a szót Attila. – Ugyebár azt mesélted, hogy téged ezen a szigeten, a jól ismert produkciód miatt halhatatlannak tartanak, ráadásul az a hír is elterjedt rólad, hogy az istenekkel cimborálsz. Hogy a néped ezt tényleg így gondolja-e, azt én idegenként nem tudom megítélni, ám egy percig sem vitatom. Viszont akkor adja magát a kérdés: mit remélt az, aki megpróbált téged eltenni láb

alól? Mi értelme lenne olyan ember megölésére szövetkezni, aki halhatatlan, ráadásul az istenek kegyeltje? Ebben a világban ez egy teljesen irreális célkitűzésnek tűnik.

Dariosz megint csak maga elé meredt, és csak nagy sokára kezdett bele a magyarázatba:

– Tudod, ezen én is sokat töprengem az események óta, és azt hiszem, lassan be kell látnom, hogy a nimbuszom mára végzetesen megkopott. Ezt mutatják azok az adatok is, hogy évről évre egyre kisebb előnnyel nyerek meg a kormányzói választásokat.

– A halhatatlanság ettől még halhatatlanság...

– Ki tudja, mit gondolnak erről ezek a meori emberek? Végül is öt évvel ezelőtt volt, hogy utoljára a küzdőtérre léptem. Márpedig öt esztendő elég idő a feledéshez. A hajdani történetek lassacskán a múlt homályába vesznek, legendává válnak, amiben valaki vagy hisz, vagy nem.

Mario eddig figyelmesen hallgatott, de most úgy érezte, elő kell hozakodnia a saját meglátásaival:

– És az nem lehet, hogy éppen az Attila által felvetett dolgok adnak módot a lehetséges elkövetők, vagy inkább a megrendelők körének szűkítésére? Már úgy értem, kormányzó, hogy ha Osmosis népe téged halhatatlannak és az istenek kegyeltjének tart, akkor nyilvánvalóan Osmosison kívül kell keresni a merénylet megbízóit.

– Mondanék én nektek valami mást is – dőlt hátra a karosszékében Szubotáj. – Mi van akkor, ha már a kiindulási alapunk is teljesen hibás?

Egyszerre fordult a tatár felé a másik három férfi.

– Egészen pontosan mit értesz ez alatt? – kérdezte Dariosz.

– Egyfolytában arról beszélünk, hogy merényletet kíséreltek meg a kormányzó ellen. Mi van akkor, ha abszolút tévúton járunk, és már az alany meghatározása sem helyes? – vetette fel a tatár, ám egyelőre kevés egyetértéssel találkozott földi társai részéről.

Mario szólalt meg leghamarabb, és gyors létszámlistát adott közre a kormányzói hintóval kapcsolatban:

– Abban a fülkében hárman utaztunk. Sztavrila úrnő, Dariosz és jómagam. Na már most, az én személyem annyira jelentéktelen ebben a történetben,

hogya az egyszerű szavakkal kifejezhetetlen. Marad a kormányzó és Sztavrila. Ha jól értelek, nem a kormányzó irányából kellene a dolgot megközelítenünk, tehát...

– Eltaláltad, nekem a görög nő az első számú tippem ebben az összefüggésben – vágott közbe sejtelmesen arccal Szubotáj.

97. fejezet

Amikor Emma felfedezte, hogy egy olyan férfi szól hozzá, aki éppen fejjel lefelé lóg fölötté az ágak között, akkor annyira megijedt, hogy természetesen azonnal és ösztönszerűen felsikoltott. Ez a sikoly szerfölött hangos volt, így eljutott a Brogin nevű tolmács és Zina néni fülébe is, de mivel ők ekkortájt meglehetősen komoly elköteleződést mutattak a saját, egészen más természetű sikolyaik iránt, egy darabig nem volt valószínű, hogy hamar segítség érkezik.

Emma tehát egyedül volt kénytelen párbeszédbe bocsátkozni a delikvenssel, aki valamilyen furcsa, meori és norling keverék nyelven szólt hozzá, és könyörgött, hogy vágja el a köteleit, szabadítsa meg ebből a rút helyzetből.

– Felit se értem, amit mondol, te lógós ember! Egyáltalán ki vagyol te? – próbált az első ijedelem után a személyazonosságra utaló információt szerezni Emma, de nem sok sikerrel.

– Nyisszantsál le innen, lelkem, hát nagyon bejövős vagy nekem, azt a kupoláját már! Hagyod, hogy így lójak? Nem vagyok veszélyes, áldott jó ember vagyok – bizonygatta a felakadt férfi. – Késed, bicsakod, más éles szerszámféleséged van-e?

– Mit keresel te ebbe az erdőségbe? – tudakolta Emma. – Neked tán nem vót olyan oktatód, aki felhívta vón a figyelmedet, hogy nem jó a csapdák közibe járni?

– Fürjekre vadászta, meg gyurgyalagra, kisebb madárkákra – hajtogatta a lógós illető. – Látod, milyen pechfogel vagyok? Felakadtam a csapdára, oszt én lettem a rab madár.

– Nem tudtad, hogy itten mi van? Hunnet jöttél? – firtatta Emma, ám mielőtt a fogoly válaszolhatott volna, lélekszakadva megérkezett a helyszínre Brogin.

A rusnya arcú vitézt meglátva a fán lengedező fickó abbahagyta az ornitológiai tájékoztatást, és mintha átértékelte volna magában a dolgokat. Innentől kezdve inkább hallgatott. Brogin azonban felmászott a fára, levágta a férfi köteleit, és aztán, amikor már mindketten a biztonságos talajon tartózkodtak, alaposan kikérdezte a fickót.

– Kurva nagy szerencséd van – tájékoztatta végül Brogin a delikvenst. – Én ugyanis beszélem a meori és a norling nyelvet is. Innentől kezdve pedig azt is meg tudom állapítani, hogy amilyen nyelven te beszélsz, az az orzók nyelve.

– Na de nem, nagyuram, mert...

– Várjál, még a legjobbat nem mondtam el! – ragadta meg a földre esett fickó grabancát Brogin. – Én beszélek a mutogatás nyelvén is. Látod például ezt? – És miután ezt kérdezte, olyat bevert a delikvens fejébe, hogy az rögtön elájult.

Brogin feldobta a vállára az alélt foglyot, és visszaindult a kikötött lovak felé. Útközben elmagyarázta Emmának és az időközben csatlakozó Zina néninek is, hogy ez egy jelentős fogás lehet, hiszen ilyen túszoikat, akik teljesen egyértelműen orzók, nem lehet csak úgy szerezni, ez hatalmas szerencse. Aztán kifaggatta az idős asszonyt, hogy van-e az Orgil-birtokon pince, mert ő ezt a zsákmányt most ott helyezné el.

98. fejezet

Guzel észak felől érzékelte az egyik közeli őrzőjárat közeledtét, ezért az utca túlsó végébe kezdte vonszolni a túszt. A varkocsos fickó persze tiltakozott, és miután érzékelte, hogy a vasmarok a csuklóján nem enyhül, hol a fenyegetőzés, hol a könyörgés módszerével élt, de még a lelki ráhatást sem hagyta ki a számításból.

– Hallod, haver? Ne csináld már! Mit vétettem én neked? Mondjál már valamit, hogy mi a bajod velem, oszt beszéljük meg!

– Csak tájékoztatni szeretnék, hogy ha végigszövegeled az utat, vagy ha csöndben maradsz, az eredmény pontosan ugyanaz lesz – szögezte le tárgyilagosan Guzel, miközben elszántan hurcolta magával a férfit.

– Ne csináld már, jóbarát! Biztos, hogy nem tévesztesz össze senkivel?

– Ha van valami, ami biztos, hát ez nagyon az.

– Fizetek. Mennyi kell? Itt van nálam minden jussom! Mennyi arany kell?

– Köszönöm, nem élek vele.

– Kisgyerekem van, ne basszál már ki velem! Haza akartam menni a családomhoz! Fel kell nevelnem a gyerekemet!

– Senkit, akinek gyereke van, nem mentenek fel az előzetes gondolkodás lehetősége alól, sem ebből az okból, sem más okból. Jelezném, ha nem állsz ellen, nem fog annyira fájni. Én tökéletesen biztosan át foglak adni az őrjáratnak. Onnantól kezdve gondold át a sorsodat, mert ez meg fog történni.

– Rohadjál meg, te ótvar féreg! Mocsadék glitter! Ha az én istenem átkoz meg, akkor...

– Jelezném, hogy az orzók által kitalált szavakkal nem lehetséges megingatni az elkötelezettségemet. Ellenben a kizárólag az orzók által ismert szavakkal be lehet azt bizonyítani, hogy te egy orzó vagy. Csak szólok.

Végszóra odaértek az utcasarokhoz, és tényleg jött egy őrjárat, Guzel pedig megragadta a parancsnok karját, és elmesélte, amit szükségesnek tartott. Aztán átadta a foglyot, és még annyit hozzátett:

– Jutalmat remélhettek, ha úgy cselekedtek, ahogy kértem.

A parancsnoktól távolabb álló, a lován meglehetősen magabiztosan ülő, eggyel alacsonyabb rendfokozatú katona elkezdett akadékoskodni:

– És ha most téged is beviszünk?

– Talán gondoljátok ezt át – javasolta Guzel. – Mindenesetre, ha azt a szemközti táblát ugyanakkor érjük el, te lóháton, én meg gyalog, akkor lehet róla szó. Na, hát akkor rajta!

A katona megsarkantyúzta a lovát, de már az első pillanatoktól kezdve nyilvánvaló volt, hogy semmi esélye sincs. Guzel villámgyorsan odafutott,

a tenyerével jó nagyokat vert a táblára, aztán eltűnt oldalt, és már nem lehetett nyomon követni.

99. fejezet

– Szóval azt állítod, hogy nem is én voltam a merénylet célpontja, hanem Sztavrila? – kérdezte a kormányzó Szubotáját. – Nem gondolod, hogy ez egy kissé meredek?

– Elmesélek neked valamit. Úgymond első kézből, hiszen a saját szememmel láttam a történeteket, ráadásul én voltam a legközelebb az esethez – szögezte le a tatár. – Amikor megérkeztünk Attilával a szurdokba, veled már végeztek a merénylet. Vagy legalábbis ebben a hiszemben voltak. Mit csináltak ekkor? Talán menekülőre fogták? Nem, még véletlenül sem ezt cselekedték, hanem feltépték a hintó ajtaját, és éppen rá akartak támadni a görög nőre. Kétségem sincs felőle, hogy őt is kardélre akarták hányni.

Dariosz próbálta leplezni az érzelmeit, de azért egy halvány gúnyos mosoly megjelent a szája szegletében:

– Nem akartak szemtanút hagyni. Ezt még egy kisgyerek is tudná, aki látott már krimit.

A kormányzóval ellentétben Szubotáj meg sem próbált gátat szabni a gúnynak:

– Aztán mitől tartottak? Hogy estére már benne lesz a tévéhíradóban a körözési fotójuk?

– Nem tűnt fel neked, hogy mindegyikük álarcot viselt?

– De igen, feltűnt.

– Akkor végképp nem értelek – tárta szét a karját Dariosz. – Nem érzed, hogy egymásnak homlokegyenest ellentmondó dolgokról beszélsz?

Egyrészt azt állítod, a haramiák nem foglalkoztak vele, hogy hagynak-e szemtanút, mert Sztavrilát nem ilyen okból akarták megölni. Másrészt meg elismered, hogy egytől-egyig álarcot viseltek.

A tatár elvigyorodva dőlt hátra:

– Tét nélkül nem jártatom a számat tovább. Kössünk egy fogadást. Te azt állítod, te magad voltál a merénylet célpontja, én meg azt, hogy Sztavrila.

Amikor teljes egyértelműséggel bizonyítást nyer egyik vagy másik állítás, akkor az egyikünk jön egy nagy szívességgel a másiknak.

– Miféle szívességgel? – vonta össze a szemöldökét Dariosz.

– Bármilyennel. Épp ez a lényeg! Ha bebizonyosodik, hogy te voltál a célpont, akkor kérhetsz tőlem valamit, és én azt köteles leszek végrehajtani. És ugyanígy fordítva. De arra kérlek, ne szexuális területeken tapogatózz, tudod jól, hogy az olyasmi engem nem igazán érdekel – röhögött fel a tatár.

Darioszt ebben a percben nem szórakoztatta a pilóta cinikus humora, sokkal inkább idegesítette. Mindazonáltal kapva kapott az ajánlatán. A tatár megfejtését teljes képtelenségnek tartotta, ezért könnyű szívvel adott kezet neki. Úgy gondolta, egyszer még jól jöhet egy szívesség ettől a képzett katonától.

Miután a fogadás létrejött, Szubotáj így folytatta:

– Akkor hát lássuk az álarcok témáját. Tudod, kormányzó, ez nagyrészt katonai pszichológia. Egy csapatnyi olyan ember, akik ijesztő álarcot viselnek, sokkal nagyobb félelmet kelt a megtámadottakban, mint ugyanennyi fedetlen arcú elkövető. Másrészt az arctalanságnak van egyfajta olyan hatása, ami már a tömegpszichózis témaköréhez tartozik. Amikor a többiekkel együtt fölteszem magamra az álarcot, akkor ezzel egyidőben a személyes felelősséget leteszem. Mivel felismerhetetlenné váltam, már nem én magam követem el a bűnt, hanem mi, együtt, egy arctalan tömeg.

– Elismerem a szakértelmedet a katonai pszichológia területén – vágott közbe Dariosz –, de még mindig nem értem, mire alapozod azt az állításodat, hogy a kormányzói hintó megtámadói nem a kormányzót akarták eltenni láb alól, hanem egy teljesen véletlenül ott tartózkodó nőt. Ez egész egyszerűen badarság.

Szubotáj türelmesen kitartott az álláspontja mellett:

– Ha kiderül, hogy badarság, jövök neked eggyel, de most már egyre biztosabb vagyok benne, hogy ez fordítva fog történni. Te most még túlságosan zaklatott vagy, amit nem is lehet tőled zokon venni. Elvégre ma mégiscsak meghaltál egy kicsit – röhögött fel újra a tatár, de aztán komoly hangon folytatta: – Szóval, elismerem, hogy bárkit felzaklatna az a tudat,

hogy valakik az életére törnek. És ebben a zaklatott állapotban egyszerűen nem tudott még összeállni a fejedben a teljes kép. Én azonban már túl vagyok ezen, és nem azért, mert okosabbnak hiszem magam nálad, hanem mert nyugodtabban végig tudtam gondolni a történeteket, és nálam már a helyére került minden mozaikdarabka.

– Minden mozaikdarabka? Nocsak – fanyalgott Dariosz. – Én eddig még csak az álarcokkal kapcsolatos okfejtésedet ismerem. Ennél azért több kell egy teória alátámasztásához.

– Ez valóban így van – ismerte el a tatár. – Azt javaslom, válasszunk ketté két csoportot, mégpedig a merénylőket és a megrendelőket. Mert abban nyilván megegyezhetünk, hogy a szorosban lecsapó banda egy megrendelést szeretett volna teljesíteni. Erről a bandáról azt feltételezhetjük, hogy orzók a tagjai, hiszen korábban azt mesélted, kormányzó, hogy a Nerid királlyal folytatott megbeszélések során egyvalami világossá vált. Mégpedig az, hogy olyan fegyvereket, mint amilyeneket a merénylethez használtak, eddig még senki sem látott Osmosis szigetén, de talán egész Evilágon sem, egyedül Nerid király hadseregének vannak ilyen tapasztalatai, amelyeket szenvedő félként szerzett be az orzókkal vívott háborúban.

A beszélgetés ezen pontján Mariónak támadtak rossz érzései, és azonnal meg is fogalmazta őket:

– Nem lehet, hogy a Neridea szigetről befogadott katonák állnak a merénylet mögött?

Dariosz azonnal leszögezte:

– Erre még annál is kevesebb esélyt látok, mint Szubotáj teóriájára. Semmi okuk nincs arra a kormányzóra támadni, aki befogadta őket, és megígérte, hogy katonailag is a segítségükre lesz a szigetük visszafoglalása során.

– Végre van egy csoport, amelyet kizárhatunk a gyanúsított körből – jegyezte meg Szubotáj. – De úgy tudom, még ezek után is bőven kavarnak a fejedben mindenféle tippek arra nézvést, kormányzó, hogy vajon kik akarhatnak az életedre törni. Látod, az én teóriám ezzel kapcsolatban is jóval egyszerűbb, és akárhogy is vizsgálom, nincsen kikezdzhető pontja.

– Tényleg nincs? – vigyorodott el most már Dariosz is. – Akkor arra kérlek, adj választ a legalapvetőbb kérdésre, amit ilyenkor fel szokás tenni. Kinek az érdeke? Kinek és milyen érdeke fűződne ahhoz, hogy Osmosis egyik arisztokrata úrhölgyét, egy gazdag, csinos özvegyet eltegyen láb alól?

A tatár magabiztos arccal dőlt hátra a karosszékében:

– Már választ is adtál a kérdésedre, egyetlen egy szóval.

– Na, most már én is kezdem magam úgy érezni, mintha egy bűnügyi film forgatásába csöppentem volna bele – szólalt meg Attila, aztán a társához fordult: – Rákérdezhetek, hogy mi az az egy szó, amire céloztál? A gazdag?

– Talált – bólintott Szubotáj. – Javítsatok ki, ha rosszul emlékszem, de nem is olyan régen mintha olyasmiről mesélt volna a görög nő, hogy a halála esetén minden vagyona az egyházra száll.

100. fejezet

A tatár kijelentése után súlyos csönd telepedett a helyiségre. Dariosz azon gondolkodott, hogy ha az imént a „meredek” kifejezést használta Szubotáj teóriájára, akkor mit mondjon most? Hiszen az előbb még csak arról volt szó, hogy szerinte a görög nő volt a támadás igazi célpontja, most meg már a felbujtót is megnevezte, mégpedig az egyház alakjában.

Egyre jobban örült, hogy az imént fogadást kötött a tatárral, mert biztos volt benne, hogy hamarosan kérni fog tőle valamit, amit a megállapodás értelmében amaz nem utasíthat vissza. Márpedig nem olyan rossz dolog, ha egy kormányzónak olyan személy tartozik egy szívességgel, akinek létezik ezen a bolygón egy járműve, amelyik a levegőben és a víz alatt is tud közlekedni, és a pilótájának bevallása szerint már csak némi üzemanyag kéne bele.

Jó néhány percig jártak a gondolatai akörül, hogy miféle módszerrel lehetne kiemelni a tóból Szubotáj fehér madárkáját, mígnem egyszer csak olyan szégyen lepte el, hogy szinte megborzongott. Rájött ugyanis, hogy amióta visszaérkeztek a szorosból a fővárosba, egyetlen egyszer sem jutott eszébe Sztavrila.

– Micsoda szemét alak vagyok! – szakadt ki belőle hangosan az önvád.

– Nocsak! Mi történt? – kíváncsiskodtak a többiek.

– Utoljára akkor hallottam Sztavriláról, amikor intézkedtem az elhelyezéséről a Kormányzói Palota egyik lakosztályában. Azóta rá sem nyitottam az ajtót – ostromozta magát Dariosz.

Attila megpróbálta vigasztalni:

– Úgy értesültünk, hogy ma akadtak némi sürgős teendőid egy bizonyos merénylet okán.

– Ez sem lehet melegség arra, hogy annyit sem kérdeztem meg tőle, jól van-e – vélekedett a kormányzó, azzal felemelkedett a székéről, és az ajtó felé indult: – De most megteszem.

Amikor hatszemközt maradtak, Szubotáj érdeklődve fordult a másik két férfi felé:

– Azt nem volt nehéz kitalálni, hogy mit gondol Dariosz a teóriámról. De ti még nem nyilatkoztatok, én pedig rettentően kíváncsi lennék a véleményetekre. Számotokra is képtelenségnek hangzik?

– Ne haragudj, de én még nem igazán tudtam végiggondolni – szabadkozott elfogódottan Mario. – Egész mással vagyok momentán elfoglalva – tette hozzá, mégpedig olyan hanghordozással, hogy a két anagur törzsfő szinte riadtan nézett rá.

– Mi történt? Valami baj van? – faggatózott Attila. – Netán lemaradtunk valamiről?

Az olasz fiú néhány pillanatig maga elé meredt, aztán nagyot sóhajtva kibökte:

– Ma öltem először embert.

– Tényleg? – csodálkozott rá a dologra Szubotáj, ám aztán hamar kibújt belőle a cinikus énje: – Hát, szó se róla, nem lehet azt mondani, hogy óvatos tapogatózással kezdted a szakmát. Ahogy elnéztem azt a bizonyos hullát a szorosban, elsőrangú metszéssel választottad el a fejét a törzsétől.

Attila hevesen bökdöste a társa combját az asztal alatt, mert látta, hogy Mario számára ez sokkal komolyabb dolog, mint amit efféle poénkodással el lehetne ütni. Mivel jóval több empátia szorult belé, mint a tatárba, rögtön az olasz fiú vigasztalásába fogott:

– No, figyelj csak rám egy kicsit, fiatal földi embertársam! Semmi okod rá, hogy lelkifurdalást érezz. Fogd fel úgy a dolgot, hogy a barátod életét

védted, nem utolsósorban pedig egy úrhölgy életét. Biztos vagyok benne, hogy a földi világban is hasonlóan cselekedtél volna. Nem állítom, hogy otthon is karddal hadonásztál volna, meg emberi fejeket csaptál volna le egyetlen jól irányzott suhintással, de ez itt Evilág, itt mások a szabályok. Viszont vannak olyan dolgok, amelyek abszolút közösek a két világban. Nevezetesen, hogy az ember nem hagyja cserben a barátait, amikor veszély fenyegeti őket, és nem hagyja cserben a nála gyengébbeket, aki ez esetben egy védtelen nő volt.

– Teljesen igaza van a társamnak – csatlakozott a tatár is, immár teljesen komoly hangon. – Semmi okod nincs arra, hogy büntudatot érezz, én a helyedben inkább büszke lennék magamra.

– Már meg ne haragudj, de te mégiscsak egy katona vagy – mutatott rá Mario. – Nyilván nem ma öltél először embert. És félre ne érts, köszönöm, hogy vigasztalni akarsz, de én most elsősorban a társad véleményére lennék kíváncsi – fordult Attilához. – Te egy színész vagy. Nem katona, mint Szubotáj, és nem rendőr, mint Dariosz. Hogyan tudtad összeegyeztetni a földi életeddel mindazt, ami Evilágban várt rád?

– Mire gondolsz egészen pontosan? – kérdezte a magyar. – A lelki vonatkozásokra, vagy inkább a...?

– Arra gondolok, hogy itt azért elő kell húzni a kardot, a törst, vagy bármi mást, ha úgy hozza a helyzet, és oda is kell csapni, szúrni, vágni, különben neked itt véged. Anagur törzsfőként nyilván nem mondhattál olyanokat a népednek annak idején, hogy elnézést kérek, de én egy földi ember vagyok a 23. századból, nálunk már nem divat mások legyilkolászása, úgyhogy felmentést kérnék ez alól.

– Valóban nem – ismerte el Attila.

– Arról nem is beszélve, hogy amit a merénylet helyszínén láttam, az minden képzeletemet felülmúlta – folytatta az olasz fiú, és szinte megbabonázott tekintettel meredt maga elé a visszaemlékezés hatására. – Ahogy bevágtattatok kelet felől a szorosba, úgy éreztem, hogy még a levegő is megdermedt. Pedig csak ketten voltatok! És szinte pislogni sem volt időm, mire letaroltatok a banditák felét, úgy csapdosva ide-oda a kardotokkal, ráadásul lóhátról, hogy olyat még videójátékokban sem láttam soha!

– Akkor válasszuk ketté a dolgot – javasolta Attila. – Az első a technikai tudás. Igaz, hogy én nem vagyok katona, de színészként azért sokféle képzést kaptam húszéves koromban, amikor kitanultam ezt a mesterséget. A lovaglás meg a vívás alap, ha az ember nem csak szemüveges hivatalnokokat, meg hasonló szerepeket akar eljátszani a pályafutása során. De azt persze aláírom, hogy egy színművészeti egyetemen nyilván nem ölni tanítják a növendékeket.

– Akkor honnan ez a technikai tudás? – firtatta Mario.

– Furcsa dolog ez – vakargatta az állát a magyar. – Amikor az anagurok közé csöppentünk, hamarosan akadt egy-két kiváló oktatónk, akik mindenféle fegyver használatára megtanítottak minket. Legyen az buzogány, kard, vagy bármi más.

– Bizony, jogos a többszám, mert engem is oktatni kellett – csatlakozott Szubotáj. – Hiába vagyok katona, efféle ókori vagy középkori fegyverek forgatásában nem igazán volt semmiféle jártasságom. Ilyen szempontból még előnyben is volt Attila velem szemben, mert a színművészeti egyetemen tanítják a vívást, a katonai főiskolán viszont nem. Engem a lézerrel történő halálos vágásra oktattak, nem a karddal történőre – tette hozzá röhögve, hogy kissé oldja a hangulatot.

– De ami ennél is fontosabb – vette vissza a szót a magyar –, mindketten azt éreztük, hogy valami elképesztő sebességgel áramlik belénk a tudás. Rengeteg trükköt és fogást csak egyszer kellett nekünk megmutatni, máris képesek voltunk a leghatékonyabban alkalmazni. Félelmetes volt. Én persze azelőtt sem voltam éppen nehezen tanuló típus. Egyszer be kellett ugranom egy háromfelvonásos darabba, mert betegség miatt kidőlt az egyik főszereplő, és két éjszaka alatt megtanultam az egész szöveggönyvet. De azért buzogánnyal hadakozni, kardot forgatni, vagy ló hátáról íjazni mégiscsak más.

Szubotáj halványan elmosolyodott a régi emlékek hatására:

– Tudod, fiatal barátom, azért az elején egy kicsit kínos is volt a dolog. Miután landoltunk az én Golub madárkámmal az anagurok földjén, rögtön valamiféle égi küldötteknek tekintettek minket. Egyenesen a Világügyelő Férfiú követeinek. Na most ezek után képzelj el, mennyire megkopott a nimbuszunk, amikor ezek a derék harcosok rájöttek, hogy jószerivel azt sem tudjuk, hogyan kell felajzani egy íjat. Lerítt az arcukról, hogy mire

gondolhatnak. Ezek lennének a Világügyelő Férfiú égi katonái? Hát ezek a balfaszok még egy buzogányt is képesek lennének a szöges végénél megfogni! Aztán viszont megtapasztalták, hogy bármit is tanítanak nekünk, azt mi szinte azonnal elsajátítjuk. És kezdett bennük körvonalazódni egy olyan felismerés, hogy a Fehér-hegy tetején, ami már számukra az Égi Világ, nincs szükség efféle pusztai fegyverekre, így nem is csoda, hogy mi nem értünk hozzájuk. Viszont az a tény, hogy képesek vagyunk mindenféle fegyver használatát a lehető leghamarabb elsajátítani, újra bizonyította előttük, hogy kizárólag égi személyek lehetünk, a Világügyelő Férfiú legjobb katonái, akiket azért küldött le a puszták népéhez, hogy dicsőséget és hatalmat adjon az anagur törzseknek a túléléshez és a gazdag élethez.

101. fejezet

Brogin testőr – vállán az akkor már kissé vergődő fogollyal – megérkezett az Orgil-birtokra, és az intézőnek rögtön parancsokat osztogatott:

– Kell egy hely a pincében. És szerszámokra is szükségem lesz. Megkötélre.

Az intéző meglehetősen riadt arcot vágott eme közlemény hatására, mivel a birtok elmúlt évtizedeinek ügymenete rendkívül kevés precedenst tartalmazott efféle kérések vonatkozásában. Úgymond itt nem volt szokás vértől csöpögő illetők fogadása, főleg nem különböző pincehelyiségekben további kínzásuk megszervezése. Márpedig ez a derék intéző nem tudott másra gondolni, mint hogy csak valami ilyesmi következhet. De nyilvánvalóan nem mert ellentmondani a Kormányzói Testőrség jeles tagjának, így hát megígérte, hogy azonnal intézkedni fog.

Zina néni átkarolta Emma vállát, és igyekezett megnyugtató lenni:

– Semmi baj nem lesz, én ismerem ezt az embert, és biztos vagyok benne, hogy tudja, mit csinál.

Emma ebből nyilvánvalóan semmit sem értett, de ha értett volna, legfeljebb annyit válaszol: „Hát, azt láttam, hogy immár szerfölött behatóan ismered ezt az embert, és tudod, hogy mit csinál”.

Végül a borospince jutott Broginnak, ott kötözte ki a foglyot, és próbálta megnyugtatni az intézőt, miszerint nem szükséges a ház népét felajzani, teljesen fölösleges akár csak tudniuk is arról, hogy mi folyik odalenn.

Zina néni már a kezdet kezdetén elment a dolgára, de Emma képtelen volt elengedni az eseményeket. A fáról lógó ember végül is az ő zsákmánya volt, hát nagyon érdekelte, hogy mi lesz a sorsa.

Brogin igazán kitett magáért. A kőfalhoz X alakban, lemeztelenítve, teljes kiszolgáltatottságban kikötözött emberhez egy hatalmas fogóval lépett oda, és így szólt:

– Mondd meg, minek jöttél Osmosisba. És akkor nem tépem ki a lábujjaidat. A kicsivel fogom kezdeni – tette hozzá, hogy semmilyen részlet ne maradjon homályban.

Mivel értékelhető válasz nem érkezett, Brogin ráharapott a fogóval a delikvens kislábujjára. A testőr nem volt egy finom ember, cizellált megoldások nem környékeztek eddigi életútját, így hát a következő pillanatban már egy kitépett kislábujjat szemlélt meg, a fogóval a szeme elé emelve a trófeát, legalábbis ő így tekintett rá.

A delikvens persze üvöltött, ahogy a torkán kifért:

– Könyörgök, nagyuram, ne tegye ezt velem!

– Megmondtam, hogy mi a titok – fordult vissza az orzó felé Brogin, miközben szétnyitotta a fogó szárait, és a szerencsétlenül járt kislábujjat leejtette a pince döngölt padlójára. – Elárulod, hogy miért küldtek téged ide?

Emma nem bírta nézni a kínzást, ezért belekapaszkodott a testőr vászoningébe, úgy könyörgött:

– Ne tegyél ilyet, nagyuram! Ez csak egy nyomorút, aki beszorút egy csapdába. Nem érdemel ilyen sorsot!

Brogin ellökte magától a szőke lányt, aztán odasziszegte neki:

– Ez egy tetves orzó! Valaki valamiért ideküldte! Ha én ezt megfejem, akkor jutalmat kapok a kormányzótól!

– Nem egészen biztos, hogy így van – zengett fel a szólam a bejárat felől.

A borospince bejáratánál Guzel állt, és a háta mögött lévő ajtónyílásból beáramló fény egészen furcsa aurával vonta körbe az alakját.

102. fejezet

A Kormányzói Hivatal helyiségében Mario még mindig nem nyugodott meg egészen. Hiába példálózott a két földi embertársa a legkülönbözőbb esetekkel, őt láthatóan továbbra is nyomasztották a szorosban történetek, ezen belül is persze a saját szerepe.

– Tudjátok, amikor átkerültem Evilágba, jó darabig meg voltam róla győződve, hogy ez csak valami furcsa, nagyon realisztikus videójáték lehet – vallotta be az olasz fiú. – Ugyan, mi mást gondolhattam volna? Tisztán emlékszem, ahogy bandukoltam egy földúton, és miközben elragadtatva bámultam az előttem elterülő tájat, elkezdtem magamban beszélni. Már úgy értem, hogy jó hangosan, pedig akkor még teljesen egyedül voltam. De szentül hittem, hogy azok a fehér köpenyes fickók, akik nem sokkal korábban felhelyezték rám az érzékelőket, nyilván hallják minden szavamat. Úgyhogy elkezdtem fennhangon dicsérni a teljesen valóságghű élményt.

– Megbocsáss, de voltaképpen kikről is beszélsz most? – szólt közbe a halántékát vakargatva Attila, mire a társa rögtön alaposan leteremtette: – Te hol jártál agyilag az első találkozásunk idején? Már akkor is elmesélte, hogy az egyetemen ráraktak a fejére mindenféle érzékelőket, és közben az volt a mese, hogy a játékfüggősége okán vizsgálják.

– Aha, dereng már valami – bólogatott a magyar, nem túl nagy meggyőződéssel, aztán szabadkozva hozzátette: – Ezt már biztosan azután mesélte, hogy Dariosz kiöntött nekünk vagy három hektoliter bort, kizárólag a szíveslátás jegyében.

Mariót más esetekben kifejezetten szórakoztatta, amikor a két anagur törzsfő egymással évődik, de most inkább visszatért a saját elbeszéléséhez: – Szóval, amikor beértem az első városba, akkor lett kissé szürreális a dolog, mert egy bűdös szót sem értettem abból, amit a körülöttem lévő emberek beszéltek. Azt hittem, hogy a fehér köpenyes fickók valamit elrontottak a paraméterezés során, így aztán elkezdtem kiabálni az ég felé, hogy hahó, állítsák át a nyelvet olaszra, vagy legalább angolra, úgy lesz is valami értelme a kísérletnek.

– Ha nem tévedek, a gyilkolás volt a témánk, amikor belekezdte ebbe a történetbe – szólt közbe Szubotáj. – Csak nem azt akarod mondani, hogy azért támadtak rád először Evilágon, mert általuk érthetetlen nyelven kiáltoztál az ég felé?

– Szó sincs róla – ingatta a fejét az olasz fiú. – Csak azt szerettem volna leírni, hogyan jutottam el addig a félelemig, amikor már gyakorlatilag biztos lehettem benne, hogy ezen a furcsa helyen ölnöm kell, ha nem akarok meghalni. Mert ugyan egy idő után már egyáltalán nem bírtam felfogni, hol a fenében lehetek, de azt tudtam, hogy ez nem lehet valamiféle videójáték, mert mindent éreztem. A szagokat, az ízeket, a napsugarak melengető simogatását az arcomon, a jeges víz vagy éppen a tűz érintését, aztán a fájdalmat, amikor megütöttek, egyáltalán mindent! Csakis akkor nyugodtam meg, amikor először vágta belém egy tört, és ugyan fájt, de csak egy pillanatig, és aztán döbbenetesen vettem észre, hogy igazából semmiféle sérülést nem okozott nekem ez az incidens. Ekkor éreztem reményt arra nézvést, hogy talán mégsem kell itt gyilkolnom a magam védelmében.

– Hát, mi nem voltunk ilyen szerencsések – jegyezte meg Attila. – Elég hamar nyilvánvalóvá vált, hogy már rövid távon sem tudjuk megúszni a dolgot.

– Te például hogy dolgoztad ezt fel lelkileg? – kérdezte Mario. – Nem tudom, mennyire vagy vallásos, egyáltalán az vagy-e, és mi a véleményed a nyolcadik parancsolatról, de én..., de nekem... szóval...

A magyar felemelkedett a székéről, odaült az olasz fiú mellé, és átkarolta a vállát:

– Nekem sem volt könnyű. Szerintem én pont úgy voltam ezzel a dilemmával, amikor átkerültem Evilágba, mint most te. Valakit íjjal leteríteni? Kardélre hányni? Elvenni az életét? Hát micsoda dolog az?... De aztán rájöttem, hogy ebben a világban, ha nem te szúrod le őt, akkor ő szúr le téged. Nem bonyolult a szereposztás. És a saját életed védelmében, amely sokkal ősibb parancs még a „Ne ölj!”-nél is, pillanatok alatt vissza tudsz vedleni a humanista énedből az evolúciós énedbe. Vagy életben maradsz, vagy gyilkolsz. Vagy elveszed mások életét, vagy a tied vesz el. Harmadik lehetőség nincs. A kettő között nincs semmiféle átmenet.

– Elég hidegen és cinikusan hangzik – állapította meg Mario.

– Lehet, de ez a valóság – szögezte le Attila. – Tudod, a kezdeti időkben sokszor próbáltam magamat azzal nyugtatni, hogy ez is csak egy szerep, és bár sokkal valóságosabb, mint eddig bármelyik alakításom, de mégiscsak egy szerep. Ez van, momentán ezt kell eljátszani. Ráadásul klasszisokkal élethűbben, mint azt eddig bármelyik színdarabban vagy filmben előadtam. Hidd el, idővel neked is megnyugvást okoz majd, hogy...

Egyelőre nem derülhetett ki, hogy Attila szerint mi okoz majd megnyugvást az olasz fiúnak, mert ebben a pillanatban belépett a helyiségbe Dariosz, és meglehetősen feldúltan azt közölte:

– Sztavrila már a délután folyamán elhagyta a Palota épületét, és hazautazott a birtokára.

Különös csend támadt, amelyet csakhamar Szubotáj tört meg:

– Badarság, mi?

– Jaj, hagyd már a hülyeségedet! – legyintett Dariosz, és láthatóan elég fáradtan rogyott bele a székébe. – Ő is tudja, hogy ellenem irányult a merénylet, és nyilvánvalóan nem érezte magát biztonságban a Kormányzói Palota falai között, ahol jelenleg én is tartózkodom.

– Aztán mitől tartott? – incselkedett tovább a tatár. – Tán csak nem attól, hogy felrobbantják az épületet egy olyan világban, ahol még nem is ismerik az erre alkalmas anyagokat?

103. fejezet

Guzel az Orgil-birtok borospincéjében határozott léptekkel odahaladt a testőr elé, aztán felnézve az arcára így szólt hozzá:

– Nem volna jó, ha további kínztatásnak vetnéd alá ezt az embert, már csak a saját érdekedben sem.

Brogin ebben a percben csak egy idegesítő kis mitugrásznak tartotta a nála jó két fejjel alacsonyabb illetőt, de persze nem az alkati különbség volt a legfőbb motívum ebben a hozzáállásban, hiszen a daliás testőrnél szinte mindenki majdnem két fejjel alacsonyabb volt.

– Ki a bánat vagy te? Mi a beosztásod ezen a birtokon? – firtatta az óriás.

– Ennek most nincs jelentősége – válaszolt a Tanító. – Ne azt akard tudni, hogy ki vagyok, hanem arra figyelj, amit mondok.

– Aztán miért kéne olyan nagyon hallgatnom rád? Nyögd már ki, hogy ki vagy te itt, vagy hordd el magad, és ne avatkozz bele olyasmibe, amihez semmi közöd! – harsogta egyre idegesebben Brogin. – Én a Kormányzói Testőrség tagja vagyok, nem tűnt fel? Nekem akarsz tán parancsokat osztogatni?

Guzel ekkorra már felmérte, hogy ha ilyen közel áll a daliához, nem fogja tudni vele úgy felvenni a szemkontaktust, ahogy szeretné. Hátrálni kezdett tehát, és fellépdelt a borospince lépcsőin. Közben persze nem hagyta abba a meggyőzési kísérletet:

– Értem én, hogy előléptetést szeretnél. Ki ne akarna előrébb lépni a rangsorban? Ez egy természetes indíttatás minden ember részéről, aki valaha is Osmosis seregében szolgált. Hát még akkor, ha a Kormányzói Testőrség tagja! Viszont te most éppen az ellenkező irányba haladsz, mert annyira korlátolt vagy, hogy nem vagy képes felfogni, ebben a percben én vagyok az az illető, aki segíteni tud neked.

Brogint most már aztán végtelenül idegesítette az ájtatos szövegű ismeretlen. Elhatározta, hogy elkapja a grabancát, és kiszögezi az orzó mellé a falra. Akkor aztán tőle is választ kaphat arról, hogy ki fia-borja. Ki tudja? Talán büntársa ennek a bűdös orzónak, és csak idő kérdése, hogy szint valljon. És különben is, ha az ember egyszer elkezdi a lábujjak gyűjtését, akkor ne álljon meg mindjárt egy darabnál, mert az ilyesmi igen szegényes, ráadásul nem is nyújt semmiféle cserealapot, ha az ember más, hasonló érdeklődésű gyűjtőkkel akar csereberélni Osmosis bolhapiacán.

A daliás testőr fenyegetően összezsattintotta néhányszor a fogót, úgy közelített a pince kijárata felé, Guzel pedig még egy lépcsőfoknyit hátrált, és most már mélyen bele tudott nézni Brogin szemébe. Csakhogy ezúttal semmiféle hatást nem tudott elérni, és ő maga sem érzett semmilyen visszacsatolást.

– A te érdekedben mondom, amit mondok, tehát erősen a javadra szolgálna, ha figyelmesen végighallgatnál – próbálkozott továbbra is a Tanító, de minden lefuttatott belső tesztje azt igazolta vissza, hogy képtelen lesz elérni a kívánt szintet. Ekkor vészüzemmódba kapcsolt, és segélyhívó üzenetet küldött.

104. fejezet

A Kormányzói Hivatalban valahogy feledésbe merült Mario panasza, és ezzel maga a delikvens is megbarátkozott, hiszen nyilvánvalóan nagyobb horderejű esemény volt a Dariosz elleni merénylet.

A kormányzó meglehetősen tanácstalannak és elcsigázottnak tűnt, ami egy ilyen nap után nem is lett volna csoda, de ő maga is bevallotta, hogy úgy érzi, kezdi meghaladni a képességeit a helyzet kezelése.

– Egy nyomorult Melbourne-i rendőr vagyok, az ég szerelmére! Mit akarnak tőlem? – fakadt ki elkeseredetten a beszélgetés egy pontján, ám nem lehetett tudni, hogy kikre gondolt ezzel a többszámmal. Legfeljebb sejteni.

Szubotáj megpróbált új fejezetet nyitni, egyrészt azért, hogy némileg elterelje a kormányzó figyelmét, másrészt pedig valóban érdekelte a téma:

– Figyelj csak egy kicsit! Nem is olyan régen azt mondtad, hogy a hadiállapot bejelentése sok új lehetőséget kínálna számodra. Egy merénylet a kormányzó ellen nem ad lehetőséget erre?

– Elvileg adna – bújt ki a két tenyere mögül Dariosz.

– Akkor meg miért nem élsz vele? – tárta szét a karjait a tatár.

– Megőrültél? – kérdezett vissza elképedve a kormányzó. – Osmosis legjelentősebb rendezvénye kezdődik holnap, és én éppen ezen a napon vezessek be hadiállapotot?

Attila finoman jelezte, hogy közbeszólna:

– Nem akarok prejudikálni, de ennek az egész olimpiai hercehurcának nem az volt a lényege, hogy összehozd Evilág minden fellelhető földi emberét? Mert ez már sikerült, csak jelzem. Innentől kezdve, hogy mi történik holnap, az már...

– Ti tényleg ennyire fogalmatlanok vagytok? – csattant fel Dariosz, és még a székéből is kiemelkedett kicsit, annyira felhúzta magát. – Itt állok a kibaszott Szigetvilág közepén a nyomorult köztársaságommal, amit egyébként csak megörököltem, és minden szájbavert király, aki él és mozog a környékemen, a halálomat akarja. Ma például meg is akartak öletni. Közben meg olyan figurákat kapok segítségül, akik legfőképpen

bort vedelni tudnak, meg idióta teóriákat felállítani. Hát, veletek aztán nagyon ki vagyok segítve!

Ezek után természetesen újra csönd telepedett a helyiségre, így hát szinte vészjósló hangként csattant fel az óvatos kopogtatás az ajtón.

Dariosz fegyelmezett arckifejezést erőltetett magára, aztán odahaladt, és ajtót nyitott. A testőrség katonája azt jelentette, hogy odalenn vár egy fogoly, aki nagyon furcsa körülmények között esett az egyik őrző csapdájába, de most itt van, és a foglyul ejtője mindenképpen a kormányzó színe elé akarta vinni.

Dariosz kilépett a helyiségből. Még csak hátra sem szólt, elnézést kérve a többiektől, és a hírhozó katona nyomába eredt, majd amikor leértek a földszinti kerengőbe, a hírnök előremutatott:

– Róla lenne szó, kormányzó úr.

Az illető már messziről is úgy festett, mint valami kocsmai söpredék. Leeresztett vállal álldogált egy asztal mellett, ahol próbálták kifaggatni, de persze nem válaszolt semmiféle kérdésre, hiába rángatták meg az ügyeletes katonák. Majd elhaladt mellette egy írnok, aki leejtett valami ceruzát a földre, és amikor lehajolt érte, mintha az őrizetes bokájánál matatott volna.

Darioszt még jó darabig kísértette ez a kép, szinte beleégett az elméjébe. Az őrizetes mellett elhalad az írnok, és pont ott ejt le valamit, amiért aztán lehajol, majd elsiet az épületszárny folyosóján, meg sem várva, hogy mi történik.

Pedig hát ott történt valami. Például az, hogy az őrizetes összerogyott, az őt addig fegyelmezni próbáló két katona pedig elhűlve nézte, amint a férfi kezét-lábát szétdobálva vonaglik a padlón, habzó szájjal hörögve, haláltusát vívva, aztán mozdulatlanul kiterül, és csakhamar egyértelművé válik, hogy menthetetlen. Halott.

Dariosz letaglózva botorkált vissza a Kormányzói Hivatal helyiségébe. Amikor elmesélte, hogy mit látott, Szubotáj csak annyit kérdezett:

– Jól emlékszem az elbeszélésekre, kormányzó, miszerint nálatok minden írnok az egyház kötelékébe tartozik?

– Jól emlékszel.

– Hát akkor badarság, ugye?

105. fejezet

Osmosis belvárosában egy ősz hajú öregember éppen a polgárok gyűréjében állt, és nem akarták elengedni. Egyesek hálálkodtak neki, mások a rövidre nyírt, ápolt szakállát simogatták, mintha csak varázserőt tulajdonítanak neki, mások meg a karizmaikat tapogatták, és elismerő megjegyzésekkel illették a kisöreget.

Röviddel előtte történt az eset, amelyik a maga nemében végül is nem volt sem kirívó, sem különleges. A piactér mellett haladva kitört az egyik kocsikereke, és az oldalra dőlő jármű maga alá temetett két személyt. Az egyikük egy kisfiú volt, amolyan hat-hétéves forma, a másik pedig egy nőszemély, a kisfiú anyukája, aki jelenleg is áldott állapotban volt, igen nagy hassal közlekedett az utcán, talán épp emiatt nem tudott odébb ugrani, amikor a baj megtörtént.

Mindenesetre az öregember, aki éppen akkor járt arra, leemelte a kocsit a pórról járt polgárokról, de nem is akárhogyan. Szinte már a baleset megtörténte utáni pillanatokban odaugrott, és a saját hátával feltámasztva, majd a karjaival kinyomva tette odébb a járművet, kiváltva ezzel a szemtanúk tiszteletét.

– Hát te aztán öregember létedre nagyon szép teljesítményt nyújtasz! – áradozott egy fehér tógás illető, aztán, amikor már mások nem hallhatták, odasúgta: – Nem akarsz indulni a legközelebbi választáson? Mindenben segítenénk!

– Legyél a mi nagypapánk, nem bánod meg – sündörgött mellé egy ribanc.
– Négy kislány is várhat rád, ha akarod – illegette magát továbbra is igen feltűnően.

Ez volt az a pillanat, amikor az ősz hajú bácsi vész hívást érzékelt, így hát azonnal el is kezdett futni a jelzés iránya felé, mégpedig nem elhanyagolható tempóban.

– Azt a rohadt életbe! – tátotta el a száját a ribanc, aki az imént még a kolléganőit akarta a kisöreg unokáivá tenni.

106. fejezet

Az Orgil-birtok borospincéjében egyre feszültebbé vált a helyzet. Nyilvánvaló volt, hogy Brogin testőrnek alaposan beszűkült a tudata, és semmi másra nem képes koncentrálni, csak arra a tényre, hogy a fogságába került egy orzó, és mindenáron ki kell szednie belőle, mit keres a szigeten. Ennek folyományaként Emmában és Guzelben immár két olyan személyt látott, akik valamilyen rejtélyes okból megpróbálják őt megakadályozni nemes küldetésében.

Nem lehet csodálni Brogin hozzáállását. (Még akkor sem, ha tudjuk, hogy nyilvánvalóan nem sejthetett semmit a délelőtti lezajlott merényletről.) Osmosis békés szigetén egy katonának ritkán adatik olyan lehetősége, amely ennyire magában hordozza a magas jutalom és az előléptetés lehetőségét.

Eközben Emma a sírás határán lavírozott. Ezen sincs mit csodálni, hiszen a lány az érzelmi hullámvasút minden mélységét és magasságát megjárta az elmúlt időszakban, és ez a folyamat furcsa módon most a föld alatt, egy borospincében csúcsosodott ki. Reggel még tele volt a legszebb reményekkel, lelkesen fogadott magába minden tudást, akár Zina néni gyógynövényeivel, akár a testőr nyelvi leckéivel kapcsolatban, aztán tessék. A derült égből egyszer csak aláhull egy orzó, szinte szó szerint, és egyszeriben odalesz minden öröm, csak a bizonytalanság, a félelem és a kiszolgáltatottság marad, és ezeket az érzéseket túl jól ismerte már a korábbi életéből. A kikötözés és a kínzás láttán nem tudott nem eszébe jutni Hódospatak, ahol őt a gazdája kutyaként fűzte láncra, aztán így parádézott vele a falu főutcáján és a kocsmában.

Guzel áramköreiben eközben villámgyorsan futottak végig mindenféle programok, amelyek szinte minden pillanatban más és más eredményét adták a helyzetelemzésnek. Az egyik szekundumban még alapvető parancsnak tűnt, hogy az orzót tilos magára hagyni, de a következőben már az önvédelem bizonyult fontosabbnak, hogy aztán a frissen beérkező adatok felülírják a korábbi elemzéseket, és új direktívákat állítsanak elő. Guzel a folyamat egy pontján komolyan kezdett tartani attól, hogy egyszer csak lefagy, és onnantól kezdve kiszolgáltatottá válik, ezért szokatlan akcióra szánta el magát. Úgy gondolta, hogy a válságprotokollt új helyzet elé kell állítania, ezáltal újratervezésre kell készítenie, így aztán merész

húzással befejezte a hátrálást, és a pincéből való kimenekülés helyett irányt váltott, leszaladt a lépcsőn, majd az álmélkodó testőr mellett a pince túlsó végébe rohant, és kiemelt a fali tartószerkezetből egy égő fáklyát.

Amikor Brogin első meglepetése elmúlt, gúnyosan felröhögött:

– Te aztán nagyon érted a harci helyezkedést! Simán kimenekülhettél volna innen, ám ehelyett beszaladtál abba a sarokba, ahonnan már nincs kiút. Nagy eszed van, mit ne mondjak. De most már teljesen biztos vagyok benne, hogy ennek a tetű orzónak a társa vagy. Hiába a fehér köpeny meg az úri beszéd, orzó vagy te is. Máskülönben miért akarnád az életed árán is megvédeni? Merthogy itt az életed a tét, arról én biztosíthatlak, köpönyeges!

Ebben a pillanatban újabb alak jelent meg a pince lejárataánál:

– Megtudhatnám, hogy mi folyik a birtokom egyik helyiségében?

Sztavrila volt a szóban forgó illető, az Orgil-uradalom úrnője, és meglehetősen feldúlt arccal kérte számon a jelenlévőket.

107. fejezet

– Bocsássatok meg az iménti szavaimért – szólalt meg csöndesen Dariosz a Kormányzói Hivatalban, és szinte esdeklően nézett földi embertársaira. – Pont ti nem érdemeltétek meg ezt, akik ma mellettem voltatok, vagy éppen az első szóra siettetek a segítségemre. Egy hálátlan, felfuvalkodott pojácának tűnhetek most a szemetekben, de higgyétek el, hogy...

– Ne folytasd – tette a vállára a kezét Szubotáj. – Mind jól tudjuk, mennyire nehéz napod volt ma.

Más esetekben talán mindenki a tatár szokásos cinizmusának tudta volna be ezt a megjegyzést, de most érezni lehetett, hogy sem nem gúnyolódik, sem nem tréfál.

– Részemről is borítsunk rá fátylat – csatlakozott Attila is, majd felemelkedve az asztal mellől így folytatta: – Viszont én úgy érzem, menten megfulladok, ha nem mehetek friss levegőre. Járnom kell egyet, és ki kell szellőztetnem a fejem, különben úgy járok, mint te, kormányzó. Azért is érzek együtt veled, mert én is úgy vagyok vele, hogy kezdek becsavarodni,

lassan elborítják az elmémet ennek a durván sűrű napnak a történései. Jót fog tenni egy kis séta, azt hiszem.

– Veled tartok – állt fel a tatár, aztán újra Dariosz vállára tette a kezét: – Itt leszünk a közelben, ha szükséged lenne ránk, kormányzó. De talán nem lesz hiábavaló, ha a társammal járunk egyet a főtér környékén. Ki tudja, talán észreveszünk olyasmit is, amit senki más nem vehet észre, aki nem volt ma ott a szorosban.

Miután az anagur törzsfők távoztak, Dariosz az olasz fiúra nézett, és így szólt:

– Mától fogva azon személyek közé tartozol, akik minden körülmények között viselhetnek fegyvert a jelenlétemben.

– Köszönöm a bizalmadat, kormányzó, ez igazán megtisztelő – hajtotta meg a fejét ültő helyében Mario –, de most éppen azon vívódom, hogy talán nem a te közeledben kéne lennem, hanem a kedvesem közelében.

Dariosz elgondolkodva meredt maga elé néhány pillanatig, aztán bólintott:

– Igazat adok neked, a te helyed most az Orgil-birtokon van. Arra kérlek, legyél ott a szemem és a fülem. És ne csak Emmára vigyázz, hanem Sztavrila úrnőre is.

– Úgy lesz, megígérem – emelkedett fel a helyéről az olasz fiú. – Ha most elindulok, sötétedésre ott is lehetek.

– Akkor hát hajrá – intett a kormányzó, és újra maga elé bámult. Észre sem vette, amikor az ajtó becsukódott Mario után.

Aztán hirtelen, mintha feléledt volna, az ajtóhoz sietett, és kiszólt az őrnek:

– Kéretem a titkáromat a fürdőbe. Azonnal.

108. fejezet

Brogin tisztában volt vele, hogy ki áll a pince ajtajában. Orgil úrnőjének irányába fordult, illendően meghajtotta magát, de aztán azon a hangon kezdett beszélni, amellyel érzékeltetni szeretne volna, hogy ebben a szereplői körben nem tűr meg semmiféle hatalmat maga fölött:

– Mint tudod, a Kormányzói Testőrség tagja vagyok, hölgyem. Bízd csak rám magad egész nyugodtan.

Sztavrila végigjáratta a tekintetét a jelenlévőkön, kitüntetett figyelmet fordítva a falon lógó illetőre, aztán rákérdezett:

– Talán valami gond akadt a boraimmal? Némelyik megpimpósodott? És mindezért az a személy felelős, aki most ruhátlanul csüng két kampóhoz kötözve? Nem rémlik, hogy valamelyik borászsom lenne, bár az is igaz, hogy egyiküket sem láttam még meztelenül.

Brogin enyhén fújtatni kezdett. Kicsit már soknak érezte azon illetők jelenlétét a helyiségben, akik nyilvánvalóan csakis akadémikuskodni bírnak, és mindenáron megpróbálják megakadályozni az ő előléptetését.

– Tisztelettel, úrnőm, ez itt egy államügy, még ha elsőre nem is annak tűnik – magyarázta, láthatóan igen nehezen visszafogva magát. – A szóban forgó személy egy orzó – mutatott a delikvensre –, és meg kell tudnom, milyen ügyben jár itt a szigetünkön.

– Honnan tudod, hogy orzó? – firtatta váratlanul Sztavrila.

Brogin immár nem enyhén fújtatott:

– Engedelmeddel, jó ismerője vagyok a Szigetvilágban és a környékén használatos nyelveknek, elvégre pontosan ezen okból vagyok itt – válaszolta. – Ez a betolakodó a meorinak és a norlingnak olyan keverék nyelvét beszéli, amely kizárólag az orzók körében használatos. Különös tekintettel arra, hogy úgynevezett magázódást alkalmazott a kegyelemért való könyörgése közepette, ezt a formulát pedig csak az orzók nyelvjárása ismeri. Tudom, hogy miről beszélek, harcoltam már az orzók kalózhajói ellen a tengeren, mielőtt a Kormányzói Testőrség kötelékébe léptem volna. Aki azt állítja, hogy többet ölt meg a hitvány kalóznépség tagjai közül, mint én, az hazudik.

Guzel magasra tartotta a fáklyát, és jelentőségteljesen így szólt:

– Ha ezt az egyet megöled, akkor a kormányzó téged is kivégeztet. De nem lesz egyszerű halálod, ne is reménykedj ilyesmiben, hanem olyan kínban fogsz elpusztulni, hogy a haláltusád minden egyes napjának minden egyes pillanatában azt fogod kívánni, bárcsak meg se születnél volna.

A beszűkült tudatú testőr most már nem fújtatott, hanem egyenesen elbődült:

– Van még itt olyan áruló, aki ennek a rohadék orzónak a pártját fogja?

Merthogy ez a köpenyes alak a bűntársa, az számomra már tiszta és világos!

Mivel a meghittnek korántsem nevezhető beszélgetés meori nyelven folyt, Emma semmit sem értett belőle, viszont ebben a percben szükségét érezte, hogy Brogin tudomására hozzon valamit norling nyelven:

– Ez a köpenyes ember a kormányzó barátja! Nem tudom, mit mondott neked, de hallgass rá, jobban jársz! Én ott voltam, amikor a kormányzó a nagy palotájában fogadta, és tárgyalt vele! – hadarta kétségbeesetten.

Ugyan Sztavrila egyáltalán nem értette, miről lármázik Emma, viszont ebben a percben szükségét érezte, hogy Brogin tudomására hozzon valamit meori nyelven:

– Az a fáklyás ember, akit te az orzó bűntársának nevezel, a kormányzó bizalmi embere. Dariosz már akkor sem lesz boldog, amikor megtudja, hogy egy ferde pillantást vetettél rá.

A testőrnek most már zúgott a feje, és érezte, ahogy a halántékán dobolnak az erek. Létezne, hogy még annál is nagyobb fogást eszközöl itt ma, mint amit ez az egy szem hitvány orzó jelentene? Még hogy a kormányzó barátja ez a köpönyeges mitugrász! Hát persze! Pont így szoktak festeni a kormányzó bizalmi emberei, mint ez a leples bitang. De miért akarják ezt mindenáron elhitetni vele? Ez a szőke fehércseléd még hagyján, de a birtok úrnője is...

Brogin azon kevesek közé tartozott, akik tudták, kinek az özvegye Sztavrila, és ebben a percben úgy érezte, összeállt a fejében a kép. Lopva a pince ajtajára pillantott, és örömmel fedezte fel, hogy a kulcs ott lóg a zárban. Elhatározta, hogy lecsalogatja valahogy a lépcsőről az úrnőt, aztán belülről rázárja az ajtót az egész díszes kompániára, utána pedig megkezdődhet a kihallgatás. És hogy ő még ma kiszedi ezekből a gyanús alakokból, hogy mire készülnek, arra bárki mérget vehet!

109. fejezet

Trin végre megérkezett a medencéhez. Az öreg titkár elnyűttnek és végtelenül fáradtnak látszott. Dariosznak, aki ekkor már a vízben lubickolt egy ideje, rögtön meg is esett rajta a szíve. Soha nem látta még a legfőbb bizalmi emberét ilyen állapotban. A ráncos, vézna test, a görnyedt tartás és

a fakó, kifejezéstelen arc egyvelege olyan hatással volt rá, hogy inkább levette a szemét a látványról. De persze megpróbálta tapintatosan kezelni a helyzetet, és úgy tett, mintha éppen ebben a pillanatban támadt volna kedve leúszni egy hosszú a medencében.

Amikor a túlsó faltól visszaért, Trin szerencsére már nyakig a vízbe merült, ettől kezdve tehát csak a lemondó és meggyötört arckifejezésével kellett megküzdeni.

– Miért nem úszol többet? – érdeklődött Dariosz csevegő modorban. – Egész nap a rendelkezésedre állna ez a medence, de ahogy visszagondolok, magam is meglepődöm rajta, hogy most találkozunk itt először.

– Lefoglálnak az államügyek, uram – mentegetőzött a titkár.

– Ugyan már! Az egészséged talán nem fontos? Nem intéznéd életerősebben az államügyeket, ha néhanapján kicsit magaddal is törődnél? – kérdezte a kormányzó.

– Úgy gondolod, nem intézem eléggé életerősen az államügyeket, uram? – replikázott színlelt megbántottsággal az öreg titkár, ám Dariosz elengedte a füle mellett a nyilvánvalóan provokatív riposztot, és csak annyit szólt csöndesen:

– Kialvatlannak és meggyötörtnek látszol. Mikor máskor okozhatna egészséges felüdülést egy jó úszás, vagy csak egy laza ejtőzés a fürdőben, ha nem most?

– Emlékeztetlek, uram, hogy a mai napon történt egy bizonyos esemény, amely merőben szokatlan a köztársaságunk életében. Talán az ezzel kapcsolatos gondok és tennivalók vájnak barázdákat az ábrázatomra eme nehéz estén.

Dariosz újra elrúgta magát a medence falától, aztán a vízben a hátára fordulva tekintett vissza a titkárára:

– És melyek lennének azok a bizonyos tennivalók egy olyan esemény kapcsán, amelyikről világosan megmondtam, hogy az olimpia lezárultáig szigorúan államtitokként kell kezelni a megtörténtét?

Trin maga felé fordította a két tenyerét, és elkezdte a medence hűs vizében mosdatni az arcát. A kormányzó reménykedett benne, hogy a művelet végeztével majd választ kap a kérdésére, csak hogy a művelet egyelőre sehogy sem akart véget érni.

– Hallottad, amit kérdeztem? – nyomatékositotta Dariosz.

– Hallottam – erősítette meg az öreg titkár. De ennyi. Az ember azt gondolta volna, hogy innentől kezdve egész hátralévő életében az arca megmosásával óhajt foglalatoskodni, annyira belemerült a tevékenységbe. Néha ugyan a gyér haján is hátrasimított, de mindössze ennyi jelentett változatosságot a magánjelenetben, szólásra nem nyílt a szája.

Dariosz visszaért mellé a partra, aztán úgy ült fel a medence lépcsőjének magasabb fokára, hogy ne lássa a titkára arcát. Gondolta, így talán könnyebb lesz lefolytatni azt a párbeszédet, amelyikre már egy ideje készült.

– Nem is olyan régen azt kérted tőlem, hogy őszintén válaszoljak az érdeklődésedre, mert vannak olyan dolgok, amelyek rendkívüli módon foglalkoztatnak. Így volt? – kérdezte a csevegő modort mellőzve, némileg szigorú hangon Dariosz.

– Így volt, uram – erősítette meg a titkár, és végre befejezte az arca mosdatását.

– Akkor azt mondtam neked, hogy három kérdést feltehetsz, és mindegyikre őszintén fogok válaszolni. Így volt?

– Igen, pontosan így.

– Akkor most a viszonyosság elve alapján magam is felteszek neked három kérdést – bocsátotta előre a kormányzó. – Elvárom, hogy hasonló őszinteséggel felelj, bármi is lesz a következménye. Remélem, te is azon a véleményen vagy, miszerint a kapcsolatunk megengedi, sőt meg is követeli, hogy hiteles válaszokat kaphassak tőled.

– Egyetértünk, uram.

– Helyes. Akkor mondom az első kérdést... Osmosisban létezik olyan belső ellenség, amelynek tagjai a megbuktatásomra törekednek?

– Igen.

Dariosz kissé hátradőlt a medence kőlépcsőjén, és próbált nem fújtatni, nehogy elárulja magát a titkára előtt. Most áldotta csak az eszét, amiért olyan helyzetet hozott létre, hogy nem láthatták egymás arcát, sőt, Trin mögött ülve még csak a periférikus látómezejébe sem került be.

– Értem. Akkor jöjjön a második kérdésem... Miért nem szóltál nekem erről eddig még soha, egyetlen szóval, egyetlen utalással sem?

– Mert ez akadályozta volna az ellenük folytatott elhárító tevékenységet – felelte Trin.

A kormányzó kezdett kétségbeesni. Ebben a percben számtalan kérdése támadt, de tudta, hogy ezek közül már csakis egyet tehet fel a mai estén az öreg titkárának. Lázasan válogatott magában, hogy melyik legyen az, míg végül annyira kínosnak érezte a csendet, hogy egy olyat választott, amelyik igen komoly gyengeséget árult el:

– Úgy gondolod, hogy fölém tudnak kerekedni?

Trin girhes vállai szinte megrázkódtak a kérdés hallatán, és az öreg titkár olyan választ adott, amely egyértelművé tette, hogy ezt a kérdést nagyon kár volt feltenni:

– Jelen pillanatban fogalmam sincs, uram.

Dariosz csendesen átkozta magát, és a zavarát azzal leplezte, hogy ugrott egy nagy hasast a vízbe, majd heves gyorsulásba kezdett, és csak a medence túlsó falánál higgadt le valamelyest, ahonnan már mellúszásban érkezett vissza. Nem utolsósorban azért, hogy közben egy pillanatra se veszítesse szem elől Trint.

Az öreg titkár felemelkedett, láthatóan búcsúzni készült, de azért még utoljára megjegyezte:

– Rám nem vonatkozott egyetlen kérdésed sem, uram.

Dariosz megállt a medence közepén, letette a lábát, és úgy szólt ki a partra:

– Benned egyetlen pillanatig sem kételkedtem.

Trin enyhén meghajtotta a fejét, aztán kilépdelt a medencéből, és elsietett.

110. fejezet

Brogin akárhogy is mesterkedett, nem sikerült lecsalogatnia az Orgil-birtok úrnőjét a pincelejárathból. Mint ekkor már minden, ez a momentum is a gyanúját erősítette. Nyilván ez a furfangos nő elkapta a pillantását, amikor az ajtó zárjából kikandikáló kulcsra nézett, és nyomban kikövetkeztette a szándékait, ezért nem hajlandó tágítani a lépcsőről.

A rusnya arcú testőr beszűkült tudatában ekkor már csak egyetlen dolog szerepelt. Meggyőződése volt, hogy hatalmas összeesküvésbe csöppent bele, és ő lehet az, aki leleplezi a köztársaság-ellenes ármánykodást, ráadásul egymaga!

Különös dolog ez a fajta tudati állapot, mert ilyenkor az ember hajlamos minden egyes történést a saját elmélete igazolására felhasználni, és egy idő után képtelen logikusan gondolkodni. Ha ebben a percben fölrebent volna egy denevér a pince sarkában, vagy mennydörgés hallatszott volna be kintről, Brogin azt is a rögeszméje alátámasztásának vélte volna.

A testőr tehát ott állt a helyiség közepén, bal kezében a nagy fogóval, jobbját pedig a kardja markolatán nyugtatva, és közben áldotta az isteneket, amiért megengedték neki, hogy jókor legyen jó helyen. Az is átfutott az agyán, hogy talán nem is egyet lép majd előre a ranglétrán, amikor Dariosz kormányzó elé tárja a hőstettét, hanem mindjárt kettőt, vagy akár hármat is!

Lázasan jártak a gondolatai, hogy mi legyen a következő teendője, de ekkor megint bonyolódott a helyzet, mert új szereplő jelent meg a pince ajtónyílásában, mégpedig egy vékonydongájú legény, aki kardot viselt az oldalán. Brogin persze rögtön felismerte, hogy arról a nyikhajról van szó, aki tegnap még a kormányzó hintójában parádézott, de arra is jól emlékezett, hogy a fiatalember nem viselhetett kardot Dariosz közelében.

Az orzónak a pince falára történő felaggatása óta ez volt az első pillanat, hogy a testőr egy egészen kicsinykét elbizonytalanodott. Főleg akkor, amikor látta, hogy Emma felpattan, és oda akar szaladni a fiatalemberhez. Ezt persze nem óhajtotta megengedni, hiszen épp az volt a célja, hogy mindenkit lecsalogasson a lépcsőről, nem pedig az, hogy a pince belsejéből bárki is a kijárat felé menekülhessen. Útjába állt hát Emmának, és rövid úton visszazavarta a helyére.

Mindeközben azonban villámgyorsan cikáztak a gondolatai, hogy mielőbb fel tudja magában oldani a dilemmát. Ez az Emma nagyon szeretetreméltó, kedves kis teremtség, aki a légynek sem tudna ártani. Még egy ilyen rövid, egynapos ismeretség után is hasonló benyomás keletkezne bárkiben. Na de akkor mit keres az összeesküvők között?

Ó, mekkora barom vagy te, Brogin! Hát az ellenséges hatalmak ügynökei nem arról híresek, hogy mindenféle jelvényeket aggatnak magukra, hogy íme, én egy ellenséges ügynök vagyok! Pont az a céljuk, hogy egyáltalán ne legyenek gyanúsak! És ez a szép, szende kis virágszál tökéletesen megfelel eme kíváncsiságnak. Nem mellesleg ő volt az, aki talán a legharsányabban állt ki a nyomorult orzó mellett, és követelte tőle, hogy ne bántsa a foglyot.

Na jó, de mi van akkor, ha csak véletlenül csöppent bele az egészbe, mivel a vékony fickónak a nője? És tényleg csak emberbaráti szeretetből ellenzi az orzó megkínzását?

A rusnya arcú testőr belső vívódását ekkor egy szempillantás alatt eldöntötte a legújabb fejlemény. A vékonydongájú fiatalember ugyanis beszédbe elegyedett a lépcsőn mellette álló Sztavrilával, mégpedig olyan nyelven, amelyet Brogin egyáltalán nem ismert.

– Mi a fene folyik itt? – kérdezte Mario.

– Ez a tulok testőr teljesen bekattant – tájékoztatta a birtok úrnője. – Szerintem meg van róla győződve, hogy beletenyерelt valami titkos összeesküvésbe.

– De mitől támadt ilyen gondolata? – hüledezett az olasz fiú. – És ki az a nyomorult a pincéd falán? Gondolom, nem egy állandó dísz tárgy, meglehetősen frissnek tűnik, már csak a rendületlenül csöpögő vére miatt is.

– Egy orzó – felelte Sztavrila. – Annyit sikerült megtudnom, hogy az erdőben találták nemrég egy csapdában. Felteszem, hogy a merénylők egyike lehet. De többet nem tudok, mert jó ideje azzal vagyunk elfoglalva, hogy ezt a túlbuzgó agyatlan barmot valahogy leszereljük.

A túlbuzgó agyatlan barom ebben a pillanatban elbődült:

– Hát ti meg milyen nyelven beszélgettek, he? Már csak azért kérdelem, mert én aztán kiválóan értem a meorit és a norlingot is, sőt még az anagurok nyelvén is beszélek valamicskét, de ahogy ti karattyoltok, az nekem teljesen ismeretlen. Mit titkoltok előlem, he? Mi okotok van rá, hogy ilyen rejtélyesen susmusoljatok egymás között?

Mario lassan előhúzta a kardját, és határozottan így szólt:

– Örülök, hogy beszéled a norling nyelvet, így hát a tudomásodra

hozhatom, hogy ne merj még egyszer a kedvesem útjába állni, mert akkor...

– Mert akkor mi lesz? – vágott közbe Brogin, miközben ő is kardot rántott, és fenyegetően közelebb lépett.

Pillanatok alatt kibontakozott a fegyveres harc, de csupán két alkalommal hallatszott a kardok pengéinek fémes összezsúgolódása. Mario kezdettől fogva tisztában volt vele, hogy semmi esélye sincs a daliás természetű testőr ellen, aki nyilvánvalóan klasszisokkal jobb kardforgató, mint ő. De hiszen nem is az volt a célja, hogy leterítse, hanem az, hogy kizökkentse és elkápráztassa. És ez szinte azonnal sikerült is.

Brogin belemártotta a fegyverét Mario testébe, aztán döbbenten hőkölt hátra. A legény csak mosolygott. A sebzés helyén vér nem serkent. Sem a csontok törése, sem a bőr és a hús felhasadásának semmi mással össze nem téveszthető hangja nem hallatszott.

A következő pillanatban pedig megjelent az ajtónyílásban egy ősz hajú öregember.

111. fejezet

Beesteledett Osmosis szigete fölött, ám Dariosz még mindig a hivatalában gubbasztott. Ugyan felfrissítette a fürdő, de korántsem ért el olyan hatást, amilyenre a kormányzó vágyott volna. Még mindig zsibongott az agya ennek a mozgalmas napnak a történéseitől, és fogalma sem volt, mivel csillapíthatná elméje szünet nélküli zakatolását.

Volt egy pillanat, amikor az asztalára bekészített boroskancsó után nyúlt, de aztán félúton megállt a keze, és csak legyintett. Ugyan, mit segíthetne most az ital? Ideig-óráig el lehet menekülni a problémák elől, de amikor az ember visszanyeri a józanságát, a gondok újra csak ott fognak tornyosulni előtte, ráadásul már késleltetett és ezáltal egyre súlyosbodó formában.

Két kezét az asztalra helyezte, aztán ráhajtotta a fejét a karjára. Eszébe jutott, amikor az iskolában ugyanebben a pozícióban próbált kicsit aludni a hátsó padban, de Parker tanár úr egyszer csak maga mögött hagyta a táblát, ahol addig nagy lelkesedéssel magyarázott valamit a Pitagorasz-tételről, és elindult hátrafelé a padsorok között, hamar

felfedezve, hogy ő most leginkább szunnyadni szándékozik. Mit tudhatta a szegény öreg tanerő, hogy neki éppen Emily Madisonnal van baja, nem Pitagorasz hülye tételével? Elvégre Emily csalta meg őt, nem a rég halott Pitagorasz!

Emily-ről hamar átkötött gondolatban Sztavrilára, és felidézte az elmúlt éjszaka minden egyes percét. Ettől sem lett boldogabb, mert a csodás emlékképek közé minduntalan befészkelte magát valamiféle furcsa kétely, no meg a bizonytalanságnak az a fajta rémlátomása, amely már oly sokszor kerítette hatalmába.

De a végső csapás az volt, amikor a lelki szemei előtt akaratlanul is megjelent Trin alakja. A derék kisöreg aszott teste és Sztavrila hibátlanul buja formáinak kontrasztja annyira elviselhetetlen feszültséget okozott, hogy Dariosz nyomban felemelte a fejét, és visszatért a jelenbe. Mégpedig Evilág jelenébe.

Felállt a székről, odasietett az ajtóhoz, és kiszólt:
– Vörös egyes kód.

112. fejezet

Amikor az öregember megjelent a pincelejáró ajtajában, Mario és Emma szinte egyszerre kiáltott fel:

– A Tanító!

Az olasz fiú utána rögtön Sztavrila felé fordult, és angol nyelven tájékoztatta a birtok úrnőjét:

– Ő az, akiről már meséltem nektek a kormányzó hivatalában, néhány nappal ezelőtt. Az Északi-földrészen találkoztunk vele, annak idején ő segített nekünk hajót szerezni Királyrévben, amikor át akartunk kelni Osmosis szigetére.

Brogin újra csak felbőszülni látszott. Mit pofáznak ezek már megint ezen az érthetetlen nyelven, amikor ő világosan megmondta, hogy nem tűri az ilyesmit?

Aztán a kardjára pillantott, és még mindig nem értette, miképpen lehetséges, hogy az imént húzta ki a pengét Mario testéből, de egy csepp vér nem sok, annyi sem látszik az acélpengén.

A testőr most már kissé szédült. Úgy érezte, egész életében nem érte annyi különös impulzus, mint azóta, hogy betette a lábát ebbe az elátkozott pincébe – bár ezt nyilván nem így fogalmazta volna meg magában. Mindenesetre ijesztően hatott rá, hogy mintha kezdene kiszaladni az erő a lábából, az agya pedig immár képtelen volt feldolgozni azt a rengeteg történetet, amelyek ezen a dohos, félhomályos helyen estek meg vele.

Brogin nem is tudta, milyen közel a segítség. Pedig a leendő három segítőjéből kettő máris ott állt előtte. Sőt, ebben a pillanatban befutott a harmadik is, egy húsz év körüli fiatalember, és anélkül, hogy bármit is szólt volna, vagy bármerre is tekintgetett volna, lesietett a lépcsőn, és nyomban besorolt a másik két köpönyeges alak mellé, akik ekkor már szemközt álltak a testőrrel.

Brogin a homlokát ráncolva járatta végig a tekintetét a három fickó arcán. – Hinnye, de hasonlítotok egymásra! Ti egy család vagytok? Nagypapa, fiú és unoka? – kérdezte csodálkozva.

– Úgy is mondhatjuk – hagyta rá Guzel, aztán sokkal komolyabb hanglejtéssel így folytatta: – Nagyon jól figyelj most ránk, mert attól függ a sorsod, mennyire leszel képes megérteni mindazt, amit mondani fogunk neked.

Brogin most már nem is szédülést érzett, hanem valami olyasmit, amit eddig még sosem tapasztalt. A tekintete még mindig ellenségesen villódzva járt ide-oda a három arcon, de közben egyszerűen képtelen volt levenni a szemét róluk. Úgy érezte magát, mint akit megbabonáztak, ezzel együtt olthatatlan kíváncsiság vett rajta erőt, és égett a vágytól, hogy megtudhassa, mit is akarnak neki mondani.

– Óriásit tévedsz velünk kapcsolatban, és ez az életedbe kerülhet. Mi nem az ellenségeid vagyunk, hanem a barátaid – szögezte le Guzel. – És nemcsak a te barátaid vagyunk, hanem a köztársaságé is. Azt viszont jól érzékeled, hogy a köztársaságot veszély fenyegeti, mégpedig nem is akármilyen, és az orzó, akit felaggattál a falra, ennek az egyik megtestesítője.

– Tudjuk, hogy te is a köztársaság híve vagy – vette át a szót valamivel csöndesebben az öregember. – És azt is jól érzékeled, hogy a kormányzó akár még meg is jutalmazhat, sőt, elő is léptethet a szolgálataidért.

– Vagy ki fog végeztetni – harsant fel fenyegetően a fiatal köpönyeges szava. – Előléptetés vagy halál? Dicsőség vagy örök szégyenfolt? Rajtad múlik. És ez most fog eldőlni, a mai estén. Jól gondold hát meg, hogy mit cselekszel!

– Szerinted a foglyod, ez a hitvány orzó mikor ér többet a kormányzó úrnak? – tette fel a kérdést Guzel. – Élve vagy holtan veszi nagyobb hasznát?

– És vajon a te dolgod, hogy kifaggasd? – csatlakozott szelíden az öregember. – Nem lehet, hogy a kormányzó inkább maga akarná elvégezni ezt a feladatot?

– Az életeddel játszol, ha most rossz döntést hozol – sulykolta igen szuggesztív modorban a fiatal. – Amit te a legnagyobb szolgálatnak hiszel, az a kormányzó szemében a legügyetlenebb bűn is lehet, amit a köztársaság ellen elkövetsz. Gondolkozz!

– Őket hiszed összeesküvőknek? – mutatott a háta mögé Guzel anélkül, hogy egyetlen pillanatra is levette volna a tekintetét a testőr arcáról. – Ők hárman ültek a hintóban a kormányzó mellett, amikor elkísérted őket erre a birtokra! Olyan ostobának véled tán a nagy Darioszt, hogy kizárólag összeesküvőkkel képes körbevenni magát? Ennyire nem bízol a sziget első emberében?

– Senki sem fogja elvenni tőled azt a dicsőséget, hogy foglyul ejtetted ezt az orzót – szólt csöndesen az öregember. – Márpedig ez az orzó a legfontosabb tanú egy olyan állambiztonsági ügyben, amelynek kiterjedéséről neked fogalmad sem lehet.

– Mit gondolsz, mi jár egy olyan testőrnek, aki állambiztonsági ügyekbe akarja beleártani magát? – harsant fel a fiatal köpönyeges hangja. – Dönts okosan és szerényen!

– Ne hagyd elveszni a dicsőséget, amely egy karnyújtásnyira van tőled – mondta teljesen egyszerre, bár különböző hangszínnel Guzel és az öregember.

– A köztársaság hőse lehetsz, ha most jól döntesz, a dicsőség pedig a családodra is rászáll nemzedékeken át – jelentette ki egyszerre mind a három alak.

Ez a jelenség, mármint hogy három ember látszólag bármiféle előzetes egyeztetés nélkül, egyszerre megszólalva, az utolsó hangig ugyanazt mondja, egyszerűen földre döngölő volt. Broginnak most már végzetesen megrogytak a lábai, le is kellett kuporodnia a pince hideg kővére, ha nem akart elvágódni. A kard és a fogó is kiesett a kezéből. A kezébe temette az arcát, és ugyan legbelül elszántan küzdött azért, hogy megőrizze a lélekjelenlétét, de már nem volt képes rá, annyira ambivalens érzelmek borították el.

Aztán megharagudott magára, amiért ilyen gyengeséget mutatott. Felpattant ültő helyéből, és a kardját is megkereste, aztán szépen beletolta a fegyverét a hüvelyébe.

– Broginra és a családjára senki sem mondhatja azt, hogy a köztársaság ellensége! – jelentette ki, szinte a boltíves mennyezetnek címezve a szavait, aztán különös módon Guzel felé fordult, és váratlanul meghajolt:
– Várom parancsodat, nagyuram.

113. fejezet

A vörös egyes kód nyomán a Kormányzói Testőrség vezetőjének haladéktalanul a sziget első embere elé kellett járulnia. Földi időszámítás szerint Dariosz hozzávetőleg 80-90 percre becsülte, mire ez a kérése teljesült, és ezt bizony nem tartotta helyénvalónak. De ezt a rosszallását semmilyen módon nem jelezte, amikor Nihuc vezérezredes végre megjelent a Kormányzói Hivatalban.

A testőrség főparancsnoka az ötvenes évei elején járó, gombszemű, erősen kopaszodó férfiú volt, akit a nagy jólét meglehetősen elkényelmesített. Már nem létezett olyan fejtartás, amellyel titkolni tudta volna a tokáját, a pocakja is meglehetősen észrevehető volt, és a vállai is jelentősen leereszkedtek, amióta nem vett részt semmiféle harci kiképzésben. Állandóan borostát viselt, talán a szája fölött terpeszkedő szemölcs miatt, a jobb orcáján pedig egy furcsa zsírcsomó növekedett.

– Mi még nem is beszéltünk négyszemközt, igaz-e? – kérdezte kedélyesen a kormányzó, miközben helyet kínált a vezérezredest.

– Nem volt rá szükség – mutatott rá Nihuc.

– Valóban, eddig a kormányzóságom idején még nem történt olyan esemény, amelyik szükségessé tette volna ezt – ismerte el Dariosz, majd a lehető legbarátságosabb hangon azt kérdezte: – Mivel telt a mai estéd, vezérezredes úr?

Nihuc hátradőlt a széken, aztán könnyed, csevegő modorban a következő tájékoztatást nyújtotta:

– Ráklevest vacsoráztam. Van egy kiváló szakácsnőnk, aki még ismeri az őś-meori receptet, és valami olyan fejedelmi módon tudja elkészíteni ezt az étket, hogy az egészen elképesztő. Ha akarod, kormányzó úr, alkalomadtán átküldhetem hozzád főzni – tárta szét a kezeit a parancsnok, hogy kellően bratyizó hangulatot kölcsönözzön a megbeszélésnek.

– Köszönöm, talán majd egy jeles nap alkalmából igénybe veszem – hárította el a felajánlást diplomatikusan Dariosz.

– Nos, eme kiváló rákleves élvezete közben lepett meg a futárod – mélyítette le a hangját a testőrparancsnok, hogy nyomatékot adjon rosszallásának.

Dariosz nem volt vevő az érzelmi ráhatásra, tárgyilagos hangon folytatta a megbeszélést:

– Nyilván tudomásod van róla, hogy ma merényletet kíséreltek meg ellenem.

– Rendkívül bosszantó – szisszent fel Nihuc, de mintha nem is tulajdonított volna különösebb jelentőséget a dolognak, előrehajolt, és mintegy bennfentes módon, joviális mosollyal rákérdezett: – Ezek az örültek nem tudták, hogy kivel állnak szemben? Hahaha! Mégis, mit reméltek? Az aréna bajnokát akarták eltenni láb alól?

Dariosz csupán mérsékelten találta viccesnek a hozzászólást:

– Milyen intézkedéseket hoztál meg az esemény óta? – kérdezte.

– Nem értelek, kormányzó – fogta komolyra a vezérezredes is. – Te magad tiltottad meg, hogy az esemény megtörténtének híre napvilágra kerüljön. Hát akkor miféle intézkedéseket hozhattam volna? Nem utasíthatom a katonáimat arra, hogy kezdjenek el nyomozni egy olyan ügyben, amelyik nem is létezik!

– Igazad van – hazudta Dariosz, és most már ő is hátradőlt a székében. Úgy vélte, innentől kezdve nagyjából tudható, hogy kiféle ez a parancsnok, és közben felmerültek az emlékeiben a Melbourne-ben eltöltött szép napok, amikor százszámra vitt be az őrsre hasonló alakokat, akikről jól tudta, hogy minimum egy köztéri akasztást érdemelnének, de abban is biztos volt, hogy záros határidőn belül úgy sétálnak ki a rendőrségről, mintha mi sem történt volna.

– Sajnálom, hogy korábban nem ismerkedhettünk meg jobban – jelentette ki barátságosan. – Te mióta is vagy a Kormányzói Testőrség parancsnoka?

Nihuc most már könnyedén keresztbe tette a lábait, és nagyon büszkén kezdett anekdotázni a családjáról:

– Már a nagyapám is ebben az alakulatban szolgált, igaz, azt még Királyi Testőrségnek hívták. De hát változnak az idők, nem igaz? Mindenesetre régi katonacsaládból származom, nálunk a férfiak vonalán egyértelmű volt a szolgálat és a hűség. És ebbe csatlakoztam be jómagam is.

Dariosz elismerően bólintott:

– Bizonyára rendkívül edzett voltál fiatalkorodban. Utána mégis mi okozta, hogy ma már olyan zsíros és petyhüdt az alkatod, hogy egyetlen próbára sem mernél kiállni az arénában?

A vezérezredes arcáról leolvadt a bájosmosoly.

114. fejezet

Most már a nyugalom hangulata borította el az Orgil-birtok borospincéjét. Brogin végre megtört, Emma felszabadulva szaladt oda Marióhoz, Sztavrila pedig megkönnyebbülve fordított hátat a társaságnak, aztán Guzellel nagy egyetértésben, és valamiről halkan pusmogva kivonult a helyiségből.

Az öregember viszont még mindig a történések ütüjén tarthatta a mutatoujját, mert csakhamar jelezte:

– Mindjárt elvérzik az orzó! Hívjatok segítséget!

Brogin rögtön felajánlkozott, hogy elmegy megkeresni Zina nénit, mert a javasasszonynak bizonyára akad olyan praktikája, amellyel életet tud lehelni az igencsak meggyötörtnek tűnő fickóba. Miután a testőr is

távozott, az öregember és a fiatal köpönyeges hozzáfogott leemelni az orzót a falról. Amikor ez sikerült, lefektették a földre a rabot, aztán egymásra néztek, de egy szót sem szóltak, mégis, mintha csak valamiféle parancsot kapott volna a fiatal köpönyeges, szinte kiviharzott a helyiségből.

Mario és Emma egy pillanatig sem akadt fenn a különös jeleneten, inkább átadták magukat a viszontlátás örömeinek:

- Nahát, Tanító, tényleg te vónál az? – lelkesedett Emma.
- Még meg sem köszöntük a segítséget, amit Királyrév kikötőjében kaptunk tőled – szorongatta az öregember kezét Mario.
- Én pedig mindvégig elmulasztottam a bemutatkozást – szabadkozott a Tanító. – Ezentúl szólítsatok Baskírnak.

Emma szolgálatkészen bólogatott, Mario viszont egyre inkább úgy érezte, hogy ha még egy rejtélyt vagy egyéb különleges információt kell feldolgoznia ma, akkor az agya menthetetlenül le fogja dobni az ékszíjat.

– Hogy kerültél ide? – érdeklődött Emma az öregembertől. – És az a fiatal, aki mostan kiszaladt valamerre, tényleg az unokád?

– Idővel minden kiderül – simogatta meg a lány arcát az öreg Baskír, és közben barátságosan mosolyogva mélyen a szemébe nézett.

„Bárcsak már ott tartanánk” – gondolta Mario, és legszívesebben azt javasolta volna a kedvesének, hogy azonnal üljenek lóra, és vágatassanak vissza Osmosisba, hátha Dariosz társaságában valamivel elviselhetőbb most az evilági lét, de aztán csak legyintett magában. Ugyan mitől lenne elviselhetőbb bármely másik helyszínen mindaz, ami körülötte folyik? Hiszen a viharok nem odakinn tombolnak, hanem a lelkében és az agyában.

Aztán meg eszébe jutott a Dariosznak tett ígérete, miszerint Emma mellett mindenáron vigyázni fog Sztavrilára is, belátta tehát, hogy a kötelesség úgylis itt tartja, bárhová is vágyakozik most innen.

Röviddel később konszolidálódni látszott a helyzet az Orgil-birtokon. A szolgák felcipelték az orzót egy vendégszobába, ahol Zina néni kezelésbe vette, és valóban sikerült életet lehelnie belé. Onnantól kezdve az

öregasszony és Brogin nagy egyetértésben gondozták, illetve őrizték a foglyot.

Hamarosan furcsa alakok lepték el a birtokot, legalább két tucatnyian. A fiatal köpönyeges hozta őket. Mindannyian szegényes öltözetűek voltak, Osmosis pórnépének tagjai lehettek. Nagyon halkán beszélgettek egymás között, és láthatóan félszavakból is megértették egymást. Alázatosan viselkedtek mindenkivel szemben, szelídek voltak és udvariasak, viszont valamiféle meghatározhatatlan lelkesedés tüze lobogott mindannyiuk szemében. De a legkülönösebb az volt, hogy Sztavrilának semmiféle kifogása nem volt az ellen, hogy egyszeriben ellepték a házat.

Mario határozottan szédülni kezdett. Néha megpróbált tudakozódni az öregembernél, aki legújabban Baskírnak hívatta magát, de nem járt sikerrel. Guzelhez fordulni pedig nem volt alkalma, mert az android láthatóan igen komoly tárgyalásokat folytatott a birtok úrnőjével, ezt az olasz fiú jól megfigyelhette a ház belső teraszának üvegfalán keresztül, amikor éppen arra téblábolt. Egy kis asztalon mindenféle papíruszok heverték előttük, amelyeket Sztavrila sorra ellátott az aláírásával.

Végül, amikor az aulában újra összefutott Emmával, azt javasolta neki, hogy menjenek fel az emeleti vendégszobájukba, és tegyék el magukat holnapra, mert ez az átkozott nap már olyan sokat követel tőlük, hogy azt ép ésszel elviselni nem lehet.

Miután Mario és a kedvese felhaladtak az emeletre, Guzel is éppen végzett a maga dolgával. Elbúcsúzott Sztavrilától, megadta neki az utolsó instrukciókat, aztán jelezte az öregembernek és a fiatal köpönyegesnek, hogy itt az ideje visszaindulni Osmosis fővárosba.

115. fejezet

Dariosz úgy érezte magát, mintha egyszemélyben kellene eljátszania a jó zsarut és a rossz zsarut is. Ugyan kissé hiányosnak értékelte a létszámot, körülbelül ötven százalékos mértékben, de nem volt mit tenni, így hozta a sors.

Mindazonáltal mulattatta is a helyzet, nem is kicsit. Láta, ahogy a legutóbbi megjegyzése nyomán leolvad a bájvigyor Nihuc vezérezredes arcáról, és feltett szándéka volt ezt a pökhendi alakot végképp

kizökkenteni. Mit lehet tudni? Hátha annyira felmérgezte magát, hogy elköp néhány olyan dolgot is, amit nagyon nem szeretett volna. De ha mégsem, hát ott egye meg a penész. Egy ilyen zúró, agyzsibbasztó és földbe döngölő nap után mi lehet jobb kikapcsolódás lefekvés előtt, mint egy ilyen önmagába szerelmes pojacát kormányzói teljhatalommal szívatni?

– Szóval, miért hagytál fel az edzéssel, és miért hagytad, hogy ennyire elpuhuljon a tested? – firtatta állhatatosan Dariosz, látva, hogy a vezérezredes egyelőre levegőt sem kap a válaszához. – Nem igazán vet jó fényt éppen a Kormányzói Testőrség parancsnokára ez a korpulens testalkat.

– Kormányzó, tisztelettel megjegyzem, az a határozott véleményem...

– Pillanat! – fojtotta belé a szót a meghökkenten dadogó vezérezredesbe Dariosz, és ezúttal a jó zsaru figuráját hozta: – Ha valamilyen betegség vagy egyéb nyavalya áll a háttérben, akkor máris fogadd a legőszintébb bocsánatkérésemet. Nem állt szándékomban megbántani téged, és mivel sajnálatos módon igen kevésbé ismerlek, nem tudhatom, hogy rajtad kívülálló okokról van-e szó. Mondjuk a szüleidtől örökölt kórság, ami ellen nem tehetsz semmit. Egyikünk sem szabhatja meg, hogy mit örököl a felmenőitől, ugyebár. Ez nem egy szabadon választott dolog.

Nihuc szuszogása arról árulkodott, hogy némileg kezd ugyan lecsillapodni, de még mindig nem tudja hova tenni ezt a furcsa jelenetet:

– Nézd, kormányzó, a szüleim mindig is lojalitásra neveltek, de a...

– Anyádtól vagy apádtól örökölted inkább a kövérkés testalkatot? – vágott közbe újra Dariosz. – Vagy mindkettejüktől? Csak úgy érdekelne, mint érdekesség – tette hozzá csevegő modorban, és csupán akkor vette le a tekintetét Nihuc szeméről, amikor a parancsnok elképesztő módon kitáguló orrlyukait tanulmányozta.

– Anyámat talán nem kellene ezen a ponton megemlíti...

– Várj csak egy kicsit! – emelte fel a kezét Dariosz. – Elég öregnek nézel ki, főleg az elhanyagolt külsőd miatt, de még emellett is úgy számolom, hogy ez a bizonyos lojalitásra nevelés még a köztársaság előtt történt. Jelesül: a királyságban. Igazam van?

– Igen, de...

– Akkor hát téged arra neveltek, hogy légy lojális a királyhoz, ugye? – pontosított Dariosz, de aztán elmosolyodva dőlt hátra a székében, és lazán legyintett: – No, azért ne legyél ilyen szigorú magadhoz, hát nyilvánvaló, hogy amikor még nem is létezett Osmosis Köztársaság, addig nem lehetett hozzá lojálisnak lenni. Kellett akkor is egy viszonyítási pont, aki mondjuk a király személye volt, nem igaz?

– Ha arra célzol, kormányzó, miszerint a lojalitásom...

Soha többé nem lehetett megtudni, hogy mit akart közölni a vezérezredes a saját lojalitásával kapcsolatban, ugyanis ekkor kopogtattak a hivatal ajtaján, és három különös illető kért bebocsáttatást. Mindhárman köpönyeget viseltek, és úgy festettek, mint egy család férfitagjai. A nagypapa, a fiú és az unoka.

116. fejezet

Mario úgy szállt ki a fürdővízből, mint aki teljesen újjászületett. Vagy legalábbis majdnem. Amíg a hús vízzel teli dézsában ült, megpróbált mindent kikapcsolni az agyában, és csakis arra koncentrálni, hogy itt minden jó.

Nézzük át a napot! – értékelt magában lehunyt szemmel a testét simogató illatos habokban. Dariosz megmenekült. Ő pedig a jelét adta a hűségének, tehát immár végképp a kormányzó bizalmi embere. Elkaptak egy orzót. Hátha megmarad, és később vallomásra lehet bírni. A tulokagyú testőrt legyűrték, behódolt, felfogta, rendben van.

Viszont a Guzel fiatal alteregója által idehozott emberek furcsák. Vagy egyáltalán, mi van ezzel a Guzellel? Mit pusmogott annyit Sztavrilával? Milyen papírokat írtak alá? És az öregember egy másik android? Vagy mi a fene folyik itt?

Mire észbe kapott, Emma már ott állt előtte, és segített neki törölközni. Ez sokkal inkább felajzó és egyben megnyugtató érzés volt, mint nyakig merülni a dézsa vizében. Nem tudott betelni azzal a látvánnyal, hogy a kedvese imádnivaló keblei itt ringanak előtte. És ő bármikor odanyúlhat, megérintheti, megsimogathatja ezeket a csodásan ringó melleket.

Amikor már az ágyban feküdtek, és ő hátulról hozzásimulhatott Emma meztelen testéhez, csakis azt kívánta, hogy így aludjanak el. De mint hamarosan kiderült, a lánynak még voltak kérdései.

– Az öreg bácsi mosmán mér nem Tanító? Átadta a fiának? Vagy mostan mi van?

– Nem tudom, szívem. Aludjunk.

– És a fiatal köpönyeges a legerősebbik? Olyakat mondott annak a rusnya testőrnek, hogy csak lestem!

– Talán majd holnap kiderül. Aludjunk.

Emma nem bírta a kíváncsiságával, odafordult a kedveséhez:

– Lehet, hogy ezek a köpenyesek az istenekkel cimborálnak? Láttad, amikor letérgyepeltették eztet a rusnya arcú testőrt?

Talán Mario szeretett volna aludni, de a vesszeje egészen másként vélekedett erről a helyzetről. Kőmereven feszült neki Emma vénuszdombjának, és egy idő után utat tört magának, hogy befészkelhesse magát a nedves ajkak közé.

Emma kérdései elhaltak a semmiben, sokkal inkább az alélt sóhajok vették át a szerepet, és Mario rájött, hogy ha útját akarja állni a további faggatózásnak, azt csakis egy módon teheti meg. Így aztán a kedvese fölébe kerekedett, és közben lassan és finoman belemélyesztette merev hímtagját a lány hüvelyébe.

117. fejezet

A három köpönyeges behaladt a Kormányzói Hivatal helyiségébe, és miután becsukódott mögöttük az ajtó, rendkívül különös jelenet vette kezdetét. A kormányzó természetesen felismerte Guzelt, ám a másik két jövevényt nem, bár az is igaz, hogy az arcvonásaik furcsa módon ismerősnek tűntek neki. A vezérezredes viszont erősen méregette mindhármut.

– Hadd mutassam be egymásnak az urakat – emelkedett fel a székéből a megfáradt Dariosz, majd rezignáltan hozzátette: – Mondjuk ennek némi akadályát képezheti, hogy jelenleg a vendégeimnek pontosan a felét nem

ismerem, de hát akkor kezdjük annál a résznél, amelyik momentán biztosnak tűnik... Vezérezredes úr, ő itt Guzel, a Tanító. Kedves Guzel, ő itt a Kormányzói Testőrség parancsnoka, Nihuc vezérezredes.

Dariosz ugyan kellően lazának vélte a felfezetőjét, csakhogv egyedűl volt eme nézetével a helyiségben, ugyanis a másik négy szereplő rendkívíl komolyan vette a szituációt. A testőrparancsnok idegesen villódzó tekintettel állt fel a helyéről, és igencsak gyanakodva fogadta el Guzel felé nyújtott kezét, vele ellentétben viszont a három köpönyeges kimondottan joviális mosollyal nyugtázta a nagy találkozást:

– Á, vezérezredes úr! Nagy megtiszteltetés ez nekűnk. Micsoda véletlen, hogv éppen itt tartózkodik a testőrség parancsnoka! – örvendezett Guzel. – Ez jelentősen leegyszerűsíti a helyzetet. Legalább nem kell futárt küldetnűnk sehová.

Egyelőre sem Dariosz, sem Nihuc nem értette, hogv miről van szó, de a következő pillanatban ennek már nem is volt sok jelentősége, mert a három köpönyeges úgy vette körbe a vezérezredest, mintha a legnagyobb tisztelői lettek volna. Szinte rajongva tobzódtak mellette, és azonnal fogást kerestek rajta. De a szó legszorosabb értelmében, mert miközben Guzel a kezét szorongatta, az öregember Nihuc halántékára helyezte az ujjait, a fiatal pedig – talán előre megsejtve, hogv mi fog történni –, a parancsnok mögé lépett, és megakadályozta, hogv hanyatt vágódjon a padlón. Nihuc vezérezredes ugyanis ekkor úgy csuklott össze, mint akiből kiszállt minden erő.

Dariosz immár méltatlankodva figyelte a fejleményeket, és magyarázatot követelt. Guzel odalépett hozzá, és a maga szuggesztív modorában így szólt:

– Az Orgil-birtokról érkeztem, és rengeteg mondanivalóm van. Nagyon jól figyelj rám, mert valószínű, hogv nincs sok időnk. Bármí is jár most a fejedben, bármilyen állapotban is vagv, kérlek, szedd össze magad, mert sok minden eldőlhet ezen a mai estén. De mielőtt ebbe belemennénk, először is azt kell kérdeznem, hogv sikerűlt-e kihallgatni a foglyot, akit a nap folyamán küldtem neked?

– Hogv mi van? – kapkodta a fejét idegesen Dariosz, mert fél szemmel azt figyelte, mit művel a másik két köpönyeges az alélt testőrparancsnokkal.

– Varkocsos, kék vászoninges férfi, a nyakán tetoválással – adta meg a személyleírást Guzel.

– Na, álljunk meg egy pillanatra – emelte fel a kezét a kormányzó. – Tehát azt állítod, hogy délután küldtél nekem egy foglyot Osmosis kikötőjéből, most pedig az Orgil-birtokról érkeztél ide? Jól értem?

– Tökéletesen.

– És ezt mégis hogy csináltad?

– Tudom, hogy sportember vagy. Induljunk ki ebből – javasolta Guzel. – Szerintem tisztában vagy vele, hogy mekkora sebességgel képes futni az ember.

– Na, ezt egészen pontosan tudom! Az átkerülésem előtti olimpián, mármint értelemszerűen a földin, Garry Brent 46 kilométer per óra csúcsebességet ért el a százméteres síkfutás döntőjében.

– Jó. Akkor most gondolkozz egy kicsit. Engem úgy terveztek, hogy az ember legjobb tulajdonságai képezték az alapot, és arra jött a felépítmény. A kifogástalan fizikummal rendelkező és edzésben lévő emberek képesek 40 kilométer per óra sebességgel futni, de nyilván csak egészen rövid ideig. Mi jelent nekik gátat abban, hogy ezt a teljesítményt hosszabban is ki tudják fejteni?

– Például az, hogy kiköpnék a tüdejüket.

– Úgy van. Az emberi test nem arra van tervezve, hogy hosszasan fusson ilyen sebességgel. Nincs meg hozzá sem a megfelelő szívműködés, sem a tüdő, sem az energia, egyáltalán semmi. Csakhogy az én esetemben nem létezik ilyen gát. Nincs tüdőm és szívem, nincs vérkeringésem, nincs szükségem levegőre, és ha a környezetem biztosítja, akkor majdhogynem korlátlan energiamennyiség áll a rendelkezésemre. Az emberi formának megfelelő konstrukcióm lehetővé teszi, hogy bármennyi ideig fussak egy stabil 40 kilométer per óra sebességgel, amíg csak energiám van. Zord terepviszonyok között is, nappal és éjjel egyaránt. Mert olyan navigációs képességem van, amilyen az embernek sosem lesz, és éjjel is látok, amit az ember csak különféle eszközökkel képes megvalósítani. Tehát az, hogy én ma bejártam a kikötőtől kezdve az Orgil-birtokig az egész környéket, teljesen természetes dolog.

– Jó, hát ez egy kicsit ijesztő, de értem a technikai magyarázatát – sóhajtott Dariosz, és lerogyott a székére. Ekkor már rosszat sejtett.

– Most térjünk vissza a foglyomra – javasolta Guzel. – Kihallgattad?

– Nem volt rá módom. Éppen akkor halt meg, amikor odaértem.

– Meghalt? És milyen módon?

– Szerintem megmérgezték.

– És tudomásod szerint volt a közelében ekkor vagy ezt megelőzően bármilyen egyházi személy?

– Volt bizony, mégpedig egy írnok.

– Ennek az írnoknak volt valami keresnivalója a fogoly közelében?

Dariosz úgy érezte, épp ebben a pillanatban lett elege ebből az elátkozott és mérhetetlenül hosszú napból, de talán egész Evilágból is:

– Ne fussuk le ezeket a fölösleges köröket, mondd már el végre, hogy mi a bánat folyik itt!

118. fejezet

Mario a nyitott ablaknál állt, és jó nagyokat szippantott a friss levegőből. Már besötétedett Osmosis szigete fölött, alábbhagyott a hőség, és igazán élvezetessé vált a vidéki miliő az Orgil-birtokon. Csöndes és nyugodt volt a környék, a madarak is rég elcsitultak, legfeljebb a falevelek zizegése hallatszott, amikor egy-egy lágy nyári szellő megzörgette őket.

Az olasz fiú hátrapillantott a válla fölött, és elégedetten nyugtázta, hogy Emma édesdeden alszik. Mindazonáltal furcsa volt ez a helyzet, hiszen ő még soha nem kelt ki az ágyból egy-egy szeretkezés után, mindig a kedveséhez bújva szunnyadt el, és a legbiztosabb forrásból tudta, hogy Emma ezt nagyra értékeli.

Rengeteg gondolat cikázott a fejében. Épp ezért is kelt ki az ágyból, mert úgy érezte, nem nyughat az agya, hiába is hunyja le a szemét. A merénylet, a tárgyalás Darioszal, a bizarr jelenetek a borospincében, a szeretkezés mámora, Emma közelségének biztonságot adó boldogsága mind-mind

egyszerre jött elő, és olyan katyvaszt okozott a fejében, hogy egyszer csak kíméletlenül hasogatni kezdett a halántéka.

Aztán egyetlen pillanat alatt elmúlt az egész összevisszaság, és onnantól kezdve csakis egy dologra koncentrált. A szeme előtt kibontakozó különös jelenetre.

A kocsifeljárón felbukkant egy kordé, ezzel egy időben pedig fáklyás emberek léptek ki a házból. Csupa olyan fickó, akiket az a fiatal köpönyeges illető hozott ide nemrég. De még ennél is jóval meghökkentőbb volt, hogy a körükben egyszer csak megjelent Sztavrila.

Mario kis híján kinevette magát, mert először szinte reflexszerűen a kardja markolatához kapott, de aztán rájött, hogy mivel anyaszült meztelenül álldogál az éjfélete ablakban, legfeljebb egy olyasféle rámarkolást végezhetne el momentán, amelyik senki életét nem menthetné meg.

Aztán viszont leolvadt az öngúny halvány mosolya is az arcáról. A helyzet egyre komolyabbra fordult. Sztavrila minden tiltakozás nélkül, önként ült fel a kordéra, amelyet a fáklyás pórnépség vett körül, aztán elindult a menet észak felé, és a szegényes ruházatú emberek mintegy védvonalat fűztek az egylovas alkotmány köré. Ráadásul úgy tűnt, hogy az utóvéd tagjai között olyasvalaki is szerepel, akit Mario már azóta gyűlölt, amióta megvetette a lábát ezen a szigeten.

Zurab. Ő vonult a fáklyájával a menet végén. A lángok megvilágították az arcát, és Mario úgy érezte, még a lábujjai is ökölbe szorulnak. Mi a fenét keres itt egyáltalán ez a nyomorult halárus?

Hátrafordult, és körülnézett a helyiségben. Felmérte, hol vannak a ruhái, és már tudta, hogy számára nem ért véget ez az éjszaka.

119. fejezet

Guzel megpróbálta csillapítani a kormányzó feldúltságát és egyúttal az információéhségét is. Felidézte számára a rövid beszédet, amelyet a lugasban mondott el nem is olyan régen búcsúzóul, elvégre annak során megígérte, hogy minden információt időben és a megfelelő mélységben fog a földi emberek rendelkezésére bocsátani.

Hiába. Dariosz láthatóan a teljesítőképesége határára érkezett.

– Ha még egyszer úgy kezdesz egy mondatot, hogy nyugodjak meg, akkor esküszöm, hogy levágom a fejedet a kardommal! – harsogta Guzel arcába a kormányzó, indulatosan ráhajolva az asztalra. – Próbálj már egy kis empátiát tanúsítani felém! Vagy ilyesmit nem programoztak bele az agyadba? Engem ma meg akartak ölni, holnap kezdődik az olimpia, és még ezeken felül is annyi minden történt velem ezen az átkozott napon, hogy az még egy istennek is sok lenne!

Guzel átnyúlt az asztalon, és megragadta Dariosz csuklóját:

– Kérlek, próbálj higgadt maradni, ez nagyon fontos!

– Ha más szavakkal mondod, hogy nyugodjak meg, az szerinted segíteni fog? – gúnyolódott a kormányzó. – Véletlenül nem azt fogom gondolni rólad, hogy egy zárlatos agyú retardált vagy?

– Rendben – bólintott Guzel. – Akkor vegyük sorra a szikár tényeket. Nos, átlátod-e már, hogy ez a mai merénylet nem ellened irányult?

– Hogy tessék???

– Szóval nem... Akkor kezdjük sokkal korábbról. Tudod-e, hogy Osmosis időszámítása szerint miért írjuk most a harmincötödik évet?

– Persze! Harmincöt éve van köztársaság.

– Úgy van. Szerinted harmincöt év elegendő ahhoz, hogy a királyság hívei mind kihaljanak és felszívódjanak ebben a társadalomban?

– Bevallom, ezen még sosem gondolkoztam – ismerte el Dariosz.

– Akkor elárulom, hogy nem – bólintott Guzel. – Sztavrilát mennyire ismered?

– Most tényleg szükség van erre a színjátékra? – tárta szét a karjait fanyalogva a kormányzó. – Szerintem te azt is tudod, hogy mikor milyen pózban dugtam meg!

– Tudod, hogy ki volt a férje, Orgil?

– Nem igazán ismertem. Csak annyit tudok róla, hogy nagyon gazdag főnemes volt, aki a lehető legkevesebbet tartózkodott Osmosis szigetén, sokkal inkább szeretett utazgatni a Szigetvilágban. Pont ezért nem is

találkozhattam vele, vagy ha mégis, arra nem is emlékszem. Teljesen jelentéktelen figura volt még a nemesek között is.

– Ő volt a királyi család egyetlen leszármazottja.

Szó se róla, ez a közlemény kiütötte Darioszt, és az első reakció a hitetlenkedés volt, aztán meg jött a tagadás, a vitatás, a dühösség, végül pedig az elfogadás.

– De hát hogy a picsába nem tudhatok én erről az egésztől? – fakadt ki Dariosz. – Elvégre a kormányzója lennék ennek a kurva szigetnek, vagy mi!

– Nyilván ismered a törvényt – magyarázta Guzel. – Amióta köztársaság az államforma, a legszigorúbban tilos bármilyen összefüggésben szóba hozni a királyságot. És ez alól nincsen kivétel, még az elméleti trónörökös sem az! A fejével játszik bárki, aki nyilvánosan utal a harmincöt évvel ezelőtti viszonyokra. Szerinted egy trónörökösnek ez mennyire lehetett nehéz?

Dariosz hirtelen átnyúlt az asztalon, és megragadta Guzel vászoningét. Magához húzta az androidot, és belesziszegte az arcába:

– Most kezdett el ez az egész nem érdekelni. Sztavriláról beszélj, te nyomorult! A kisdéd játékok a téged működtetőkkel, vagy a hasonlóan beteg lelkű faszkalapokkal kurvára nem számít nekem! Sztavrila mit tudott erről, és mi a szerepe? Erről dalolj, kis madaram, de rohadt gyorsan, mert a szárnyaid után a fejedet is levágom!

Guzel egykedvűen tűrte a ráncigálást, aztán sztoikus nyugalommal csak annyit mondott:

– Én azért még várnék ezzel egy csöppet.

120. fejezet

Mario, miután csöndben magára kapkodta a ruháit, úgy döntött, hogy nem használja a lépcsőlejárót. Előzőleg, az ablakon kitekintve jól felmérte az Orgil-ház homlokzatának kiszögelléseit, minden párkányt, kis tetőt és egyéb ornamentikai csudaságot, és megállapította, hogy semmiféle nehézséget nem fog számára okozni kívülről leereszkedni a talajszintre.

Mellesleg némi nosztalgiát is érzett az északi fejedelemségek területén eltöltött víg napjai iránt, amikor is számtalan alkalommal kellett hasonló

módon menekülnie különböző fogadókból és egyéb szállásokról. Most ugyan menekülésről szó sem volt, de Mario azt sem akarta megkockáztatni, hogy a lépcsőn való lehaladás után, az aulában mindenféle ismeretlen alakokkal találkozzon, akiknek a bosszantó akadékoskodása megakadályozná, hogy a furcsa menet nyomába eredhessen.

Amikor lehuppant a talajra, óvatosan szétnézett, de nem látott semmi rendkívülit maga körül. Felegyenesedett, és elindult a birtokról kifelé vezető úton. Dolgozott benne ugyan némi rossz érzés, amiért magára hagyta a kedvesét, de ezt felülírta a Dariosznak tett ígérete, elvégre a saját szájával fogadta meg a kormányzónak, hogy Sztavrilára is vigyázni fog, amennyire csak a képességeiből telik.

A menet ekkor ugyan már messze járt, de mivel lassan haladtak, és a fáklyák fénye jelezte az útjukat, az olasz fiú egy percre sem aggódott amiatt, hogy mikor fogja utolérni őket. Csakhogy ekkor különös dolog történt, a fények sorra kialudtak, a fáklyákat kioltották.

Mario most már futásnak eredt. Úgy érezte, hogy egyetlen tájékozódási pont maradt, a menet elején fel-feltűnedező fáklyaláng, de ez a távolság miatt immár csak pislákoló fénynek tűnt, és nem ígért komoly távlati reményeket. A halovány Bronzhold fogyóban volt, a jóval fényesebb Ezüsthald pedig el is fogyott, így aztán meglehetősen vastag sötétségben kellett a nemrég még oly közelinek és biztonságosnak tűnő menet után botladoznia.

Igen, botladoznia, mert a furcsa karaván időközben letért az országútról is, és valamiféle olyan erdei ösvényt vett célba, amelynek létezéséről Mariónak fogalma sem lehetett. A legcsekélyebb helyismeret nélkül próbált a nyomukban maradni, és közben arra is ügyelnie kellett, hogy ne üssön zajt, tehát a menet végén árválkodó Zurab például ne hallhassa meg, hogy követi őket valaki.

Egészen idáig nem voltak túlságosan rossz érzései, de most már igen. Eleddig a kíváncsiság hajtotta, de az egyre sötétebb erdőben haladva már a legvadabb gondolatok cikáztak az elméjében. Egészen addig, amíg végre ki nem vette maga előtt Zurab alakját. Végre utolérte a menetet.

Különös gondolatok keletkeznek olyankor egy húszéves fiatalember elméjében, amikor a Bronzhold fakó fényénél, egy erdei ösvényen meglátja maga előtt annak a fickónak a sziluettjét, akire mérhetetlenül féltékeny, és ezzel egyidejűleg rátapos egy kőre, amelyik jobban megvizsgálva kellően marokba illőnek, keménynek és jól használhatónak bizonyul.

Mario is eljátszott a gondolattal, hogy mi lenne, ha ezt a Zurabot egyszerűen jól fejbe kólintaná hátulról, aztán amikor magához tér, akkor kifaggatná, hogy mi a jó édesanyját keres itt, és egyáltalán hová tart ez a néma gyászmenet.

De aztán persze letett erről a megoldásról. Ugyan, mi biztosítaná, hogy Zurab koponyájára éppen akkora ütést mérjen, amelyiktől a derék halárus mindössze elájul, nem pedig végképp kipurcan? És még ha csak elájul is, mennyi a valószínűsége annak, hogy Zurab éppen időben tér magához, amikor még különféle kíváncsú kínzások hatására el is tudja mesélni, hogy miről van szó, de még marad annyi idő is, amennyi alatt elhárítható egy esetleges probléma?

Mario tehát rövid belső eszmefuttatás nyomán elvetette ezt a megoldást, de a követ nem hajította el, hanem inkább új ötlettől vezérelve apró kavicsokat morzsolt le a széléről, és aztán ezekkel kezdte dobálni Zurab hátát. Nem is sikertelenül, mert a harmadik-negyedik után a szemfüles halárus megtorpant, hátrafordult, és gyanakodva meredt maga mögé.

Miután kissé lemaradtak a menettől, Mario határozottan odalépett a halárushoz, és halkán odasziszegte neki:

– Ne mozdulj, és figyelj rám. Mi ismerjük egymást. Ne aggódj, nem ellenség vagyok.

Mario, miután csöndben magára kapkodta a ruháit, úgy döntött, hogy nem használja a lépcsőlejárót. Előzőleg, az ablakon kitekintve jól felmérte az Orgil-ház homlokzatának kiszögelléseit, minden párkányt, kis tetőt és egyéb ornamentikai csudáságot, és megállapította, hogy semmiféle nehézséget nem fog számára okozni kívülről leereszkedni a talajszintre.

Mellesleg némi nosztalgiát is érzett az északi fejedelemségek területén eltöltött víg napjai iránt, amikor is számtalan alkalommal kellett hasonló módon menekülnie különböző fogadókból és egyéb szállásokról. Most

ugyan menekülésről szó sem volt, de Mario azt sem akarta megkockáztatni, hogy a lépcsőn való lehaladás után, az aulában mindenféle ismeretlen alakokkal találkozzon, akiknek a bosszantó akadékoskodása megakadályozná, hogy a furcsa menet nyomába eredhessen.

Amikor lehuppant a talajra, óvatosan szétnézett, de nem látott semmi rendkívülit maga körül. Felegyenesedett, és elindult a birtokról kifelé vezető úton. Dolgozott benne ugyan némi rossz érzés, amiért magára hagyta a kedvesét, de ezt felülírta a Dariosznak tett ígérete, elvégre a saját szájával fogadta meg a kormányzónak, hogy Sztavrilára is vigyázni fog, amennyire csak a képességeiből telik.

A menet ekkor ugyan már messze járt, de mivel lassan haladtak, és a fáklyák fénye jelezte az útjukat, az olasz fiú egy percre sem aggódott amiatt, hogy mikor fogja utolérni őket. Csakhogy ekkor különös dolog történt, a fények sorra kialudtak, a fáklyákat kioltották.

Mario most már futásnak eredt. Úgy érezte, hogy egyetlen tájékozódási pont maradt, a menet elején fel-feltűnedező fáklyaláng, de ez a távolság miatt immár csak pislákoló fénynek tűnt, és nem ígért komoly távlati reményeket. A halovány Bronzhold fogyóban volt, a jóval fényesebb Ezüsthald pedig el is fogyott, így aztán meglehetősen vastag sötétségben kellett a nemrég még oly közelinek és biztonságosnak tűnő menet után botladoznia.

Igen, botladoznia, mert a furcsa karaván időközben letért az országútról is, és valamiféle olyan erdei ösvényt vett célba, amelynek létezéséről Mariónak fogalma sem lehetett. A legcsekélyebb helyismeret nélkül próbált a nyomukban maradni, és közben arra is ügyelnie kellett, hogy ne üssön zajt, tehát a menet végén árválkodó Zurab például ne hallhassa meg, hogy követi őket valaki.

Egészen idáig nem voltak túlságosan rossz érzései, de most már igen. Eleddig a kíváncsiság hajtotta, de az egyre sötétebb erdőben haladva már a legvadabb gondolatok cikáztak az elméjében. Egészen addig, amíg végre ki nem vette maga előtt Zurab alakját. Végre utolérte a menetet.

Különös gondolatok keletkeznek olyankor egy húszéves fiatalember elméjében, amikor a Bronzhold fakó fényénél, egy erdei ösvényen

meglátja maga előtt annak a fickónak a sziluettjét, akire mérhetetlenül féltékeny, és ezzel egyidejűleg rátapos egy kőre, amelyik jobban megvizsgálva kellően marokba illőnek, keménynek és jól használhatónak bizonyul.

Mario is eljátszott a gondolattal, hogy mi lenne, ha ezt a Zurabot egyszerűen jól fejbe kólintaná hátulról, aztán amikor magához tér, akkor kifaggatná, hogy mi a jó édesanyját keres itt, és egyáltalán hová tart ez a néma gyászmenet.

De aztán persze letett erről a megoldásról. Ugyan, mi biztosítaná, hogy Zurab koponyájára éppen akkora ütést mérjen, amelyiktől a derék halárus mindössze elájul, nem pedig végképp kipurcan? És még ha csak elájul is, mennyi a valószínűsége annak, hogy Zurab éppen időben tér magához, amikor még különféle kíváncsú kínzások hatására el is tudja mesélni, hogy miről van szó, de még marad annyi idő is, amennyi alatt elhárítható egy esetleges probléma?

Mario tehát rövid belső eszmefuttatás nyomán elvetette ezt a megoldást, de a követ nem hajította el, hanem inkább új ötlettől vezérelve apró kavicsokat morzsolta le a széléről, és aztán ezekkel kezdte dobálni Zurab hátát. Nem is sikertelenül, mert a harmadik-negyedik után a szemfüles halárus megtorpant, hátrafordult, és gyanakodva meredt maga mögé.

Miután kissé lemaradtak a menettől, Mario határozottan odalépett a halárushoz, és halkán odasziszegte neki:

– Ne mozdulj, és figyelj rám. Mi ismerjük egymást. Ne aggódj, nem ellenség vagyok.

121. fejezet

Guzel folyamatosan kereste azt a pillanatot, amikor egyszerre két dolog valósul meg. Nevezetesen, hogy Dariosz nem rántja el a kezét, amikor ő rá akar fogni a csuklójára, másrészt pedig hajlandó lesz végre a szemébe nézni. Csakhogy erre még várnia kellett, nem utolsósorban azért, mert a kormányzó egyre élénkebb érdeklődést mutatott az iránt, hogy az öregember és a fiatal köpönyeges mit művel a földre rogyott vezérezredessel. Darioszt láthatóan nagyon zavarta, hogy a művelet jórészt az íróasztala takarásában zajlik, és folyvást a nyakát nyújtogatta

kíváncsian ahelyett, hogy Guzellel létesített volna szemkontaktust.

Ám egyszer végre elkövetkezett a pillanat. Guzel rámarkolt a kormányzó csuklójára, és talán nem véletlenül tette ezt a korábbiaknál durvább és fájdalmasabb módon, mert Dariosz rögtön a szemébe nézett – eleinte méltatlankodva és talán dühösen is –, de a lényeg az volt, hogy megindulhatott a folyamat valahára.

– Nyugodj. Meg. Kérlek. Most! – szuggerálta jól tagolt szavak kíséretében Guzel, és úgy tűnt, végre foganatja lesz a tevékenységének. A kormányzó már nem pislantgatott sem az íróasztala túloldalán zajló események felé, sem oldalra, sem a mennyezetre, egyáltalán sehová. Hajlandónak tűnt arra, hogy a tekintetét a beszélgetőpartnere szemére fókuszálja, és ezzel együtt a pulzusa is visszatért a normális tartományba, valamint az arcán is halványodni kezdett a felindultságot jelző pír, amely röviddel azelőtt olykor még a skarlátvörös tartományt is súrolta.

– Azt kérted, meséljek Sztavriláról, és én most megteszem – bocsátotta előre az android. – Emellett sok más fontos tényről is fellebbentem a fátylat, de érts meg te is engem. Soha nem voltam még ilyen helyzetben, tehát nem ismerek ide vonatkozó protokollt. Továbbá nincs hová visszanyúlnom a memóriámban, nincs mit keresnem az adatbázisomban. Csakis a saját elképzeléseimre hagyatkozhatok, amikor próbálom felállítani az egyensúlyt.

– Miféle egyensúlyt? – hunyorgott értetlenül Dariosz.

– A sok és a kevés közötti egyensúlyt – felelte Guzel. – Egyelőre nem tudhatom, mennyi információ lesz sok, és mennyi lesz kevés. Mi az, amitől újra kiborulsz és megvadulsz, és mi az, amitől megszületik a felismerés az agyadban, hogy nagyon kevés időnk van, és muszáj minden szempontból csúcsteljesítményt nyújtanod, mert egyelőre rajtad áll vagy bukik az egész projekt. Mi az, amivel csak a viszonzatlan szerelem dühét kavarom fel benned, és mi az, amitől újra egy felelős államférfi viselkedését öltöd magadra.

– Megértettem – bólintott a kormányzó, és mintha sokkal szelídebben nézett volna Guzel szemébe, mint az este folyamán bármikor. – Kezdj el beszélni a legjobb tudásod szerint.

– Rendben. Akkor térjünk vissza Orgil személyéhez. Azt mondtad az imént, a gazdagsága ellenére nem volt jelentős főnemes, nem játszott szerepet Osmosis közéletében, és nem is emlékszel rá, hogy bármikor találkozta volna vele különböző fogadásokon vagy egyéb társadalmi eseményeken. Ennek az az oka, hogy Orgil szándékosan tartotta távol magát az efféle összejövetelektől, mert nem akarta a jelenlétével legitimálni a köztársaság államformáját. Ezt talán nem lehet zokon venni egy olyan férfitől, aki a sziget királya lehetett volna, ha nem következik be a harmincöt esztendővel ezelőtti változás.

– Eddig értem, de igazából az érdekelne, hogy Sztavrila mennyit tudott ezekről a dolgokról – türelmetlenkedett a kormányzó. – Fogalma sem volt, hogy ki mellett éli az életét, vagy pedig...?

– Rögtön erre is rátérek – intett Guzel. – A köztudatban úgy él, legalábbis a felsőbb társadalmi osztályokban, hogy Orgil azért járta be a Szigetvilágot, mert imádott utazgatni, és élvhajász emberként csakis az élet örömei érdekelték. Ám ez csak részgazság, mert mindezek mellett és főleg mindezek ürügyén kapcsolatokat épített lényegében az összes királlyal, és nem volt az egész Belső-tengernek olyan szigete, amelynek uralkodója elvileg ne támogatta volna abban, hogy majdan visszaszerezze a neki születési jogon járó trónt.

– Még mindig nem tudom, hogy Sztavrila ezt...

– Mondtam, hogy rá fogok térni, de arra kérlek, ne szakíts mindig félbe, mert egyre kevesebb az időnk... Tehát a fiatal Orgil abban a tudatban élte az életét, hogy már az apjának is járt volna a királyi trón. Ő azonban, az apjával ellentétben, egyáltalán nem szándékozott végleg lemondani arról, hogy egyszer még visszaszerezze. Az első házasságát is ennek jegyében kötötte meg huszonkét évvel ezelőtt, tehát tudatosan egy szintén királyi család leszármazottját vette feleségül Aldea szigetén. Ez a frigy elsősorban azt a célt szolgálta, hogy az Orgil család uralkodói vérvonala folytatódjon, és ez a cél hamarosan teljesült is. Egy esztendővel később megszületett az az ifjú, aki különös történelmi közjátékok folyamánként jelenleg Aldea királya.

– Hogy tessék??? – hüledezett a kormányzó, akinek lelkében Aldea nevének felemlegetése amúgy is érzékeny húrokat pendített meg, hiszen ez volt az a sziget, amelyen nem is olyan régen porig alázta őt a királyság fiatal

uralkodója, akit Dariosz azóta is csak úgy emlegetett magában, hogy az a nyikhaj kis pöcs. – Tehát azt akarod mondani, hogy az a nyikhaj kis pöcs Orgil édesgyermek? A törvényes fia?

– Nemcsak ezt akarom mondani, de ezt is mondom – erősítette meg Guzel.

Dariosz úgy érezte, forogni kezd vele a helyiség. Most már nem fékezte meg a boroskancsóért nyúló jobb kezét. Úgy értékelte, ha már amúgy is szédül, akkor legyen is rá valami kézzelfogható oka.

Guzel, mintha csak olvasott volna a gondolataiban, szelíden így szólt:

– Ha azt hiszed, hogy ez volt a mai este legbombasztikusabb közleménye részemről, akkor hatalmasat tévedsz. Arról nem is beszélve, hogy hamarosan olyan látványban lesz részed, amely túltesz majd az én összes bombasztikus közleményemen.

Dariosz szinte meg sem hallotta az android szavait. Eljutottak ugyan hozzá a mondatok, de egyelőre nem tudta kellő mélységben értelmezni őket, mert a saját cikázó gondolatainak kordában tartásával volt elfoglalva. Meg persze azzal, hogy ne öntse a pohár mellé a bort.

Miután fenéig kiitta a poharat, újra odafordult Guzelhez:

– Már megbocsáss, ha akadémikuskodónak tűnnék, de te honnan a fenéből tudsz mindezekről a dolgokról, amikről kiselőadást tartasz itt nekem? Ez már a játék komolyabbik része? Ma kezdődött el a tánc, vagy mi a fene van? Eljött az a pont, hogy ismertesd velem ennek a remek társas összejövételnek az igazi szabályait? Most érkezett meg erre a központi utasítás, vagy mégis hogyan kell ezt az egészet elképzelnem?

– Egyre összefüggéstelenebbül beszélsz – mutatott rá az android. – És ezen egész biztosan nem segít az, ha most elkezdesz nyakló nélkül bort vedelni. De megpróbálok válaszolni a legjobb képességeim szerint. A tudásom onnan származik, hogy az elmúlt öt évben Evilágot jártam, és minden létező információt megpróbáltam begyűjteni, amelyekhez hozzá tudtam férni. Mesélhetnék például arról, hogy nem is olyan régen hogyan sikerült Kalrund fejedelem levéltárának összes írásos anyagát informatikailag rögzítenem és feldolgoznom, de ennek nem most van itt az ideje.

– Valóban nem – bólogatott egyetértőleg Dariosz, miközben újra teletöltötte a poharát. – Most annak van itt az ideje, hogy végre Sztavriláról is mesélj

valamit, ellenkező esetben azt fogom hinni, hogy az androidok egy hazug népség, akik nem tartják be az ígéreteiket.

– Rendben – bólintott Guzel is. – Sztavrila ezekben a percekben hagyja el Osmosis szigetét, mivel itt akkora veszélyben van az élete, hogy talán még mi sem tudnánk szavatolni a biztonságát.

Dariosz kezében megállt a pohár:

– Ki az a mi? Kikre célzol, amikor többszámot használasz?

– Elsősorban hármunkra – mutatott Guzel először önmagára, majd az öregemberre és a fiatal köpönyegesre. – Ebben a pillanatban, a legjobb tudomásom szerint mi hárman vagyunk jelen Evilágban, mint androidok. De ez a „hármás” megfogalmazás kissé sántít, legalábbis a te emberi értelmed által felfogható definíciók szerint. Jómagam és az öregember lényegében egy és ugyanazon személyiség vagyunk, két külön testben. A fiatal azonban már egy jóval fejlettebb kivitel. Ő egy úgynevezett metamorf. És hogy ez a kifejezés milyen képességeket takar, azt hamarosan a saját szemeddel is láthatod majd.

122. fejezet

Zurab felismerte Mariót. Ezt onnan lehetett a legbiztosabban tudni, hogy félhangosan azt mondta: „Nahát, de hiszen te Mario vagy, ugye?”, és közben széles mosoly szaladt szét az ábrázatán.

– Igen – bólintott az olasz fiú, nyugtázva, hogy valóban ő Mario, és ráadásul erről tudomása is van. – De te mi járatban vagy errefelé, Zurab? És mi készül itt? Hova araszol ez a furcsa menet?

– Emma szerint te egy nagyon rendes ember vagy – közölte váratlanul a halárus.

– Ezzel egyetérték – szögezte le Mario –, csak nem nagyon értem, hogy ez melyik kérdésemre válasz.

– ...de nem tudom, hogy guzeliánus vagy-e... – folytatta a hangos töprengést Zurab.

Na, ez aztán remek – gondolta magában az olasz fiú. Olyan sötét van, hogy két lépés távolságról is alig tudják kivenni egymás arc kifejezését. És ez a baljóslatú éjszaka már amúgy is tele van mindenféle rejtélyekkel. Erre ez a

balfasz még beemel a diskurzusba egy tök ismeretlen kifejezést.
Guzeliánus. Mi a vérvörös remeterák lehet az?

– Mi van, ha nem vagyok guzeliánus? – kérdezett vissza provokatívan, majd hogy végképp összezavarja a buta arcú halárust, rögvest rápakolt még egy kérdést: – És mi van, ha az vagyok?

A dolog hatott, Zurab elbizonytalanodva motyogott maga elé:

– Hát, az nem annyira lenne jó, ha nem lennél az... De mintha azt mondtad volna, miután megdobáltad kavicsokkal a hátamat, hogy nem vagy ellenség... Az viszont jó, ha nem vagy ellensége az egyházunknak... csak így meg nem nagyon tudom, hogy most akkor mi van...

Innentől kezdve Mario is zavartan pislogott. Mert az odáig rendben van, hogy hallott már a kormányzó hivatalában Guzel egyházalapítási terveiről, na de ennyire előrehaladott állapotban lenne a projekt? Azért az nem volna semmi, elvégre ő már egy hónapja itt tartózkodik Osmosis szigetén, ám még semmi jelét nem látta, hogy a hivatalos vallási szervezeten kívül egy másik is működne. Ez valami földalatti mozgalom lenne? És a vezetőjük után guzeliánusoknak nevezik magukat?

Mindenesetre nem akart túlságosan belemerülni efféle klerikális témákba, mert úgy érezte, hogy minél tovább tökölődnek, annál inkább le fognak maradni a furcsa zarándokoktól, és azért jó lenne legalább a menet élén imbolygó fáklyalángot nem szem elől téveszteni.

– Megelégszel-e egyelőre azzal, ha kijelentem: Sztavrila úrnő legodaadóbb híve vagyok, és az életem árán is kész vagyok megvédeni a testi épségét? – ajánlotta fel a kompromisszumos megoldást Zurabnak, akinek az eddig bamba képére végre visszatért a bizalom.

– Nekem ez több mint elég – jelentette ki megnyugodva a halárus, majd hozzátette: – Főleg úgy, hogy látom, kard is fityeg az öveden, és szerintem használni is tudod.

– Miért, szükség lehet rá? – csapott le a végszóra Mario, mélyen eltitkolva kardforgatói képességének hiányosságait, de hát minek hozakodjon elő ilyesmikkel egy olyan harcos, aki éppen a mai nap délelőttjén vágta le egy ember fejét, életében először? A lényeg most nem ez, hanem hogy kiderüljön valahára, mi ennek a titokzatos küldetésnek a célja.

– A Tanító szerint nem lehet kizárni – válaszolt fontoskodó arckifejezéssel Zurab.

Az olasz fiú arckifejezése akkor sem lehetett volna savanyúbb, ha éppen egy olyan citromszeletre harap rá, amelyet korábban ecetes halszósza áztattak. Ezúttal azonban nem a mérsékelt agykapacitású halárusra haragudott. A Torinói Egyetem bizonyos kutatói jutottak eszébe, akik annak idején a halántékára illesztették az érzékelő tappancsokat, és úgy „küldték át” Evilágba, hogy előzőleg elfelejtették vele közölni, miszerint nagyjából ők is annyira ostobák, mint ez a Zurab itt, a sötét erdő mélyén.

„Tanító, mi?” – üvöltötte volna legszívesebben Mario az ég felé, mint hajdanán, amikor megérkezett a Kalrund Fejedelemségbe. – „Rohadtul vicces ám több szereplőnek is ugyanazt a nevet adni! Most akkor melyikről van szó? A kaporszakállú vénemberről? Vagy Guzelről? Netán a legújabbban felbukkanó, tejfelesszájú ifjoncra? Létezik nektek valamiféle felettes ellenőrző szervezetek, vagy magatoktól vagytok ennyire hülyék?”

A harsány kifakadás természetesen elmaradt, mert Mario pontosan tudta, hogy azt már végképp nem tudná elmagyarázni ennek a szellemileg meglehetősen szerényen bútorozott halárusnak, így hát azt javasolta, hogy eredjenek a menet után, mielőtt végképp elveszítenék a nyomukat.

123. fejezet

A kormányzó hivatalában Guzel és Dariosz párbeszédének átmenetileg egy szikár bejelentés vetett véget. Az íróasztal takarásából felemelkedett az addig a padlón gubbasztó öregember és a fiatal köpönyeges, majd egyszerre mondták ki:

– Elkészültünk.

Dariosz kifejezetten nyugtalanítónak találta ezt az egyszavas közleményt. Legfőképpen azért, mert tökéletes szinkronban hangzott el a két delikvens szájából, és közben mindketten az ő szemébe néztek, tehát nem Guzelhez szólt a bejelentésük. (Bár a korábbiak fényében a kormányzó nem is vélelmezte, hogy ezeknek a fura alakoknak fennhangon kellene társalogniuk egymással a tökéletes kommunikáció érdekében.)

A kissé ideges Dariosz felpattant ültő helyéből, még a bal csuklóját is sikerült kirántania Guzel szorításából, és elindult, hogy megsemmisítse,

lényegében mi a búbánat történt Nihuc vezérezredessel, amíg ő szemelvényeket hallgatott meg a tavaly elhunyt Orgil trónörökös kalandos életéből. Ám nem tárult a szeme elé semmiféle meghökkentő látvány. A kövérkés testőrparancsnok hanyatt fekve hevert a padlón, és látszólag nem volt különösebb baja. Halkan szuszogva lélegzett, pontosan ugyanúgy, mint amikor röviddel korábban „elájult”.

– Na, most kell leülnöd, mert nem mindennapi dolgot fogsz látni – jelezte Guzel, ám a kormányzó elengedte a füle mellett a felszólítást. Egyelőre képtelen volt levenni a szemét a padlózaton heverő korpulens testről. Feltolult benne egy régi emlék, még a földi életéből, amikor egy rendőrségi ügyben látogatást kellett tennie egy elmeegógyintézetben. Mintha az akkor és ott látott egyik ápolt elevenedett volna meg ezen a baljóslatú estén. Igaz, az az illető le volt szíjazva az ágyához, de pontosan ilyen kiüresedett tekintettel pásztázta a környezetét, mint most Nihuc vezérezredes, aki röviddel ezelőtt még Osmosis Kormányzói Testőrségének teljhatalmú parancsnoka volt. Most meg úgy festett a padlózaton mocorogva, mint valami nagy és kövérkés béka, akit az imént csillapítottak le némi áramütéssel.

– Dariosz! Fogy az időnk! – harsant fel Guzel erélyes hangja, és a frusztráltan nosztalgiázó hajdani Melbourne-i rendőr végre visszaült a székébe.

És aztán ott is maradt. Sokáig. Letaglózva és szinte összegyűrve. Mármint ami a mentális képességeit és az arckifejezését illeti, mindenképpen.

Vele szemben ugyanis a fiatal köpönyeges foglalt helyet, aki félelmetes átváltozáson ment keresztül. A sovány, fiatal orca egyszer csak terebélyesedni kezdett, és borosta jelent meg rajta, néhol pedig szemölcsök és zsírcsomók. A fejformája is egészen átalakult. Tokát eresztett, ritkuló hajzat bukkant elő az odáig tükörsima kopasz bőrfelületen, egyszóval pillanatok alatt felvette Nihuc vezérezredes fizimiskáját. Végül pedig felnyílt a szemhéja, és alóla a testőrparancsnok gombszemeinek tökéletes mása tekintett a külvilágra.

– Azt... a... rohadt... életbe... – motyogta Dariosz, és már akaratlanul is a boroskansó után nyúlt.

– Íme, a köztársaság legodaadóbb és jelen pillanatban legmagasabban kvalifikált szolgálója, akit csak kívánhat magának egy kormányzó – mutatott a jelenségre Guzel.

Dariosz felállt, hogy a vezérezredes testalkatát is jobban megszemlélhesse, de szinte azonnal vissza is rogyott a székébe, ezzel egyidejűleg pedig az öregember így szónokolt:

– Senki sem találhat benne hibát. Ez a metamorf innentől kezdve Nihuc tökéletes másolata, és soha nem jár le a küldetése, nincs behatárolt szavatossági ideje. Készen áll a közös céljaink beteljesítésére.

124. fejezet

– Arról nem mondott valamit a Tanító, hogy honnan, kiknek a részéről fenyegeti veszély Sztavrilát? – próbálta kifaggatni a halárust Mario, miközben megszaporázván a lépteiket a menet nyomába eredtek.

– Dehogynem – közölte fontoskodva Zurab, majd megtorpant, és a dolgos jobb kezével szerteszét mutatott a szélrózsa minden irányába: – Bárhonnan! Bárkítől!

„Köszi, kurva nagy segítség vagy” – gondolta Mario, és rögtön meg is fogadta magában, hogy a további kérdezősködései során megpróbálja klasszisokkal pontosabban leszűkíteni a célterületet, mert ez a félhülye láthatóan különös vonzalmat érez a határozatlan névmások iránt.

– Úgy értettem, drága barátom – kezdte újra egy lenyugtatózott gyógypedagógus modorában –, hogy vajon lehet-e tudni, miért akarna bárki is Sztavrila életére törni?

– Igen – felelte nagyon határozottan Zurab, aztán körülbelül hetven lépésnyi távolságot tettek meg a menet nyomában, de újabb ige nem bújtt elő az önérzetes guzeliánus szájából.

Mario most már legszívesebben ráharapott volna a kardja markolatára. Amikor röviddel korábban kimászott az ablakon, nem gondolta volna, miszerint az fogja jelenteni az éjszaka legnagyobb megpróbáltatását, hogy egy retardált halárus társaságában kell caplatnia az erdő mélyén.

Honnan a négysajtos pizzából lehetne kiszedni belőle valami értelmes információt? – morfondírozott az olasz fiú. – Hát ha nekifutásból seggbe

rúgnám, az pont ugyanolyan lenne, mintha izomból rávernék egyet a fejére, mert a két testrésze nagyjából csereszabatos.

– Nem tudom, feltűnt-e neked, de nem válaszoltál a kérdésekre – firtatta állhatatosan a dolgot, ám Zurab rövid úton lerázta:

– Igen, mert nem tudhatom, hogy guzeliánus vagy-e.

Oké – gondolta Mario. – Végül is mi bajom lehet? Nem igazán tudom, mi ez a guzeliánus ízé, de talán a legrosszabb esetben például nem ehetem meg állatok kíváncsan megsütött húsát, esetleg nem hálhatok velük, mielőtt egy hozzáértő személy kirántja őket bundázva, fűszeres olajban, tehát adjunk a hazudozásnak, mert oly régóta haladunk már észak felé, hogy mindjárt itt a sziget vége.

– Idefigyelj, te Zurab! – ragadta meg a halárus karját, és olyan szorosan vonta magához, hogy mélyen a szemébe nézhessen: – Én is guzeliánus vagyok.

Emma gyerekkori pajtásának arcán ekkor földöntúli boldogság ömlött el, de ami sokkal fontosabb volt, úgy megeredt a szava is, hogy elég volt követni.

– Hát ennek nagyon örülök – bocsátotta előre bevezető jelleggel –, mindjárt tudtam én, hogy Emma kedvese, aki jó ember, nem is lehet más ezen a szigeten, mint guzeliánus, hiszen a Tanító is megmondta, hogy akik velünk tartanak, azok mind az új világot akarják, és aki az új világot akarja, az csakis jó ember lehet, mert a jogfosztott...

– Reggelig is elhallgatnám megkapó érvelésedet, szinte el is tudnék rá aludni, mégis kénytelen vagyok jelezni, hogy némely sarkalatos kérdésekben még nem nagyon kaptam választ tőled – mutatott rá Mario olyan negédes mosollyal, hogy meg lehetett volna mintázni róla egy cukrász szobrát. – Tehát újra megérdeklődném szerényen, hogy kik is fenyegetik Sztavrila úrnő testi épségét, és voltaképpen hova is visszük most őt?

Zurab immár nyíltan beszélt, hiszen jól tudta, hogy egy guzeliánussal áll szemben:

– A tengerpartig kísérjük titokban, ott már vár rá egy hajó, amelyik biztonságos helyre szállítja. Olyan helyre, ahol soha többé nem érheti bántódás.

– Ez nagyon megnyugtatóan hangzik – ismerte el az olasz fiú –, de mondd csak, nincs tudomásotok róla, hogy a sziget északi partja is gyakorlatilag egy rohadt magas sziklafal? Hogy akarjátok Sztavrila úrnőt hajóra tenni?

– Ó, hát az a legkevesebb – legyintett Zurab. – Itt van velünk Latum mester egyik segédje. Ő is guzeliánus, már a kezdetektől fogva részt vesz az összejöveteleinken. Nagyon találékony ember, sok mindent ellesett a sziget legnagyobb mesterétől. Ő fogja összeállítani a meredélyen azt a csigasort, amelyikkel leeresztjük Sztavrila úrnőt és minden poggyászát a sziklafalon. Nekünk csak annyi a dolgunk, hogy ha közben netán haramiák támadnának ránk, akkor meg kell védenünk magunkat, meg hát főleg a szerkezetet. Amit utána persze lebontunk, hogy napkeltére ne maradjon semmi nyoma annak, hogy ott jártunk.

125. fejezet

Dariosz szinte megbűvölve bámulta az „új” vezérezredes arcát. Számtalan kérdés zsibongott a fejében, de éppen a kérdések töméntelen mennyisége miatt egyelőre nem volt képes kiválasztani egyet sem. Szerencsére Guzel a segítségére sietett, és elkezdte sorolni a fontosabb tudnivalókat.

– Azt tehát már tisztáztuk, hogy külsőleg ez a metamorf Nihuc vezérezredes tökéletes másolata. Most térjünk rá a belső világára, amely természetesen nem egy tökéletes másolat. Sok értelme nem volna előállítani egy másik Nihucot, aki ugyanúgy nem lojális hozzád és a köztársasághoz, mint az eredeti. A metamorf tehát megkapta a vezérezredes agyi adatállományának informatikai rendszerét, benne az emlékekkel, a tudásanyaggal és minden egyéb olyan dologgal, amelyek segítségével a külvilág számára tökéletesen eljátszhatja a testőrparancsnokot, de emellett saját tudattal rendelkezik.

Dariosznak végre megjött a hangja:

– Ezt úgy kell elképzelnem, mintha ő egy színész lenne? – kérdezte a metamorfra mutatva. – Eljátssza Nihuc szerepét, de közben mindvégig tudatában van, hogy ő igazából nem Nihuc?

– Valahogy így – bólintott Guzel. – A legfontosabb motivációja az irántad való lojalitás. Mindent meg fog tenni annak érdekében, hogy segítsen téged a céljaid elérésében. Már persze amíg azok egybeesnek a

köztársaság érdekeivel. Mindeközben sem az állami szerveknél, sem a testőrség állományában nem fogja észrevenni senki a cserét. Kivéve persze azokat a személyeket, akik a reményeink szerint nagyon is érzékelni fognak bizonyos változásokat.

– Mire célzol?

– Ne komolytalankodjunk, kormányzó. Talán azért hívattad magadhoz ilyen késői órán a testőrparancsnokot, mert bájcseverészni akartál vele? Benned is felébredt a gyanú a személyével kapcsolatban, nem igaz?

– De igen, és ráadásul ez a gyanú nem is mai keletű.

– Készülj fel rá, hogy még a mai este folyamán megismerhetünk olyan adatokat, amelyek nem fognak jókedvre deríteni. Akár még olyan személyek is képbe kerülhetnek, akikkel kapcsolatban eddig teljesen gyanútlan voltál – bocsátotta előre Guzel.

– Rendben, ez a közéleti része a dolognak – nyugtázta a kormányzó. – De mi a helyzet a magánélettel? Nihuc a feleségével él, ezenfelül a pletykák szerint szeretőt is tart, bár bevallom, ennek az információnak soha nem jártam utána, mert kicsit sem érdekelt.

– Megnyugtatlak, a metamorf a továbbiakban is eleget fog tenni minden ilyen irányú kötelezettségének – szögezte le Guzel, és talán részleteket is hajlandó lett volna elárulni a dolog mibenlétéről, ám Dariosz intett, hogy nem szükséges:

– Köszönöm, nekem ennyi elég. Úgy érzem, nem vagyok most túl nyitott az efféle témák kivesésére. Szinte már bánom, hogy rákérdeztem – motyogta némi viszolygással az arcán, és újra a boroskancsó után nyúlt.

Közben a metamorf arcára esett a pillantása, és kissé elbizonytalanodott a látványtól. Főleg az új Nihuc tekintete miatt fogalmazódtak meg benne kétségek, amelyeknek nyomban hangot is adott:

– Most mi történik? Talán lefagyott a delikvens?

Az öregember, aki eddig a széken ülő metamorf mögött álldogált, most előrelépett, áthajolt az új Nihuc vállán, és megszemlélte a látványt Dariosz szemszögéből is. Utána megnyugtató hangon így szólt:

– Aggodalomra semmi ok. Adatfeldolgozás folyik, és a minél gyorsabb

kiértékelés érdekében a metamorf jelenleg teljes mértékben kizár minden külső ingert.

– No, akkor rendben van – kortyolt bele a borba Dariosz. – Kicsit ijesztő volt, hogy a barátunk tekintete újabban a földön heverő eredeti Nihuc tekintetével mutatott hasonlóságot, már ami az értelmet illeti, de így akkor megnyugodtam... Jut eszembe, az eredeti Nihuccal mit csinálunk? – tette fel a nem egészen indokolatlan kérdést.

– Ezt a döntést halasszuk az adatfeldolgozás utánra – javasolta Guzel, majd sejtelmesen hozzátette: – Még az is meglehet, hogy neked egy pillanatig sem kell már bajlódnod ezzel a kérdéssel.

126. fejezet

Mario letett róla, hogy újabb információkat próbáljon kisajtolni az oktondi halárusból. Már csak azért is, mert időközben maguk mögött hagyták az erdőt, és immár nyílt vidéken haladt a menet az északi tengerpart felé. Az olasz fiú jobbnak látta, ha a figyelmét inkább a tágabb környezetre összpontosítja, nem Zurabra.

A sziklás terep a fák jótékony takarásának hiányában sokkal jobban belátható volt a Bronzhold gyér fényében. De nagy igazság az, hogy amikor jobban látsz, akkor te is jobban látszol, tehát Mario innentől fogva azt tekintette a küldetésének, hogy körös-körül a horizontot pásztázza, nem tűnik-e fel valami gyanús mozgás az égbolt sátora alatt.

Közben azért persze a gondolatai is kellő sebességgel cikáztak mindenféle témák mentén. Zurabot például momentán nem tudta hova tenni. Oké, már eleve komoly ellenérzésekkel viseltetett vele szemben a féltékenysége okán, de ez most másodlagos. Annak idején ez a főszer a halpiacon kicsit sem nézett ki ilyen teszetosza balfácánnak. Ahogy a vevőivel tárgyalt, ahogy energikusan tette-vette magát a pult mögött, meg pláne amilyen boszorkányos gyorsasággal filézte ki a halait, az ember nem gondolta volna, hogy ilyen nyámnyila is tud lenni.

Vajon ez az új vallás, vagy mifene áll ennek a hátterében? – morfondírozott magában az olasz fiú. – Guzel hívei körében talán elvárás, hogy szedálják le magukat agyilag, mert így könnyebb őket manipulálni? Vagy mi a bánat folyik itt a színfalak mögött? Egyáltalán kiben lehet itt

megbízni? Kik azok a szereplők, akik legalább valamiféle állandóságot képviselnek?

Itt van például Sztavrila. Az ember összeismerkedik vele, rajongani kezd a megnyerő és egészen elragadó személyiségeért, aztán püff neki. Alig hívja meg az embert a birtokára, máris megette a fene az egészet, mert pont maga Sztavrila lesz az, aki záros határidőn belül olajra lép, és mire lemegy a nap, már indul a menet egy ócska kordéval a tengerpart felé. Mi a bánat értelme van ennek az egésznek? Hát ennél még a fejedelemségben is kiszámíthatóbbak voltak a napok, pedig azért ott sem volt fenékgig tejfel az élet!

Meg kellett állapítania magában – bár ez nem okozott neki különösebb nehézséget –, hogy aki az állandóságot képviseli számára ebben az új életében, az elsősorban és minden kétséget kizáróan Emma. Amikor rá gondolt, mindig megnyugodott. Nem létezhetett a napnak olyan perce, amikor Emmára gondolva ne járta volna át minden sejtjét valami békés, örömteli, mindenben messze túlterjeszkedő biztonságérzet.

Na és persze Dariosz. A kormányzó iránti hűségét is kikezdehetetlennek érezte. Bár tudatában volt, hogy ifjonti életkora nem predesztinálja semmiféle nagyívű következtetések levonására, és politikai megállamszervezési vonalon is teljesen tapasztalatlan, mégis valamiért úgy érezte, hogy az ausztrál fickó egy igazi hős, egy olyan példakép, amilyennek talán otthon is szeretne volna látni a saját apját, de ez számos okból nem volt lehetséges.

„Már megint elkalandoztam” – feddte meg magát, aztán felkapta a fejét, és rögtön visszaemelte a tekintetét a horizontra, de szerencsére nem látott semmi rendkívülit. Viszont Zurab gondoskodott róla, hogy végképp visszatérjenek a gondolatai a jelenbe, mert határozottan kijelentette: – Úgy látom, a célnál vagyunk. Latum mester segédje már készülődik.

Valóban. A menet elején haladó pórnépség, amelynek tagjai idáig mindenféle gerendákat és cölöpöket hordoztak a vállukon, szinte varázsütésre elkezdtek a parti művelet előkészítését. Merthogy érkeztek annak a sziklaszirtnek a szélére, ahonnan már nem volt hová továbbhaladni.

Mariónak még az álla is leesett, látván az elképesztő szervezettséget. A mesteremberek szinte pillanatok alatt összeállították a furfangos szerkezetet. Még csak hangos tevékenységet sem igényelt, nem kellett fúrni-faragni, a csapolások tökéletes megoldást biztosítottak, és az is tisztán látszott, hogy nem most kezdték a szakmát ezek az asztalosok, illetve a szóban forgó szerkezetet sem most állították össze először.

Az olasz fiú lelkében mindenesetre komoly vihar dúlt, mert néha nagyon is kedve támadt volna odarohanni a görög nőhöz, és kérdőre vonni, hogy mégis mi a búbánatos istennyila folyik itt, de aztán minden ilyen felbuzdulását gyors lehiggadás követte. Ugyan mire fel vonna kérdőre bárkit, amikor olyan homályban van előtte szinte minden evilági történés, hogy legfeljebb csöndes megfigyelő lehet? Ha majd úgy hozza az élet, akkor megérti, mibe is csöppent annak idején, és miért akarta a sors, hogy ő most pont itt tartózkodjon, Osmosis szigetének eme sziklás, sötét és kiismerhetetlen peremén. De addig jobb lesz, ha csak a háttérben figyel, és elraktároz minden ismeretet, amit csak bír.

Életszerű sem volt, hogy elkezdjen fontoskodni ezek között az emberek között, akiknek még csak a nyelvét sem beszéli. Tiszta szerencse volt, hogy Zurab árválkodott a menet végén, és vele, még ha igen nagy nehézségek árán is, de úgy-ahogy meg bírta értetni magát. De most menjen oda a patent módra dolgozó asztalosokhoz, akik pillanatra kimért terv szerint tevékenykednek? Vagy kezdjen el norling nyelven kérdezősködni a vallási révültek körében, hátha valaki megérti, amit mond? Vagy essen neki angolul szövegelve Sztavrilának, hogy végül is mi folyik itt? Nem volt esélyes egyik módózat sem, a világon semmiféle eredménnyel nem kecsegtetett, így hát Mario csöndesen végigszemlélte a történéseket.

Odalenn, a tengeren fáklyákkal jeleztek egy hajóról. Erre válaszul az egyik guzeliánus kihaladt a sziklaszirt szélére, és jobbra-balra meglóbálva a tüzet visszajelzett. Az asztalosok csapata eddigre elkészült, Sztavrilát beültették egy faszékbe, amely egy furcsa, kehelyszerű tákolmányban kapott helyet, majd az egész szerkezetet láncokkal felhúzza kiemelték a talaj szintjéről, elforgatták a sziklafalon túlra, és megkezdték a leeresztést.

Még fel sem kelt a Nap, amikor Sztavrila már úton volt egy másik sziget felé, az összes poggyászával együtt, a rutinos asztalos mesteremberek pedig visszabontották a szerkezetet, amelyik ezt lehetővé tette. A menet

tagjai szétszéledtek, még Zurab is felszívódott, Mario pedig rájött, hogy most teljesen egyedül kell visszatalálnia az Orgil-birtokra.

127. fejezet

A kormányzó hivatalában a metamorf láthatólag befejezte a ma estére tervezett adatfeldolgozást. Ami ezután következett, attól Dariosz kis híján sztrókot kapott, mert a jelenség egészen megdöbbentő volt.

Az új Nihuc tekintete kitisztult, a kezeit az asztalra emelte, majd olyan hangon, amelyik félelmetesen egyezett a vezérezredesével, a következőt jelentette ki:

– A baj sokkal nagyobb, mint azt sejteni lehetett. De majdnem egy egész napunk van rá, hogy megoldjuk. És én meg is fogom oldani.

Dariosz csak tátogni bírt. Lett volna kérdése ezúttal is bőséggel, de egyelőre azzal volt elfoglalva, hogy a remegésnek indult bal kezét a jobbjaival lefogja. Az új Nihuc tökéletes pontossággal hozta a testőrparancsnok mimikáját, intonációját, a mozdulatait, de még tán a szagát is. Padlóba döngölően félelmetes volt a hasonlóság. Mit hasonlóság? A tökéletes egyezés!

Ezek után talán egy még hatásosabb jelenet következett, amikor is az új Nihuc felemelkedett a székéről, ledobálta a ruháit, aztán a padlón heverő eredetijéhez lépett, és vetkőztetni kezdte. Ebben már az öregember is a segédkezett neki, ennek eredményeként pedig hamar létrejött a jelmezcseré, bár az igaz, hogy a köztes pillanatokat Dariosz úgy értékelte, ezt a látványt sosem fogja elfelejteni.

– Most már elhiszek minden pletykát, ami Nihuc szeretőjéről szólt – közölte rezignáltan. – Ekkora bránert még a Földön sem láttam, pedig ott már feltalálták a pornófilmeket is.

Miután megtörtént a ruhacsere, az új Nihuc tökéletes küllemmel állt a hivatali helyiség közepén. Ha ebben a pillanatban benyitott volna bármelyik testőr, minden bizonnyal rögvést jelentést tett volna a felettesének.

Ám az események felpörgésének még korántsem volt vége. A metamorf körbetekintett a helyiségen, majd odalépett az egyik polchoz, és leemelt

róla egy könyvtámaszként szolgáló nehéz bronzszobrocskát. Utána szinte bocsánatkérően tárta szét a karjait, és így szólt:

– Elnézést, ha meg fogom botránkoztatni az urakat, de az emlékek feldolgozása során túl sok mindent láttam, köztük olyasmiket is, amiket sohasem akartam volna végignézni. Tudniillik ez az ember nem is olyan régen egy kislánnyal hált. Egy nagyon kicsi lánnyal. És az a nagyon kicsi lány ezt nem akarta.

Azzal letérdelt az eredetije mellé a földre, erősen rámarkolt a bronzszobrocskára, a másik kezével pedig megragadta az igazi Nihuc nyakát, aki ettől kissé idegesebbre fogta a nyöszörgést, de nem volt túl sok ideje eme tevékenység kibontakoztatására, mert ekkor brutális erejű ütést kapott a bronzszobrocska által az arca közepébe.

Ez a metódus egy darabig egyenletes ritmusban folytatódott, és a metamorf könyörtelen tekintettel kísérvé, jól irányzott és meglehetősen hatékony ütésekkel gyakorlatilag felismerhetetlen péppé verte Nihuc vezérezredes arcát, és ezt egészen addig folytatta, amíg teljesen nyilvánvalóvá vált, hogy a testőrparancsnokból kiszállt az élet.

Az új Nihuc ekkor felpattant a földről, letette a szobrot, aztán az ajtóhoz sietett, és kiszólt az őrségnek:

– Kéretem Rolint, most azonnal!

A hivatali helyiségben vágni lehetett volna a csöndet. Dariosz az íróasztala mögött ült, és már nem mert a boroskancsó után nyúlni, mert elképzelése sem volt, melyik remegő kezével foghatná le a másik remegő kezét, hogy az ne legyen feltűnő. Guzel egykedvűen nézett maga elé, az öregember pedig a földön heverő testet pásztázta végig, no meg az egyre terebélyesedő vértócsát és az itt-ott elszórtan árválkodó agyvelődarabokat.

Dariosz kérdően pillantott Guzelre, és az android annak ellenére fogalmazta meg a választ, hogy el sem hangzott semmilyen kérdés:

– Igen, alaptól rendelkezik egy bizonyos emberi értékrenddel, és ebben a gyermekek bántalmazása, főleg szexuális értelemben, igen komoly súllyal esik latba. Ezt még te sem tudnád felülírni.

– Nincs is szándékomban ilyesmi – szögezte le Dariosz. – Nekem kifejezetten tetszik ez a tulajdonsága.

Megérkezett a Rolin nevű testőr. Nihuc vezérezredes a következőkről tájékoztatta:

– Amit ebben a helyiségben láatsz, az a legszigorúbb államtitok. Senkinek se beszélhetsz róla, még a szajhádnak sem, mert ha utolérlek, hogy eljárt a pofád, akkor elevenen megnyúztatlak a főtéren. Értve vagyok?

– Igenis, vezérezredes úr! – bokázott a testőr.

– Ez a nyomorult, aki a földön fekszik, megpróbálta meggyilkolni szeretett kormányzó urunkat. Szerencsére időben semlegesítettük a gaz támadót. De ugye érted, hogy ennek a törtéetésnek most nem kerekíthetünk nagy feneket? Holnap kezdődik az olimpia, más se hiányzik, mint egy ilyen botrány.

– Tökéletesen értem, vezérezredes úr! – jelentette a testőr.

– Megmondom, hogy mi fog most történni – közölte Nihuc. – Hozol egy lepedőt, belecsavarod ezt a ganaj merénylőt, és leviszed az alagsorba, ahol a jégverem is van. A többiről én intézkedem. Aztán visszajössz ide, feltakarítod a mocskot, és erről az egészről egyetlen szót sem szólsz senkinek. Ha útközben valaki megállít, küldd hozzám az akadémuskodót, majd én elintézem a sorsát. Értve vagyok?

– Igenis, vezérezredes úr! – csapta össze a bokáját a testőr, aztán eltávozott. Nyilvánvaló volt, hogy lepedőt keresni igyekezett.

Nihuc visszaült az asztalhoz, és közölte:

– A baj nem kicsi. Holnap éjjel fel akarják gyújtani Osmosist.

128. fejezet

– Hogy tessék??? – hangzott el Dariosz szájából a már jól ismert szófordulat. – Mégis ki akarja felgyújtani? És miért? És hol?

– Nem ki, hanem kik – felelte Nihuc. – Kilenc ponton szándékoznak felgyújtani a várost holnap éjjel. Sajnos erről nem áll rendelkezésemre minden információ. Vagy azért, mert az átvitel közben néhány ponton megsérült az adatállomány, vagy pedig azért, mert a tervezett akció kapcsán a vezérezredes sem volt birtokában minden információnak.

– Na, szépen vagyunk – hajtotta a tenyerébe az arcát a kormányzó, de szinte rögtön fel is kapta a fejét, hogy vádlóan nézhessen a

testőrparancsnokra: – Akkor meg mire fel hengegtél az imént, hogy meg fogsz oldani mindent?

– Mert így is van – felelte magabiztosan Nihuc. – És ha már itt tartunk, azt javaslom, hogy a továbbiakban az eredetimet illessük egy kódnévvel, mondjuk legyen Pépes Arcú. Ezzel sok félreértést megelőzhetünk.

– Bánja a tököm, hogy minek akarod nevezni, ha egyszer holnap ilyenkor már úgyis lángokban fog állni a város! Akkor nem mindegy már, hogy milyen arcúnak aposztrofáljuk egymás között azt a rohadékot? – kesergett Dariosz.

– Már kértelek, hogy ne legyél ennyire kishitű. Ha nem bízol meg bennem, akkor egyáltalán mit keresek ebben a helyiségben? – tárta szét a karjait a vezérezredes. – Az, hogy én jelenleg nem vagyok minden adat birtokában, még nem jelenti azt, hogy ne tudnám, kitől és honnan lehet beszerezni a kérdéses információkat. És mint említettem, még van egy teljes napunk, hogy a magunk javára fordítsuk a helyzetet. Hamarosan meg fogod látni, milyen az, amikor nekem egy teljes nap áll a rendelkezésemre, hogy megoldjak bizonyos feladatokat.

– Na idefigyeljete! – járatta végig a tekintetét Dariosz a három androidon.

– Fejezzük be egyszer és mindenkorra ezt a társalgási metódust! Semmi sejtelmes utalás, semmi rébuszokban beszélés, rendben van? Ez életem leghosszabb napja, és úgy érzem, nagyon közel állok hozzá, hogy egy szál saruban lecsattogjak az arénához, és hasba szúrassam magam az első viadossal, aki csak szembejön. És biztosak lehettek benne, hogy ha ezt megteszem, akkor otthon soha a bűdös életben nem fekszem többé a pszichológusom díványára, de még azt is keresztüllövöm, aki ki meri ejteni azt a fogalmat előttem, hogy regressziós hipnózis. Tehát kereshettek magatoknak egy másik balekot. Érthetően beszéltem?

– Igen – felelték mindhárman, szokás szerint teljesen egyszerre.

– Jó. Akkor kövessétek a példámat. Most pedig, valószínűleg utoljára, felteszem a kérdést: mikor és milyen módon tervezitek megoldani ezt a szituációt?

– Tudom, hogy ki az, akinek minden információ a birtokában van – felelte nyomban a testőrparancsnok. – De nem fogsz örülni, amikor kiejtem a nevét.

- Nem baj, azért csak essünk túl rajta – intett elcsigázottan Dariosz.
- Tardillisz.
- Micsoda??? A hadügyi országnagy? Az egyik legfőbb bizalmasom?
- Ismersz más Tardillisz nevű illetőt is?

A hivatali helyiségre átmenetileg súlyos csönd telepedett, amit később Guzel tört meg:

– A miéltre pedig egyszerűbb a válasz, mint hinnéd. Mármint arra a kérdésre, miszerint kiknek áll érdekében, hogy holnap ilyenkor lángokban álljon a város. Ez minden ellenségedre egyaránt igaz. Aldea királyától kezdve Kalrund fejedelemeig bezárólag minden környékbeli uralkodó repesve várja a hírt, mely szerint Osmosis Köztársaság kormányzójának nagy kezdeményezése, az Olimpiai Játékok már az első napon megbukott, és szó szerint hamvába holt az össznépnek szánt monumentális ünnep.

– És most már nyilván azt is érted – vette át a szót az öregember, aki újabban Baskírnak hívatta magát –, hogy miért nem akadályozták meg ezek az uralkodók, hogy a saját alattvalóik szép számban elutazhassanak a szigetedre, az Olimpiai Játékokra. Úgy vélték, több legyet is üthetnek egy csapásra. Egyrészt ilyen körülmények között sokkal könnyebb volt a diverzáns egységeiket bejuttatni Osmosisra, legyenek azok a saját embereik, vagy felbérelt orzók. Másrészt úgy voltak vele, hogy minél több alattvalójuk látja a saját szemével Osmosis fővárosának porig égését, annál jobb. Hiszen így nem a köztársaság eszméjétől átítatva térnek majd haza, hanem azzal az élménnyel, hogy minden szóbeszéd és mendemonda ellenére Osmosis nem a béke szigete, főleg nem Evilág legnagyobb helye, hanem maga a pokol, a pusztulás és a végzet helyszíne, amelynek létezése annyira természetellenes, hogy maguk az istenek sújtottak le rá.

– Csak nem azt akarjátok mondani ezzel, hogy az összes környékbeli uralkodó tisztában volt vele, mi vár Osmosisra holnap éjjel? – hitetlenkedett Dariosz.

– De bizony ezt – bólintott Guzel. – Jómagam számtalan titkos levelezést ellenőriztem le az elmúlt időszakban a legkülönbözőbb módszerekkel, úgyhogy tudom, miről beszélek. És ne feledd, Evilágban az írásbeliség ma

még igen kevesek privilégiuma, tehát nem fenyegetett az a veszély, hogy ez az ördögi terv széles körben kitudódik.

A kormányzó egy darabig megtörten üldögélt a székében. Jelen pillanatban csöppet sem annak a daliás sportembernek látszott, aki annak idején oly sok remek győzelmet aratott az aréna küzdőterén. Sokkal inkább tűnt egy hitevesztett, csüggedt hivatalnoknak, amikor legközelebb megszólalt:

– Hát akkor összefoglalnám. Itt vagyok a nyomorult köztársasággal, amit lényegében megörököltem. A Szigetvilág összes királysága ellenem fenekedik, meg még néhány fejedelemség is északról, nehogy már komfortosan érezzem magam. Az államigazgatás tele van belső ellenséggel, akik mind a vesztemet kívánják, de ebben legalább nem különböznek a külső ellenségtől, amelyek közül a leghatalmasabb Aldea szigetének királya, az a nyikhaj kis pöcs, aki ráadásul még Orgilnak is a fia, így elvileg joggal tart igényt Osmosis trónjára, és amilyen szerencsém van, rohadtul meg is akarja szerezni. Akkora serege van, hogy semmi esélyünk sem lenne ellenük, és csak azért nem szálltak még partra nálunk, mert tudják, hogy erre alig néhány partszakaszunk alkalmas, de azt igen komolyan védjük. Ám ez nem tartható a végtelenségig, tehát záros határidőn belül lerohannak minket az elvileg testvéreinknek gondolt meorik, és ennek az egész Szigetvilág tapsolni fog. Meg még északon is néhányan. Leverik a köztársaságot, újra királyság lesz, Aldea gyarmatosítja a szigetünket, én pedig örülhetek, ha valahogy sikerül élve megúsznom ezt az egész esztrádműsort.

– Vagy – szólalt meg jelentősegteljesen Nihuc vezérezredes – kiiktatom az összes belső ellenséget, megtisztítjuk az államigazgatást, felfejlesztjük a hadsereget, kiszorítjuk az orzókat Nerideából, leverjük Aldeát, és elvisszük a köztársaságot a Belső-tenger egész nyugati medencéjébe, és mondjuk ez lesz a sikertörténetünk első fázisa.

Dariosz újra a boroskansó után nyúlt, amolyan minden mindegy alapon, de közben oldalra pillantott, Guzel tökéletesen kifejezéstelen arcára, és kissé elvigyorodott:

– Igazából tetszik nekem ez a faszi. Van benne valami megnyerő. Igazán küldhettek volna többet is belőle a megbízóid, akik ezt a hülye küldetést szervezik... Jut eszembe, nem lehetne a zsírcsomót legyalulni az arcáról?

Mármint úgy értem, nem lehetne rávenni, hogy kissé módosítsa a külsejét, és ne legyen pont olyan visszataszító, mint amilyen a Pépes Arcú volt?

– Csak egyetlen másolati beállítása létezik, és azt később már nem lehet módosítani – felelte Guzel.

– Azért ez valahol megnyugtató – ismerte el Dariosz. – Nem lennék nyugodt, ha azzal kellene számolnom, hogy egyik nap Nihucként áll elém, másnap meg például Trin alakjában jelenik meg a hivatalomban. Arról az esetről már nem is beszélve, hogyha egyszer csak Dariosz kormányzóként jönne velem szembe valamelyik folyosón. Na, akkor holtbiztos, hogy a sarumig fosnám le a bokámat.

– Talán most már hanyagold a bort, és tedd el magad holnapra – javasolta Guzel. – A legsürgetőbb teendőket pedig bízod ránk. Bár még fiatal vagy, edzett és tetterős, de azért szükséged van némi pihenésre, főleg egy ilyen nap után. Tudom jól, hogy a lelked mélyén már azóta készülsz a háborúra, hogy befogadtad Neridea menekültjeit. De most már bizonyára tisztában vagy vele, hogy az első háborút a belső ellenségeid ellen kell megvívnod.

Vége a 3. kötetnek. Következik: Osmosis 4. kötet – A Fejedelemségen át

A regényfolyam honlapja: osmosis.hu

Ezt a művet szabadon megoszthatod, másolhatod és terjesztheted.

Erre a műre a *Creative Commons – Nevezd meg! – Ne add el! – Ne változtasd! 2.5 Magyarország (CC BY-NC-ND 2,5 HU)* liszensz vonatkozik, azaz ha nem állítod, hogy te írtad, ha nem kérsz érte pénzt, illetve ha nem változtatod meg a szöveget, akkor szabadon terjesztheted. **A szerző külön meg is köszöni mindenkinek, aki az olvasni szerető barátai, ismerősei körében hírét viszi az Osmosis című regényfolyam létezésének!**